

नेपालका विभिन्न जाति र लोकगीत

एक परिचय

लेखक तथा सङ्कलनकर्ता

आर्० डी०

र

एल्० एल्०

नेपालका
विभिन्न जाति र लोकगीत
एक परिचय

मार्ग २०२३ साल

पहिलो खेप २००० प्रति

Accession **150576**
Shantarakshita Library मूल्य : ३१-
Tibetan Institute-Sarnath

प्रकाशक :

यूनेस्कोका निमित्त नेपाल राष्ट्रिय आयोगका तर्फबाट
जगदम्बा प्रकाशन
श्रीदरबारटोल, ललितपुर

•

मुद्रक :

श्री माहेश्वरी प्रेस,
भाट की गली (गोलघर), वाराणसी-१

श्री ५ को सरकार

शिक्षामन्त्रालय

यूनेस्कोका निमित्त नेपाल राष्ट्रिय आयोग

सिंहदरबार

काठमाडौं, नेपाल

पत्र सङ्ख्या — ५५२।०२४।८ सी

मिति २०२४।१।६

दुई शब्द

सदस्य राष्ट्रहरूमा पाठ्यसामग्रीको उत्पादनलाई प्रोत्साहन गर्दै लैजाने यूनेस्कोको कार्यक्रमअन्तर्गत यूनेस्कोको सहयोगबाट यो पुस्तक तयार गरिएको हो । यस पुस्तकमा नेपालका विभिन्न जाति र लोकगीतको एक परिचय दिइएको छ । हाम्रो पाठ्यसामग्रीको क्षेत्रमा यस किसिमका पुस्तकहरूको ज्यादा आवश्यकता छ । यस आवश्यकताको केही अंश पूरा गर्नमा यूनेस्कोले जुन सहयोग दिएको छ त्यसको निमित्त हामी त्यस सस्थाप्रति हार्दिक कृतज्ञता प्रकट गर्दछौ ।

प्रद्युम्नलाल

यूनेस्कोका निमित्त नेपाल राष्ट्रिय आयोग

श्री ५ को सरकार, शिक्षामन्त्रालय ।

विषय सूची

१. प्रस्तावना	१
• इतिहास—एक साभा फूलवागीको कथा	१०
२ हिमालय प्रदेशका जाति र तिनीहरूको सस्कृति	
• अधिराज्यका प्रमुख जातिहरू	१३
• महाभारत प्रदेशका जाति र तिनीहरूको सस्कृति	१७
• तराई तथा भित्री मधेशका जाति र तिनीहरूको सस्कृति	२८
३ अधिराज्यका विभिन्न जाति र लोकसाहित्य	
• विभिन्न जाति र लोकसाहित्य	३७
• लोकसाहित्यको विशेषता—अनेकतामा एकता	३७
• नेपाली लोकसाहित्यको सौन्दर्य	४१
४ नेपाली लोकगीत	
• नेपाली लोकलयको उत्पत्ति र त्यसको प्रसार	४५
• रोदी-घर	५६
• कर्खा—वीररसको गीत	६५
• ऋतुकालीन लोकगीत	७८
• कथानक गीत	११६
५ उपसंहार	
• नेपाली लोकगीतको महत्व	१५२

●

नेपालका विभिन्न जाति र लोकगीत

एक परिचय

●

प्रस्तावना

नेपालको भौगोलिक स्थिति, विभिन्न जाति, संस्कृति, वेशभूषा र बोलीको एक महान् स्रोत ।

हिमालयको दक्षिणी काखमा फैलिएको नेपाल एक सार्व-भौमसत्तासम्पन्न पहाडी राज्य हो । यसको पूर्वदेखि पश्चिमसम्म साग्राखाला लम्बाइ ५५० माइल र उत्तरदेखि दक्षिणसम्म साग्राखाला चौडाइ १२० माइल छ । यसको न्यूनतम चौडाइ भारतको बिहार प्रान्तको चम्पारन जिल्लाको उत्तर नेपालको चितौन जिल्लामा पने फूलगाउँको उत्तरी सीमासम्म लगभग ८९ मील छ । साधारणतया यसको पश्चिमी भाग मध्य र पूर्वी भागभन्दा बढी फैलिएको देखिन्छ । नेपालको उत्तरी सीमा भोटसित जोडिएको छ । यसको पूर्वपट्टि उत्तरको कुनामा सीमलीला पर्वत र त्यसभन्दा पूर्व सिक्किम राज्य छ । पूर्वी सिमानामा मेची नदी र पश्चिम बंगालको दार्जलिग सरहद पर्दछ । पश्चिमतिर महाकाली नदी (शारदा) र यसदेखि पश्चिम उत्तर प्रदेशको अल्मोडा जिल्ला पर्दछ । दक्षिणतिर कुनै प्राकृतिक सीमा नभए तापनि १८१६ ईस्वीको सुगौली सन्धिपछि पूर्व मेचीदेखि पश्चिम महाकालीसम्म सीमाना छुट्याउन बीचबीचमा खम्बाहरू उभ्याइएका छन् । यसलाई

दशगजा भनिन्छ । नेपालको यो दक्षिण सीमानाको दशगजाले पश्चिमदेखि पूर्वसम्म क्रमश भारतको उत्तर प्रदेश बगाल प्रान्तबाट छुट्ट्याउँछ । नेपाल राज्यको अधिकांश भाग ज्यादा अग्ला र होचा पहाड र डाँडाले बनेको छ । समस्त देशको ८३ प्रतिशत भाग पहाड डाँडा, खोच र केही भञ्ज्यागले ढाकेको छ बाँकी १७% मात्र तराईको भाग पर्न आउँछ । नेपालको धरातल (Altitude) दक्षिण तराईमा हजारदेखि लिएर उत्तर हिमालयमा उनन्तीस हजार फीटसम्मको छ । धरातलको स्वरूपको आधारबाट नेपाल अधिराज्यलाई तीन मुख्य प्राकृतिक प्रदेशमा बाँड्न सकिन्छ (क) हिमालय प्रदेश । (ख) महाभारत प्रदेश । (ग) ब्याँसी अथवा तराई प्रदेश ।

हिमालय प्रदेश : बाह्रौँ महीना हिउँले ढाकिने यो हिमाली प्रदेश नेपालको उत्तर भागमा पर्दछ र यो प्रदेशको उँचाइ लगभग १६,००० फीटदेखि लिएर करीब २९,००० फीट सम्मको छ । १६,००० फीटभन्दा माथि हरबखत हिउँ जमिरहने हुनाले यसलाई हिमरेखा भनिन्छ । देशको समस्त भू-भागको करीब १५% यस प्रदेशमा पर्दछ । सधैँ हिउँ र अक्सर बादलले ढाकिने नेपालको यो रहस्यमय प्रदेशका विभिन्न थुका र चोटीहरूलाई नेपालीहरू विभिन्न नामले बोलाउने गर्दछन् । पूर्वदेखि क्रमश पश्चिमसम्म चलिएका यी चोटीहरूलाई कुम्भकर्ण, महालगुर, रोलवालिन, थाप्ले, जुगल, अन्नपूर्णा, माछापुच्छ्रे, मुस्ताग, लाकौं, व्यास, लद्दाख ग्रादि भनिन्छ । यस

अतिरिक्त समुद्रको सतहदेखि २०,००० फीटभन्दा अग्ला केही प्रसिद्ध शिखरहरू छन् । यी शिखरहरू क्रमशः पूर्वदेखि पश्चिम-सम्म कञ्चनजघा, मकालु, सगरमाथा, गौरीशंकर, गोसाइँ-स्थान, धवलागिरि, नन्दादेवी आदि नामले बोलाइन्छन् । कुम्भकर्ण हिमालयको सर्वोच्च शिखर नेपालको पल्लो किरात प्रदेशको उत्तरपूर्वी सीमामा सिक्किम र नेपालको सरहदमा चुलिएको कञ्चनजघाको उचाइ २८,१४६ फीट छ । मकालु कुम्भकर्ण हिमालयको यो अर्को चोटी समुद्रतटदेखि २९,७९० फीट अग्लो छ । यो पल्लो किरात प्रदेशको उत्तरपश्चिम कुनाको भोट र नेपालको सीमामा पर्दछ । नेपालको पूर्व तीन नम्बर इलाकाको उत्तरी भागमा भोट र नेपालको सीमानामा स्थित महालगुर हिमालको माझ चुलिएको सगरमाथा ससारको सर्वोच्च शिखर हो । यसको उचाइ २९,१४१ फीट छ । रोलवालिभ हिमालको सर्वोच्च शिखर गौरीशंकर हो । यसको उचाइ २३,४५७ फीट छ । यो नेपालको पूर्व २ नम्बर इलाकाको उत्तरी सीमानामा पर्दछ । लामटांग हिमालयको अग्लो चोटी गोसाइँस्थान हो । यो पश्चिम १ नम्बर इलाकाको उत्तरमा समुन्द्रतटदेखि २६,३०५ फीट अग्लो छ । मुस्ताङ हिमालयको अग्लो चोटी मुक्तिनाथ हो र यसको उचाइ २२,००० फीट अग्लो छ । धवलागिरि पर्वतमालाको अग्लो चोटी धवलागिरि नै हो र यसको उचाइ २६,७९५ फीट छ । यो नेपालको पर्वत जिल्लामा

पर्वद्वय । नेपालको पश्चिम सरहदको अन्तिम छेउमा नन्दादेवी पर्वद्वय । यसको उचाइ २५,७०० फीट छ र नन्दादेवी नेपाल सरहदभन्दा बाहिर परे तापनि यसबाट प्रवाहित ग्रधिकारा जजधारा नेपालको पश्चिमी भागबाटै बग्दछ र नेपालको पश्चिमी सीमामा पर्ने शारदा नदीको शोर यही नै हो ।

मुख्य हिमालयका विभिन्न शृखला छुट्टिएका ठाउँमा भोट र नेपाल आउने जाने घाँटीहरू छन् । यी प्राकृतिक मार्गहरू अरु हिउँले टाकिएका हुन्छन् र हिउँ पग्लेपछि तिनै घाटीहरूद्वारा बग्ने नदीहरूका किनाराबाट आवागमन सम्भव हुन्छ । यी घाँटीहरू पूर्व-पश्चिम क्रममा ओलाचुंग, हटिया, नकपा, फल्याक, लामटाँग, कुती, रसुवा शाल्बु, लार्के, मुस्ताँग, नाम्जा, तक्लाखार, र व्यास हुन् ।

महाभारत प्रदेश :—

मुख्य हिमालयको समानान्तर भई पूर्व मेचीदेखि पश्चिम महाकालीसम्म केही होचो अग्लो पर्वतमाला फैलिएको छ । यस पर्वतमालालाई महाभारत भनिन्छ । बीच बीचमा महाभारत पर्वतमालाका कुनै कुनै श्रेणी र तिनका-थुमहरू उत्तर वा दक्षिण ढल्किएर उत्तरमा मुख्य हिमालय र दक्षिणमा चुरे शृखलालाई छुँदै मुख्य नदीको जल विभाज्य (Water shade) प्रस्तुत गर्दछन् । यो महाभारत पर्वत शृखला समुद्री धरातलबाट २,००० देखि १६,००० फीटसम्म अग्लो छ ।

हिमालय र महाभारत पर्वत श्रेणीका बीच-बीचमा साँगुरा गहिरा बेसीहरू छन् । यिनीहरू उत्तर दक्षिण फैलिएका श्रेणीहरू र थुमद्वारा ससाना भागमा खण्डित भएका छन् । महाभारत र चुरे पर्वत श्रेणीको बीचमा २,००० देखि ३,००० सम्मका फराकिला बेसीहरू छन् । नेपालका अधिकांश मुख्य बस्तीहरू यी नै बेसी र भञ्ज्याङहरूमा पर्दछन् । नेपाल राज्यको करीब ४८% धरातल प्रदेश यो पर्वत राज्यमा पर्दछ ।

बेसी वा तराई :--

नेपालको दक्षिणी भाग नदीले बगाई ल्याएको उब्जाउ पाँघो माटोले बनेको समतल मैदानी पेटिलाई तराई भनिन्छ । यसको चौडाइ १६ देखि २० मील र उचाई समुद्र सतहदेखि करीब १००० फीटसम्म पर्ने आउँछ । पूर्वी तराई फराकिलो तथा जगातार फैलिएको छ । पश्चिमी तराई साँगुरो तथा खण्डित छ । महाभारत पर्वत श्रृंखलाको दक्षिणमा पश्चिम महाकालीदेखि कोशीको कछारसम्म एउटा होचो पहाडी श्रृंखला महाभारतको हाराहारी फैलिएको छ । यो बलोटे पहाड समुद्री धरातलबाट करीब ३००० फीटसम्म अग्लो छ । यसको दक्षिण फेदीमा मेचीदेखि महाकालीसम्म फैलिएको बललाई चारकोसे भाडी भनिन्छ ।

मसारमा अरू कुनै पनि देश नदीको हिमालले पाकृति प्रदेशमा बाँटिएका छन् ।

(क) धवलागिरि र नन्दादेवीको बीच कर्णाली, राप्ती, भेरी, सेती र महाकाली नदीहरूले सिचेको भाग कर्णाली प्रदेश भनिन्छ । यो प्रदेश अधिको बाईसी राजाको थलो हो ।

(ख) गोसाइँस्थान र धवलागिरिको बीच त्रिशूली, बूढी गण्डकी, मस्याङ्दी, मादी, सेती र काली नदीले सिचेको प्रदेशलाई गण्डकी प्रदेश भनिन्छ । यो प्रदेश अधिका चौबीसी राजाको थलो हो ।

(ग) कञ्चनजघा र गोसाइँस्थानको बीच तमोर, अरुण, इन्द्रावती, सुनकोसी, दूधकोसी, लिखु र तामाकोशी नदीले सिचेको भाग कोशी प्रदेश भनिन्छ ।

यसरी धरातलको हिसाबले उत्तर दक्षिण र नदीको हिसाबले पूर्व पश्चिम गरी समस्त नेपाल राज्य ३-३ भागमा बाँडिएको छ । यी तीन प्रदेशको अतिरिक्त वाग्मती र यसका सहायक कर्मनाशा, प्रभावती, विष्णुमती, भद्रमती, रुद्रमती, माणमती, हनुमती, इक्षुमतीले सिचित वाग्मती प्रदेश नेपाल चार भन्ज्याग भनिन्छ ।

हावापानी :-

धरातलको स्वरूप र उचाइमा ज्यादै अन्तर हुनाले यो देशको हावापानीको वास्तविक अवस्था जमीनको उचाइमा भर पर्दछ । अन्य पहाडी मुलुकहरूमा जस्तै नेपालको जलवायुमा पनि मुख्य असर पार्ने तत्व उचाइ र अक्षांश हो । यहाँको धरातल दक्षिणमा लगभग १००० फीटदेखि लिएर उत्तरमा

करीब २९,००० फीटसम्म अग्लो हुँदै गएकोले हावापानीको स्वभाव पनि दक्षिणदेखि उत्तरपट्टि फरक हुँदै गएको छ। अक्षांश पनि उत्तरतिर बढ्दै गएकोले उत्तर हिमाल खण्डमा ताप करीब ३०° जति हुन्छ। समुद्री सतहदेखि हरेक ३०० फीटको उचाइमा १" को हिसाबले तापक्रम घट्दै जान्छ। त्यसैले दक्षिणपट्टिको तराईमा सालाखाला तापमान ८०° र बीच पहाडी भागमा ६०° रहन्छ। पहारिलो र स्वास्थ्यकर हावापानी महाभारत पर्वतमालाको बस्तीहरूमा पाइन्छ। दशको सालाखाला वर्षा दक्षिण तराईमा ८०", बीचको पहाडी भागमा ५०" र हिमाल खण्डमा २०" जति हुन्छ। यहाँ मुख्य ३ ऋतु हुन्छन्। ग्रीष्म ऋतुमा सुक्खा गर्मी, वर्षा ऋतुमा ओसिलो गर्मी र हिउँदमा सुक्खा ठण्डा हुन्छ। यो देशमा वर्षा ग्रीष्म ऋतुमा हिन्द महासागरबाट बहने मनसुन वायुद्वारा हुन्छ। मुख्यतया यहाँको जलवायु मौसमी (मनसुन) छ भन्न सकिन्छ। सालभरमा जति पानी पर्दछ त्यसको ९०% ग्रीष्म ऋतुमा पर्दछ। हिन्द महासागरबाट बहने मौसमी वायु र उत्तरपट्टि बंगोपसागरबाट बहने मौसमी वायु तथा पूर्वपट्टि अरब सागरबाट बहने मौसमी वायुले दक्षिण खण्डमा पानी पर्दछ। तराई भागमा सबभन्दा धेरै पानी पर्दछ। तापमान जस्तै वर्षा पनि उत्तरतिर घट्दै जान्छ र पूर्वबाट पश्चिमतिर पनि घट्दछ। काठमाडौं उपत्यकामा सालाखाला ५८" जति पानी पर्दछ।

निवासी :—

नेपाल अधिराज्यका निवासीहरूको निवासस्थल देशको यस्तो प्राकृतिक विभागकै आधारमा साधारणतया विभाजित हुन्छ । नेपालको उत्तरी भागमा हिउँ परिरहने हुनाले सांस्कृतिक दृष्टिकोणले हिमालयका उत्तरपट्टि तिब्बती जातिहरू अनुरूप शेर्पा, तामाग, आदि भोटे जाति बस्दछन् । महाभारत शृङ्खलाका मूल निवासीहरू मगर गुरुङ, सुनुवार, किरात, नेवार आदि हुन् । तराई तथा भित्री मधेसका मूल निवासीहरू थारू, दनुवार, धीवर, मेचे, गनगाई, आदि हुन् । कोशी प्रदेशमा अरुण नदीदेखि पूर्व लिम्बुहरूको थलो हो । अरुण नदीदेखि पश्चिम माझ किरात प्रदेश राईहरूको थलो हो । सुनुकोशीको उत्तर र दूधकोशीको पश्चिम भागलाई सुनुवारहरूको थलो भन्न सकिन्छ । यस्तै गण्डकी प्रदेशमा त्रिशूलीभन्दा पश्चिम र चेपेभन्दा पूर्व हिमालयको व्याँसीसम्म गुरुङहरू बस्दछन् । त्रिशूली राप्ती बीचको प्रदेशमा मगरहरू बस्दछन् । यिनीहरूको आवादी महाभारत पर्वत र त्यसको व्याँसी हुँदै पश्चिममा कर्णाली प्रदेशसम्म विजिदै गएर सेती र कर्णालीको दोशानसम्म पुग्दछ । कर्णाली प्रदेशको उत्तर कर्णाली र भेरीको बीच हिमालयको दक्षिण पाखामा गुरुङहरूको प्राधान्य छ । नेपाल अधिराज्यको मध्यभाग गण्डकी प्रदेश हो वाग्मती क्षेत्र गेवार जातिको थलो हो ।

यसरी नै देशको प्राकृतिक बनोटले विभिन्न भागका जाति-

को सस्कृति, वेशभूषा र बोलीमा पनि असर पारेको छ, र फलस्वरूप विभिन्न भागमा विभिन्न किसिमका सस्कृति, वेशभूषा र बोली परिलक्षित हुन्छन् । हिमालय प्रदेशका जातिहरूमा एक किसिमको रीतिरिवाज, रहन-सहन, बोली-वचनको प्रचलन छ भने पर्वत प्रदेशका जातिको अर्को किसिमको छ र तराई प्रदेशका जातिको त्योभन्दा वेग्लै छ । यसरी देशको भौगोलिक स्थिति विभिन्न जाति, सस्कृति, वेशभूषा तथा बोलीको एक महान् स्रोतको रूपमा खडा रहेको छ ।

इतिहास-एक साझा फूलवारीकी कथा

यसैले यस देशको इतिहास नै पनि एक साझा फूलवारीकी कथा भएको छ । विभिन्न जातिको विभिन्न वेशभूषा, रीति-रिवाज, सस्कृति, बोली, लोकगीत आदिले मिलेर सामूहिक रूपले यस देशको अस्तित्व कायम गरी यसको व्यक्तित्व विकास गरी आएका छन् ।

नि सन्देह शुरूमा अर्थात् १७९७ सालसम्म यी विभिन्न सस्कृति, वेशभूषा र बोली भएका जातिहरूको स्वार्थ र अस्तित्व भाग्ना थिएन । यो देश सबैको साझा हो र यहाँको कुनै पनि भागमा भएको समस्या साझा समस्या हो र त्यसको समाधान नै साझा स्वार्थ हो भनी सम्झने वातावरण तयार हुन सकेको थिएन । विभिन्न राजनैतिक इकाईहरूमा बाँडिएका भै यी नेपाली जातिहरूले आफूलाई साझा फूलवारीका फूल हो भनी सम्झन नसक्नु स्वाभाविकै पनि थियो । त्यो बेला काठमाडौं उपत्यकाभन्दा पश्चिम गण्डकी प्रदेशमा पाल्पा, तनहुँ, लमजुङ, गलकोट, पर्वत, रिमिङ, धरिङ, गह्रुँ, ढोर, गुल्मी, मुसिकोट, इस्मा, यूठान, भिरफोट, धुरकोट, अर्घा-खाँची, सतहुँ, कास्की, सल्यान आदि चौबीसी राज्यहरू थिए । कर्णाली प्रदेशमा मानाठला गरी जुम्ला, जाजरकोट, छाम,

अछाम, रूकुम, रोल्पा, मापनेटा, बझाङ, दैलेख, बाङ्फी, जहारी, फलावाङ्, गर्बेकोट, गुटुम, मजुर, घर्मा ग्रादि बाईसी राज्यहरू थिए । कोशी प्रदेशमा मानातिना रजब्राडाहरूका राज्य थिए जसमा मगरात, किरात र सेन राजाहरूका राज्य प्रमुख थिए । यस्तै काठमाडौं उपत्यका भक्तपुर, ललितपुर र कान्तिपुर तीन राज्यमा विभक्त थियो ।

तर श्री ५ बडामहाराज पृथीनारायण शाहको प्रादुर्भाव भएपछि यी ससना राजनैतिक सीमाहरू मेटिदै गए, र विभिन्न जाति, सस्कृति र वेशभूषाले एक नेपाली जातिको विभिन्न अगको रूपमा फलन र फुलनतिर सलग्न हुन पाए ।

त्यसो भनेर यो क्रम निर्बाध गतिले चल्दै गयो भन्ने होइन । केही कालपछि नै शक्तिमा आएको राणा शासनबाट यसको लागि अनुकूल वातावरण तयार हुन सकेन, र रवस्थ राष्ट्रियताको विकासको लागि यिनीहरूको आपसमा जुन सामञ्जस्य हुनुपर्ने हो त्यो हुन पाएन । २००७ सालको क्रान्तिपछि यस स्थितिमा परिवर्तन आयो र २०१७ सालको परिवर्तनपछि श्री ५ महाराजाधिराज महेन्द्रवीरविक्रम शाहदेवको सुयोग्य नेतृत्वमा देशले उचित मार्ग दर्शन पाएपछि, पञ्चायत-व्यवस्था-अन्तर्गत, भौगोलिक स्थिति जन्य यी विभिन्न जाति, सस्कृति, वेशभूषा र बोली आ-आफ्नो भौगोलिक सीमालाई नाघ्दै, देशको सामूहिक स्वार्थलाई आत्ममात् गर्दै अघि बढ्न कटिबद्ध भए ।

वर्तमान-एक संगम :

फलस्वरूप आजको स्थिति-परिस्थिति यी विभिन्न जाति-हूँ तथा तिनीहरूका सस्कृति, वेशभूषा तथा बोलीको लागि एक संगम-स्थल भएको छ । राष्ट्रिय एकतामा उनीहरू आपसमा मिलिजुली विनयित हुँदै जाने अनुकूल वातावरण यिनीहरूले पाएका छन् र यसै मन्दर्भमा विभिन्न परम्परा भएका यी विभिन्न जातिहरू र तिनीहरूको लोकोगीतको अध्ययन गर्न समीचीन हुन्छ ।

हिमालय प्रदेशका जाति र तिनी- हरूको संस्कृति

अधिराज्यका प्रमुख जातिहरू

हिमालय प्रदेशका जाति र तिनीहरूको संस्कृति :

नेपालको उत्तरी भाग हिमालय प्रदेशको काँठ जहाँ वर्षे भरि हिउँ परिरहन्छ, शेर्पा, भोट, तामाङ, भिडे, थकाली आदि जातिहरूको बामस्थान हो । यी जातिहरूको शारीरिक गठन, आचार, विचार, धर्म र संस्कृति हिमालयको उत्तरपट्टिका निवासी तिब्बती जातिहरूसँग धेरै मात्रामा मिल्दोजुल्दो छ । शेर्पा गोक, पहेलो रङ र दोब्रिएका परेला भएका यी जातिहरूको मुख्य पेशा पशुपालन जडीबूटी तथा नूनको व्यापार र ऊनको व्यापार हो । भोटेहरूभन्दा शेर्पा, मुर्मी र तामाङहरू हिमरेखाभन्दा मुनिका बस्तीमा बस्ने हुँदा यी जातिहरू केही मात्रामा आलु, जौ, मकै उमाउँछन् ।

शेर्पा:—शब्दको भोटे भाषामा अर्थ “पूर्विया” हुनाले यो जाति भोटतिरबाट आई नेपालको उत्तर पूर्वमा बसेको हुनुपर्दछ । आज पनि पूर्वी नेपालको उत्तरी भागमा यिनीहरूको

सख्या प्रशस्त छ र यो जातिले सिक्किम, दार्जलिङ छोपेको छ । पूर्वी नेपालको उत्तरी भागमें सीमित भएर वसेका शेर्पाहरूमा तिब्बतो छाप स्पष्ट देखिन्छ, तापनि व्यापार र व्यवसायको दार्जलिङ, सिक्किम भरेका शेर्पाहरूमा आचरण र व्यवहारको फरक आइसकेको छ । यी शेर्पाहरू कति क्रिश्चियन भइसकेका छन् भने कति शैवधर्मावलम्बी भइसकेका छन् र जुन ठूलो समुदायको नजदीक पुग्यो त्यसैको रङ लिइसकेका छन् । चम्प्री गाई तथा च्याङ्ग्रा भेडा पाल्ने र आलु जौ उमागेर जीविका चलाइआएका यी जातिहरूको जीवनमा हिमालय वरदान भइ-आएको छ । खास गरेर विश्वको अग्लो चुचुरो सगरमाथा आरोहण गर्ने विदेशीहरूको रहरले भण्डै प्राधा शताब्दीअघि-देखि यो जातिको एक नयाँ पेशा खुलन गएको छ । यिनलाई मार्ग-प्रदर्शक र भरिया तरावी कुन पनि चुली आरोहण गर्नु विदेशी दलहरूको लागि असम्भव भएकोले यो पेशाले व्यापक रूप लिदै गइरहेछ । तेञ्जिङ शेर्पाको सगरमाथाको सफल आरोहणले आज प्रत्येक शेर्पा युवक र युवतीको एकमात्र अभिलाषा कठोर चुलीको सफल आरोहण हुन गएको छ । हृदयमा सङ्गो मुस्कानको रहर, ओठमा प्रेम र विजयको गीत लिएर उचाइमा वस्ने यी जाति उंचाईतिरै लम्किरहेका पाइन्छन् ।

तामाङ र मुर्मी :—आफ्नो जातिको लोककथाअनुसार तामाङ र मुर्मीहरू आफूलाई हिन्दूहरूका त्रिदेवमध्ये महादेवका सन्तान मान्दछन् । यी उत्तरतिरका अधिकांश जाति भै भोटतिरबाटै

भरका हुन् । यी जातिहरू दुइ भागमा विभाजित छन् । अट्टार जात र बडा तामाङ भनिन्छन् र महेस्वरका भर्रा मन्तान भएकाले प्रट्टार जातभन्दा आफूलाइ श्रेष्ठ ठान्दछन् । यिन हो गाफने तामाङ भाषा छ नापनि तामाङ भाषा बढ्ता भोटे बोलीसँग मिल्दो छ । यो जातिका स्त्री पुरुषहरू भोट र नेपालका बीच मालसामान ओसाने काम गर्दछन् । यसबाहेक हिमालय प्रदेशका भिराला जमीनमा यिनीहरू आलु र जौ पनि उमार्दछन् ।

भिडे :- नेपाल राज्यको उत्तर पश्चिम भागमा तस्ने यो जाति भोटे जातिकै खचडा भनिन्छ र यिनीहरू भोटे भाषासँग मिल्दो खचडा भिडे भाषा बोल्दछन् । यो जातिको मुख्य पेशा महाभारत प्रदेशका बस्तीहरूमा डुली अन्नसँग नून साट्नु हो । हिउँदभरि नूनसँग साटेर लगेको अन्नको खोले पिएर वर्षा गुजार्दछन् । केही मात्रामा यी जाति पनि आलु, गहुँ, जौको खेती गर्दछन् ।

भोटे :- नेपालको उत्तरी भेगको अग्ला पाखामा बस्ने यी भोटेहरूको सबै चालचलन, धर्म तथा व्यवहार तिब्बतका भोटेहरूको सरह नै छ । यिनको विहावारी, लेनदेनसमेत तिब्बतसँग चलिआएको छ । दुर्गम हिमाली प्रदेशमा आइमाईहरूका जनसंख्या कम हुने हुँदा दाजुभाइ सबैले एउटै स्वास्थ्य राख्ने चलन यो जातिमा प्रचलित छ । बाह्रै महीना हिउँ पर्ने यिनीहरूको बस्तीमा पानीको अभाव हुने र ज्यादै कठोर ठण्डी हुने हुँदा यिनीहरूको शरीरले पानीको स्पर्श जीवनमा कमै पाएको

हुन्छ । ठण्डीवाट बचन यिनीहरू दोचा र लामो पाखीका घुंडा-
मुनि भर्ने लबेदाजस्तो कोट लगाउँदछन् । यिनीहरू स्त्री-पुरुष
दुवै जाति कपाल पाल्दछन् । ठूला ठूला तामाका रोचारा
प्रागोको रापले हिउँ पगालेर पानीको काम लिने गर्दछन् ।
भोटे जातिको मुख्य पेजा व्यापार हो । यिनीहरू तिब्बत र
नेपालको बीचमा व्यापार गर्दछन् । नेपालमा यिनीहरूको
मुख्य व्यापार चाड्ग्रा, भेडा, घोडा, पाखी, कस्तूरी, स्वाग,
जिम्मू तथा प्रस्ते प्रकारका अनेक जडीबूटीहरू हुन् । नेपाल
घाट यिनीहरू सदृश आदि नगरे तिब्बतमा व्यापार गर्दछन् ।
यिनीहरू जडीबूटी र कस्तूरीको व्यापार हिन्दुस्तान, बर्मा,
मलायासम्म पुगेर गर्दछन् । हिमालय प्रदेशका तरू जाति-
भन्दा भोटेहरू आर्थिक दृष्टिले सम्पन्न हुन्छन् ।

महाभारत प्रदेशका जाति र यिनी- हरूको संस्कृति

महाभारत प्रदेशका जाति र तिनी- हरूको संस्कृति

उत्तरको हिमालय प्रदेश र दक्षिणको तराई प्रदेशको बीचको महाभारत प्रदेश जसको पर्वत शृङ्खला समुद्री धरातलबाट २००० देखि १६००० फीटसम्म अग्लो छ र जहाँ २००० देखि ३००० फीटसम्मका फराकिला बेसीहरू छन् गुरुङ, किरात र नेवारहरूको मुख्य थलो हो ।

गुरुङ :—

गुरुङ जातिहरूको बस्ती प्राय उत्तरी भागमा नै भएकाले यिनीहरूले आफ्नो तिब्बतीपनलाई गुमाइसकेका छैनन् । यिनीहरू तिब्बती बर्मेली परिवारको गुरुङ भाषा बोल्दछन् । यिनीहरूको गुरुङ भाषा भोटे भाषासँग ज्यादै मिल्दो-जुल्दो छ । गुरुङहरू मुख्यत दुई प्रधान जाति ४ जात र १६ जातमा बाँडिएका छन्, १६ जातेभन्दा ४ जाते ठूला मानिन्छन् । ४ जातेमा लामे, लामीछाने, घले, गोदाने पर्दछन् । ४ जात र

१६ जातको भातपानी चले तापनि भरसक बिहाबारी चल्दैन । यिनीहरूको मुख्य पेशा पशुपालन र दोस्रोमा खेती हो । उत्तर-पट्टिको अग्लो प्रदेश र अग्लो भागमा बस्न रुचाउने यो जातिले नहर र कुलोबाट पट्टे खेत भेट्टाउन निकै तल ब्याँसीमा भर्नुपर्ने हुँदा धानखेतीभन्दा अग्लो पर्वतीय प्रदेशमा उम्रने जौ, गहुँ, आलु, मकै, कोदो फापर आदि उमाउँछन् । नयाँ त्रावादी गरिएको ठाउँ ज्यादै मलिलो र बढ्ता अनाज उम्रने हुँदा जगलको बीच बीचमा खोरिया फाँडेर डुलुवा खेती गर्न यो जाति विशेष मनपराउँछ । कृषि र पशुपालन बाहेक विदेशी फौजीमा भर्ती हुन जाने यिनीहरूको मुख्य धन्धा हो । हिमालय पर्वतको हिमरेखामुनि भिरालो जमीनमा भेडी-गोठ राखेर यसकै ऊनबाट राडी र काम्लाहरू तयार गर्दछन् । लेकको अल्लो र पाटको रेषा निकाली यसैबाट भाँगा, भेडाका ऊनबाट तयार हुने बक्खु यस जातिका पुरुषहरूको मुख्य पहिरन हो । गुरुड जातिका आइमाईहरू अक्सर लोग्नेमानिसले विदेशबाट लिएर आउने मखमलको रातो चोलो, कालो फरिया, कलेजी बुट्टे घलेक र यस्तै रातो रँगको प्राधान्य भएको मजेत्रो ओढ्ने रुचाउँछन् ।

यो जातिको बिहेबारी केटा र केटीको मञ्जूरीबाट हुने प्रेम-विवाह र बाबु आमाको मञ्जूरीबाट कन्या मागेर गरिने दुवै चलन प्रचलित छ । कन्या माग्न जाँदा दुल्हापट्टिकाले कन्याका बाबुलाई ११ मोहर दिने चलन छ । यस्तै तालुकदारलाई

मो रु १।, कटुवाललाई ५० पैसा, दूधको भारा तिर्ने भनी कन्याको आमालाई मो रु १। कन्याका बाबुलाई साइपाटा खर्च मो रु. १। दस्तूर दिएपछि कन्याको बाबुले वाग्दत्त बोलेर दुल्हाको गोत्रमा कन्याको गोत्रलाई सार्दछ। दूधको ठेकी रक्सीको पुग र रोटीको सोली बोकेर दुल्हापट्टिका आफन्तहरू नन्तीभन्दा अगाडि सगुन लिएर पुग्दछन् । त्यो सगुन दुलहीपट्टिका भलाक्षी निम्तालुहरूले खान्छन् । रातको लगनमा कन्यादान हुन्छ । दुलहीको डोलीसँगै भोलिपल्ट गाउँका तन्नेरीहरू दुल्हाको घरसम्म पुऱ्याउन जान्छन् । यिनीहरूलाई दुल्हाले दस्तूर दिएर विदा गर्नुपर्दछ । गुरुड जातिको लोग्ने मानिस मर्दा सेतो र स्वास्नी मानिस मर्दा रातो कात्रो चाहिन्छ । मलामी जाँदा झ्याली र ढयाँग्रो बजाउँदै गाउँका लोग्नेमानिस स्वास्नी-मानिसहरू अग्लो डाँडामा लाशलाई लिएर जान्छन् । यिनीहरूको लाशलाई गाड्ने चलन छ । लाश गाडेको ठाउँमा ढुगाको सानो स्तूप खडा गरेर त्यसमाथि कालो ध्वजा छोड्दछन् । यस स्तूप आकारको ढुंगाको थुप्रोलाई माने भन्दछन् । मरेको मानिसलाई तार्ने यिनीहरू अर्धौँ गर्दछन् । नौ माना चामलको घिउमा मलेको भातको पिण्ड (कैदु) बटारी जगायामा राख्दछन् र ३ दिनपछि जुठो लाग्ने सबै नातेदारहरू जम्मा भई रक्सी फलफूल आदि मरेको मानिसको निमित्त चढाउँछन् । साँझमा अपशोची “नाच” ध्याडुँ नचाउँछन् । बिहान “मैदु” नाच हुन्छ । साँझमा भाँकीले स्याहा (सातौ)

बोलाएपछि गाउँभरका आइमाईहरू जम्मा भएर अपशकुत्त स्वर भिकेर रुन थाल्छन् । यसको भोलिपल्ट दिनभरि ढोलकी र भुरमा बजाई मरेको मानिसलाई स्वर्ग पुऱ्याउन सेक्ता नाच चल्दछ । बेलुका अर्धौं सेलाउन जगली जनावरका प्वाँख र हाड टाउकामा घुसारेको घग्ना र रिठ्ठाका माला लगाएका लामा ध्यात्रिग, ढयाँघो र झ्यालीको तालमा उफ्री उफ्री नाचदछन् । अर्धौं सेलाएपछि जगियामा राखेको “कैदुँ” मा एक-एकवटा मासुको चोक्टा राखेर गाउँको दैला-दैला घुमा-उँछन् । यो पिण्ड कुखुरा र कुरुरलाई खुवाइन्छ । यो जातिको प्रसिद्ध नाच “घाटुँ” नाच हो । यो दुई किसिमको हुन्छ एउटालाई सती र अर्कोलाई बाह्रमासे भन्दछन् । सतीमरा मादल बजाइन्न र बाह्रमासेमा बजाइने चलन छ । “घाटुँ” नाचका मुख्य पात्रहरू गुरुँग जातिको लोककथाका “पश्रामू” राजा र “अम्बावती” “रानी हुन् । “घाटुँ” नाचको गीतमा चन्द्र सूर्य आकाश पृथिवीको स्तुति गरिसकेपछि फूलको बीउ रोप्ने, फूल उमाने, फुलाउने, अनि निगालो काटेर ढक्की बुनी त्यही फूल टिपेर पूजा गर्ने आदि कुराहरू हुन्छन् “घाटुँ” मा हिमचुली, वर्चुली, देउचुली र गुंगाचुलीका महिमाहरू गाइन्छन् । सिगारिएका दुइटा घाटुली पानीले तीन फन्का मारेको काठ-माथि गीत सुनेर बस्दछन् । जुम्ल्याहा हात गरेर काँपिरहेका घाटुलीका अगडि थालीमा दही चामल फूलपाती राखिएको हुन्छ । घाटुलीको शरीरमा सरस्वती नचहुञ्जेलसम्म गीत

थामिदैन । आँखा बन्द गरेर काँपिरहेका घाटुलीहरूको गीतले नै आँखा खोलिन्छ । बसेका घाटुलीलाई उठाउन मादल बज्द छ । लर्केको पटुकाको फुर्को समाती श्रीलालाई तालमा नचाउँदै आँखा चिम्लेका घाटुली उठ्दछन् । आँखा खुल्ने गीत आएपछि घाटुलीले पाती लिएर आँखामा लगाउँछन् । तीन फेरासम्म हिमचुलीको गीत गाउँदा पनि पाती भरेनभने गुरु बाबुहरू-बाट वर्चुली गीतको आरम्भ हुन्छ । पश्रामु राजा लडाईँमा मरेपछि अम्बावतीले सिगार गर्न लाग्दा ऐनामा अपशकुनहरू देखापर्दछन् र आफ्नो एकमात्र छोरा बाले कृष्णलाई जिम्मा लगाएर अम्बावती रानी सती जान्छिन् । कथा यत्तिकैमा सकिन्छ । नाच सकिएपछि दही चामलको टीका प्रसादको रूपमा दर्शकहरूलाई लगाइन्छ । गुरुग जातिको घाटु बाहेक सोरठी, पिगला र गोपिचन यी प्रसिद्ध पुराना नाच हुन् । यी विशेष पर्व र उत्सवमा हुने पौराणिक नृत्य र गीत बाहेक दैनिक जीवनका सुख-दुःखसँग मुछिएका पवित्र मनका उद्गारहरू गोठ गाउँघर अँधेरा जहाँमुकै जुनसुकै बखत पनि यिनका ओठबाट चिप्लिरहेका हुन्छन् । दिनभरको परिश्रमपछि घर वा गोठमा पाकेको साग सिस्नु खाएर गुरुग जातिका तरुणी तन्देरीहरू रोदीघरमा जम्मा हुन्छन् । जहान कोही नभएकी एकली बूढी आइमाईको घर वा लोग्ने छोरा नभएको चेली-बेटी मात्र भएको अथवा गाउँको बीचमा पर्ने कुनै गोठ कटेरो टौवा-मुनि ठिटा-ठिटीहरू जम्मा हुने ठाउँलाई रोदीघर भनिन्छ ।

त्यस ठाउँमा सम्मिलित हुन जानेलाई रोदी बस्न जाने भनिन्छ ।
किराँत :—

हिमालयका काखका प्राचीन जातिमध्ये किराँत एक प्रमुख जाति हो । हाल किराँतहरू नेपालको पूर्वी भागमा बसोवास गर्दछन् । राई र लिम्बु २ भागमा यो जाति विभाजित छ । बहादुरी किराँत जातिको प्रधान जातीय गुण हो । यिनीहरूको मुख्य पेशा कृषि नै हो । विदेशी फौजमा सेवा गर्नु यो जातिको अर्को पेशा हो । यो जातिको बस्तीहरूमा विदेशी फौजमा काम नगरेका वा बहादुरी वापत पेन्सन नपाएका मानिसहरू कमै पाइन्छन् । समुद्रको सतहभन्दा ४०००-५,००० फीट उचाइमा बसोवास गर्ने यो जातिको ढुगाको गारो र अक्सर ढुगाकै छाना भएका एकतले घरहरू छुट्टा-छुट्टै खेती गर्न पाखाहरूको बीच-बीचमा उभिएको पाइन्छ । यसै प्रकार यस्ता बस्तीहरू कोसौ फैलिएको पनि पाइन्छ । असार-साउनमा मकैघारीभित्र हराउने यी घरहरू मसिर-पुसतिर पहेलै तोरी बारीको बीचमा हाँसिरहेको देखिन्छ । अक्सर राई जातिका घरहरूमा दुइटा मूल ढोका राखिने चलन छ । एउटा ढोका पूर्व र अर्को ढोका दक्षिणतिर फर्किएको हुन्छ । अरुण खोलाको माथिल्लो भागतिर काठको खुट्टामा जमीनभन्दा ३।४ हातमाथि उठाएर बनाएका काठका घरहरू पाइन्छन् । यस्ता घरहरूमा अगाडि पट्टि बरण्डा निकालिएको हुन्छ र बरण्डा र आँगनको बीच लिस्नो उभ्याइएको हुन्छ । यस्ता घरहरूका भित्ता बाँसका

कप्टेराका हुन्छन् र छाना पनि भकारीले छाइएको हुन्छ । यी घरहरूको मुनि कुखुरा, सुँगुर र भेडाहरू पालिन्छन् । यिनीहरूको घरेलु सामानहरूमा काँसका थालीहरू, फलामे ताप्ले, माटाका घैटा, सोली, डोको, डाला आदि हुन्छन् । अरुण खोलाका माथिल्लो भागका राई बस्तीहरूमा धातुका भाँडाहरू कमै चलनमा ल्याउँदछन् । यतातिर पानी पनि बाँसको ढुग्रीमा ओसारेको पाइन्छ । यिनीहरू आफ्ना बारी र खेतहरूमा मकै, कोदो- गहूँ, तोरी, आलु, आदिको साथै केही मात्रामा धान पनि उमाउँदछन् । आफ्नो पारिवारिक आवश्यकताअनुसारको बाली उमारे तापनि जाँड रक्सीको लागि धेरै अन्न कुहाउने हुँदा यिनीहरूलाई वर्ष छिचलन धौ-धौ नै पर्दछ । यही र यस्तै कारणहरूले गर्दा किराँती युवकहरू विदेशी फौजमा काम गरी कमाउन विदेशतिर लाग्दछन् । अधबैसेहरू बाली थन्क्याइसकेपछि तराईका जिल्लाहरूमा कामको लागि ओर्लन्छन् । हिउँदको २।३ महीना धरान, बिराटनगर, जयनगर आदि ठाउँहरूमा ज्यालादारी काम गरी वर्षे नूनं तेल र कपडाहरू धान्दछन् । खोरिया फाँडे र डुलुवा खेती गर्ने चलन पनि यो जातिमा छ । किराँत जातिहरूमा एक विवाह प्रथा छ । बिहा तीनै किसिमबाट गरिन्छ । वर र कन्याको बाबु आमाको मञ्जूरीबाट, केटी जबर्दस्ती भगाएर वा केटाकेटी दुवैको मञ्जूरीले गान्धर्व रीतले । तीनै किसिमको विवाह प्रचलनमा छ । सम्भौताअनुसार गरिने विवाह धनी परिवारहरूमा मात्र सीमित छ । यिनीहरू

को कन्यादान गर्दा सिद्धर हाल्ने चलन छ । तीन तरीकामध्ये जुनसुकै एक तरीकाबाट विवाह भए तापनि धार्मिक नेता “नोक्चेको” आशीर्वाद लिनु आवश्यक मानिन्छ । सम्झौता अनुसार गरिएको बिहामा केटीहरूको अक्सर २।३ वर्ष माइत बस्ने चलन हुन्छ ।

राईहरूको विधवा भाउजू, साली सोल्टी बिहे गर्ने अधिकार हुन्छ । यिनीहरूमा जारी गर्ने प्रथा पनि छ । अविवाहितता केटीले बच्चा पाउनु यिनीहरूको समाजमा अपराध मानिदैन । यति मात्र हो कि केटीको प्रेमीले सुत्केरी खर्च बेहोर्न पर्दछ । विवाहित जोडीको पारपाचके भएमा छोरोचाहि वाबुपट्टि र छोरीचाहि आमापट्टि बस्ने चलन छ ।

किराँतहरूको हिन्दू वा बौद्ध धर्मभन्दा फरक परन्तु हिन्दू वा बौद्ध धर्मबाट प्रभावित एक अनौठो धार्मिक परम्परा छ । यिनीहरूका स्थानीय देवी-देवताहरू प्रशस्त छन् । हिमालयको चुचुरोमा बस्ने जालपादेवी र सप्तकन्या यिनीहरूका मुख्य देवी हुन् । यिनीहरूको आफ्ना धार्मिक लोककथाका पुर्खाहरू शिकाताकहाउ बूढो, वाल्मे बूढी, कुलुग बूढी, माडतेवा बूढी, मोलु सिकारी, आदिहरूको पूजा पनि गर्दछन् । यिनीहरूको लोककथाअनुसार यी पुर्ख्यौली देवताहरू ज्यूँदै पृथिवीमा लोप भएका थिए रे । यी देवताहरूलाई प्रत्येक चाड-पर्व तथा उत्सव-हरूमा फल-फूल अन्न आदि चढाइन्छ । प्रत्येक राईहरूको घरको कुनामा “खाभाड” भन्ने इष्ट देवतालाई एउटा माटाको

भौंडोमा भुण्ड्याइएको हुन्छ । यसलाई व्यक्तिगत खुपीको देवता मानिन्छ र शिकार गरेको मासुको प्रथम टुक्रा चढाइन्छ । “खातोक”, “लीक्कोमाड”, “नागी” आदि पूजा तथा उत्सवहरू मनाउने प्रचलन छ । आश्विन महीनामा मनाइने यो खातोक चाडमा पृथिवीको पूजा गरिन्छ । दादुरा, बिफर आदिले गाउँमा प्रवेश नगरोस् भन्नाको लागि “लीक्कोमाड” पूजा गरिन्छ । अगविहीन बच्चा नजन्मुन् र बच्चाहरूलाई कुनै रोग नलागोस् भन्नाको लागि “नागी” पूजा गरिन्छ । यी पूजाहरूमा कुखुरा, सुँगुर, राँगो आदि काटेर भोज खाइन्छ । धार्मिक पूजा आज चलाउने धर्मगुरुलाई “नगोपा” भन्दछन् । यो “नगोपा” लाई बराबर देवता आउँदछ र ईश्वरको प्रतिनिधि स्वरूप मानिसहरूलाई निर्देशन गर्दछ । यही नगोपाले भौँक्री र वैद्यको काम पनि गर्दछ ।

राईहरूमा मरेको मानिसलाई गाड्ने चलन छ । कुलुंगे र खालिगे राईहरूलाई घरको नजीकै खेती हुने जमीनभित्र गाड्ने चलन छ र मृत लाशलाई तेह्र दिनसम्म खानेकुरा र रक्सी दिनुपर्दछ । अरूहरूको चाहिँ गाउँ बाहिर गाड्ने चलन छ । यी सब काजक्रियाको लागि धर्मगुरुको आवश्यकता पर्दछ । अपशोच छ दिनसम्म मनाइन्छ । अपशोचका दिनहरूमा नून, मासु, रक्सी, र तेल आदि खानु हुँदैन । मरेका मान्छेहरूको सम्झनामा वर पीपल रोप्ने, चौतारा बनाउने आदि चलन यो जातिमा छ । यो जातिमा सयुक्त परिवारमा बस्ने चलन उत्ति-

को छैन । बिहा गरेको केही वर्षपछि नै छुट्टिने चलन छ । मकैको भित्री तहको नरम खोसेल्टोमा सुती बेरेर चुरोट पिउने यो जातिका केटीहरूको तुनामा एउटा सानो सारगी कहिल्यै टुटेको हुँदैन ।

नेवार :—

काठमाडौं उपत्यकाका मूल निवासीहरूलाई नेवार भनिन्छ । यी नेवारहरू काठमाडौं उपत्यकाभन्दा बाहिर पूर्व पश्चिम पहाडमा र तराईमा समेत फैलिएका छन् । यिनीहरूको आफ्नो अलग विकसित नेवार भाषा छ । नेपाल उपत्यकाको मलिलो माटोमा जन्मिएको यो जाति नेपालका अरू जातिहरूको तुलनामा ज्यादै सुसंस्कृत छ । हजारौं वर्षअघिदेखि हिमालयवारि-पारिका देशको व्यापारको बाटो यही उपत्यका पर्ने भएकोले यहाँका निवासीहरू उद्योग धन्धा व्यापार तथा कलाकौशलमा विशेष निपुण छन् । धर्मको आधारमा नेवारहरू दुई जातिमा विभक्त छन्, (क) बुद्ध मार्गी र (ख) शिव मार्गी अथवा हिन्दू धर्मावलम्बी । हिन्दूधर्मावलम्बीहरूमा ४ वर्ण छन् र यिनीहरूमा देउभाजु ब्राह्मण, छ थरे कहलाइनेहरू क्षत्री, चार वा पाँच थरे भनिने वैश्य र पोडे तथा च्यामेहरू शूद्र हुन् । बौद्ध-मार्गीहरू तीन भागमा विभाजित छन्—बाँडा, वज्राचार्य, भिक्षु, वा शाक्यभिक्षुहरूलाई प्रथम श्रेणीमा लिन सकिन्छ । यिनीहरूमा पनि बाँडाहरू विशेष उच्च मानिन्छन् । दोस्रो वर्गमा उदासहरू आउँछन् । यिनीहरूको सामाजिक तथा धार्मिक

कामहरू पहिलो वगद्वारा गराइन्छ । बौद्धमार्गी नेवार जाति-
 हरूको तेस्रो वर्गमा सबभन्दा ठूलो वर्ग ज्यापूहरू आउँछन् ।
 सुन चाँदी तथा अन्य धातुहरूमा मोही काम गर्ने यी बाँडाहरू
 कलाकौशलमा ज्यादै नै निपुण हुन्छन् । बौद्धधर्मावलम्बी
 नेवारहरूमा यी प्रथम वर्गमा पर्ने र यिनीहरूकै हातमा धार्मिक
 नियम पनि पर्ने भएकाले नेपाली कलामा बौद्धधर्मको लाक्ष-
 णिकता विशेष रूपमा पाइन्छ । बौद्धमार्गीहरूको तेस्रो वर्ग
 ज्यापूहरू कृषिजीवी हुन् । यस बाहेक नेवार जातिको मुख्य
 पेशा व्यापार र सरकारी नोकरी नै हो । हिन्दू धर्मावलम्बी
 नेवारहरूको कर्मकाण्ड तथा सस्कार अन्य हिन्दू धर्मावलम्बी
 ब्राह्मण क्षत्रिय आदिहरूसँग प्राय मिल्दछ । आगममा पूजा गर्ने
 कन्याकेटीको सही (वेललाई कन्यादान दिने) गर्ने र अक्सर
 विवाहमा दुल्हा जन्ती नजान्ने आदि केही कुराहरू यो जातिमा
 अरु हिन्दू धर्मावलम्बी जातिभन्दा फरक पाइन्छ । वेललाई
 कन्यादान दिइने नेवारका कन्याहरू लोग्ने मरे तापनि विधवा
 मानिन्नन् । अडमाईले चाहेमा समाजले दोस्रो बिहालाई बहिष्कार
 गर्दैन । यस अतिरिक्त यस जातिका पति-पत्नीको मेल मिलाप
 नभएमा खुशीसाथ पारपाचुके गर्ने चलन छ । विवाह अगाडि
 कन्यालाई दिइएको मुपारी फर्काइदिएपछि विवाहिता नारी
 फेरि कन्याकुमारीसरह नै मानिन्छे ।

तराई तथा भित्री मधेशका निवासि र तिनीहरूको संस्कृति

तराई तथा भित्री मधेशका जाति र तिनीहरूको संस्कृति

महाभारत प्रदेशको दक्षिणपट्टिको तराई तथा भित्री मधेशको भाग दनुवार, दरै, माभी, थारू, चेपाङ् आदिको वासस्थान हो । यिनीहरूको पनि आफ्नै परम्परा र बोली छ ।

दनुवार, दरै र माभी :-

नेपालका भित्री उपत्यकाहरू र तराई जगलका छेउछाउमा बसोवास गर्ने दनुवार माभी र दरैहरूको सांस्कृतिक र शारीरिक सामञ्जस्यता थारूहरूसँग छ । यिनीहरूमध्ये कसैले आफ्नो उत्पत्ति राजपूतबाट भएको हो र भारतका मुसलमानहरूका अत्याचारले पीडित भएर नेपालको जगलमा शरण लिन आएको भनी चाखलाग्दो कथा सुनाउँछन् । जे होस, यी जातिहरू यहाँ कमसेकम २,००० वर्षदेखि नै बसोवास गरी आएका छन् । यिनीहरूको अनुहार र चालचलन थारूहरूको भन्दा ज्यादा फरक नभए तापनि खेतीपातीमा भन्दा बढ्ता शिकार गर्ने र

माछा मानमा यी जातिहरू निर्भर गर्दछन् । ब्यांसीतिर यिनीहरूको नजीकमा खेतीवाल वरमु र माटाका भाँडा बनाउने कुमालेहरू बस्दछन् । वरमु र कुमालेहरू दनुवार, दरै र माभीहरूभन्दा बढ्ता मगोलियन रूपका देखिन्छन् र तिब्बती—बर्मेली परिवारको भाषा बोल्दछन् । वास्तवमा माभी भन्ने नाम तराईका बोटेहरूलाई पहाडीहरूले दिएका हुन् । यिनीहरूलाई कुसर पनि भनिन्छ । माभी, बोटे र कुसर एकै हुन् । यिनीहरू एउटै भाषा बोल्दछन् । पूर्वी नेपालका होचा थुम्काहरूमा र भित्री मधेश तथा तराईमा गरी यिनीहरूको जनसंख्या ११,००० जतिको छ । यस्तै पूर्वीय होचा क्षेत्रहरूमा जम्मा गरी माभीहरूको संख्या ६,००० जति छ । चितवन र यसको होचा जगली क्षेत्रहरूमा बसोवास गर्ने दरैहरूको संख्या पुग नपुग ३,००० जति छ । अक्सर नदीको किनारमा बस्न रुचाउने यी जातिहरू नदी-किनारमा पराले छाना भएको धुमाउने घर र तराईमा बस्नेहरू रूखका हाँगाबिगाका टाटीवाल होचा छाप्रा बनाएर बस्दछन् । यिनीहरूका छाप्राहरू एक अर्कोसँग टाढा रहन्छन् । दरै र दनुवारहरू शिकारमा मात्र भर नपरी खेतीपाती पनि गर्दछन् । तर माभीहरूचाहिँ बिलकुलै नदीमा भर पर्दछन् । माछा मान र काठका मुढकाहरू खोपी डुगा बनाएर नदी ताने काम गर्दछन् । मानिसहरूसग भन्दा जगली जानवरहरूसित बढ्ता परिचित यी जातिहरू घुमफिर गर्न उति रुचाउँदैनन् । यी तीनै जातिका मानिस-

हर्हमा विवाह आपसी राजीखुशीद्वारा हुन्छ । दनुवारहरूमा केटी भगाएर लाने कतैकतै चलन भए तापनि सम्भौताद्वारा विवाह गर्ने स्थितिलाई नै राम्रो मान्दै आएका छन् । बोटे, माभी, र दनुवारहरू फुपुकी छोरीलाई विवाह गर्दैनन् तापनि विधवा भाउज्यूलाई विवाह गर्ने चलन छ । यिनीहरूमा जारी गर्ने प्रथा पनि प्रशस्त छ । थारू, दरै, बोटे, माभी र कुसरमा आपसी विवाह हुन सक्दछ । उनीहरूको मान्यताअनुसार छोरो बाबुपट्टिको समूहमा जान्छ र छोरीचाहिँ आमापट्टिको जातमा मिलाइन्छ । यी तीनै जातले आफ्नो घरको चूल्हो पछाडि कुल-देवतालाई स्थापना गरेका हुन्छन् । यसैले चूल्होमा आफ्नो परिवार बाहेक कसैलाई पस्न दिदैनन् । यिनीहरू वनदेवीको पनि पूजा गर्दछन् । बोटे र माभीहरू जन्म सूतक ४ दिन र मृत्यु सूतक १३ दिन मान्दछन् । दनुवारहरू जन्म र मृत्यु दुवै सूतक १० दिन मान्दछन् । यिनीहरू सबैको लाश फाल्ने चलन छ । दनुवारहरूमा भाञ्जा अथवा जुवाइँले पुरेतको काम गर्दछन् र दरै र माभीहरूमा बूढापाका तथा अनुभवीहरूले पुरो-हित्याइँ गर्ने चलन छ । यिनीहरूको कुनै धार्मिक प्रार्थना र मन्त्रहरू छैनन् र कुनै लिखित भाषा पनि छैन ।

थारू :—

नेपालको पूर्वदेखि पश्चिमसम्मको दक्षिण समथर भागमा फैलिएको जाति थारू तराईका पुराना वासिन्दा हुन् । बाक्लो

जगलको नजीक बस्न अक्सर यो जाति रूचाउँदछ। थारू जातिको उत्तरी भारतका विभिन्न भाषाहरू उर्दू, हिन्दी, भोजपुरी, मैथिली, बंगाली आदि भाषाहरूबाट प्रभावित आफ्नो बेग्लै भाषा छ। थारूहरूको पाँच फीट दुई इञ्च करीव उचाइ, पातलो तर गठिलो शरीर र कालो रंग हुन्छ। थारू जातिको उत्पत्तिको विषयमा धेरै प्रचलित कथाहरू छन्। धेरै थारूहरू आफूलाई मुसलमानहरूको हमला हुँदा रातपुतानाबाट भागेका राजपूतका सन्तान ठान्दछन्। यिनीहरू परम्परागत कृषिजीवी हुन्। यिनीहरू स्वभावैले सरल र अनुशासित हुन्छन्। यिनीहरू मुख्यत दुइ वर्गमा विभाजित छन्। प्रधान वर्गमा छ, र अप्रधानमा ३२ उप-शाखा छन्। तर वास्तवमा प्रधान र अप्रधानमा उनीहरू त्यति फरक मान्दैनन्। थारूहरूमा पितृ-प्रधान एक विवाह प्रथा छ। यो जातिमा बाबु-आमाको मञ्जूरीबाट साह्रै कलिलो उमेरमा विहे गर्ने चलन छ। आफ्नै गोत्र बाहेक थारू जातिभिन्न यिनीहरूको बिहावारी चलदछ। गरीब थारूहरूमा विवाह गर्दा साट्टेने चलन छ। कम उमेरको केटासँग उमेर पुगेकी केटी बिहा गर्ने चलन यो जातिमा छ। यिनीहरूको बिहेमा कन्यादानअघि दुलहीलाई एक कचौरा विष दिने चलन छ। केही गरी शत्रुको हातमा परेमा आत्महत्या गर्न यो विष दिइन्छ। यसैको आधारमा थारूहरू आफूलाई राजपूतको सन्तान मान्दछन्। विहाको अवसरमा थारूको वर विरामी भएमा छुरालाई बरको प्रति-

निधिस्वरूप कन्या लिन पठाइन्छ । थारूहरू आफ्नै जातीय इष्टदेवताहरू, स्थानीय देवताहरू र हिन्दू जातिका देवी-देवताको पनि पूजा गर्दछन् । तर आफ्नै जातीय थारू धर्मलाई पछ्याउनेहरू गुर्वालाई पुरोहित मान्दछन् । यस्ता गुर्वाहरूलाई लालमोहर दिइएको हुन्छ । यी गुर्वाहरूले पुरोहितको अतिरिक्त वैद्य र भौतिकीको काम पनि गर्दछन् । थारूहरूको घरमा आफ्नै पुखोली कुलदेवताहरू राखिएका हुन्छन् । यिनीहरूलाई काली, भगवती, मैया वा गौरैया भनिन्छ । काली भगवती र मैयालाई बाख्रो चढाइन्छ र गौरैयालाई सुँगुर चढाइन्छ । यी कुलदेवीहरूलाई घरको दक्षिणी कुनामा राखिएको हुन्छ र घरको सबभन्दा जेठोबाठो मान्छे कुलदेवी राखिएको धरोहरमा सुत्दछ । अक्सर तराईका थारू बस्तीहरूमा वरम वा भुईँयारहरू थापिएका हुन्छन् । गाउँको मानिस कोही बिरामी भएमा यी ठाउँहरूमा पूजा गरिन्छ । तराईका पूर्वी भागमा बस्ने थारूहरूको लाशलाई जलाउने चलन छ र बीच मधेस र पश्चिमी चितवन, दाङ, देउखुरी, कैलाली कञ्चनपुर, बाँके, बर्दियातिरका थारूहरूको गाड्ने चलन छ । लाशलाई जमीनमा गाड्दा सेतो कपडा भूईँमा ओछ्याएर र सेतो कपडाले ढाकेर मात्रै माटोले पुर्दछन् आशौच ३, ५, ७ र ११ दिनसम्म बार्ने चलन छ । आशौच बार्नेहरूले साग, सब्जी, तेल, बेसार, मासु, माछा खानु हुँदैन । गुर्वाले तेल दिएपछि आशौच सिद्धिन्छ ।

थारू जातिमा सयुक्त परिवारको प्रथा छ र सम्पत्तिको

मुख्य सरक्षक बाबु र घरभित्रीको मुख्य मान्छे आमालाई मानिन्छ । जेठो बाबु दाजुको अरु भाईहरूमा अनुशासन चल्दछ र जेठी बुहारीको अरु बुहारीहरूमा चल्दछ ।

चेपाङ

समुद्रको सतहभन्दा २५ सयदेखि ४ हजार फीटसम्मको उचाइमा पर्ने महाभारत पर्वतमालाको भिरालो जमीनमा बसोवास गरी आएका चेपाङ जातिको सख्या लगभग १६ हजार जति छ । धादिङ जिल्लाको दक्षिणी भाग, मकवानपुरको पश्चिमी भाग, चितवनको उत्तरी भाग र गोर्खा जिल्लाको दक्षिणी भागमा यो जाति सीमित छ । लाम्बो आँखा उठान गालाका हाड, गहिरो डडालीयुक्त चेष्टो नाक, श्यामलो वर्णका मगोलियन परिवारका चेपाङ आफ्नो दललाई पूर्वमा पर्ने दोलखाको सुनाथलीबाट आएका किराँती समुदायका सन्तान सम्भन्छन् ।

यिनीहरू तिब्बतेली परिवारको चेपाङ भाषा बोल्दछन् । चेपाङ भाषा राई भाषासँग केही मिल्दोजुल्दो छ । यिनीहरूकै एउटा लोककथाअनुसार यिनीहरू आफूलाई हिन्दू रामायणकी नायिका सीताजीका प्रमुख वंशज मान्दछन् । यसअनुसार सीताजीले गण्डकी नदीको आश्रममा वनवासमा छँदा लोहारी नामको एउटा छोरो जन्माइन् । एकदिन वाल्मीकिलाई थाहै नदिई सीताजी नदी किनारतिर बच्चालाई लिएर डुल्न

निस्किन् । वाल्मीकिले कोक्रो खाली देखेर बच्चा चोरियो भन्ठाने । सीताजीलाई दुख होला भन्ने ठानेर वाल्मीकिले कुशघाँसबाट एउटा बच्चो सृष्टि गरे । सीताजी घर फर्केर हेर्दा कोक्रोमा अर्को बच्चा देखेदा आश्चर्यचकित भइन् । पछि वाल्मीकिले सबै कुरा सुनाएर यी दुवै बालकलाई आफ्नै ठानेर पालन-पोषण गर्ने सल्लाह दिए । कुशबाट उत्पन्न केटाको नाम ऋषिले कुशारी राखे । लोहारी र कुशारी जवान भए । तर एक-अर्काको ज्यानी दुश्मन भएर निस्के । लोहारीको वशज चेपाङ कहलाए र कुशारीको कुशुण्डा । यी कुशुण्डाहरू पूरै जगली अवस्थाका आदिम मानिसको प्रतिनिधित्व गर्दछन् । कहिलेकाही बस्तीतिर निक्ले तापनि जंगलमा बस्न रुमाउँछन् । जगली जनावरको शिकार र तरुल म्याकुर आदि कन्दमूलबाट यिनीहरू जीवन-निर्वाह गर्दछन् । रूखको बोक्राले लाज ढाकेर धनुकाँड लिएर हिड्ने कुशुण्डाहरूले चेपाङहरूलाई काँड हान्दछन् भन्ने चेपाङहरूको भनाइ छ । केही चेपाङहरूको भनाइ-अनुसार चेपाङ र कुशुण्डाहरू ठकुरीसरह हुन् । कुशुण्डाहरू आफै पनि जगली अवस्थामा छन् र गोरखाको दक्षिणी भाग तथा तनहुँ जिल्लाको दक्षिणी मध्य-भागको जगलका गुफामा बस्दछन् । चेपाङहरूचाहिँ अघिदेखि नै सभ्य भएका थिए र उनीहरूकै भनाइअनुसार उनीहरूको चेपाङ राज्य थियो । उनीहरूका ४ राजा थिए । यी ४ राजाहरूलाई पोनी राजा, गील राजा, रिनी राजा र राजी राजा भन्दछन् । यिनीहरूको

सोभा राजभवन टुकुमथलीमा थियो र पछि पाटनका राजाले हराएर यिनको राज्य हरण गरे । चेपाङहरूको मुख्यतया दुई पेशा छ । एक थरी चेपाङहरू खेती गर्दछन् र अर्को थरी माछा मारेर निर्वाह गर्दछन् । चेपाङलाई कछारिया चेपाङ भनिन्छ र खेतीपाती गर्ने चेपाङलाई टुकुमथलिया चेपाङ भनिन्छ । सकभर चेपाङ लोग्नेमानिसहरू अचेपाङ स्वास्नी-मानिससँग विवाह गर्न रूचाउँदैनन् । तर चेपाङ जातिका स्वास्नीमानिसहरू अरू जातिसँग प्रशस्त गएका छन् । यस प्रकारका विवाहबाट भएका सन्तानहरू सबै चेपाङमा गन्ती हुन्छन् । बाजा बजाएर जन्ती गएर बिहा गर्ने प्रथा पनि यो जातिमा छ । कन्यादान बिहान गरिन्छ र कन्यादानको शुभ साइतको सकेत गर्न कुखुराको चल्ला भोग दिने चलन छ । कहिले एक शीशी रक्सी र २२ रु० दाम दुलहीका आमा बाबुलाई रीतिअनुसार दिनुपर्दछ । केटोलाई मनपरेकी केटी उसको खुशीअनुसार भागेर आइनभने कुनै उत्सव मेला अथवा खेतमा काम गरिरहेकी वेला पारी केटोले जबरदस्ती तानेर ल्याउन पाउँछ । पक्रेर ल्याएकी केटीले यदि बिहा गर्न मानिनभने उसलाई आफ्ना आमा बाबुको घर फर्कन दिइन्छ । भगाएर वा जबरजस्ती तानेर ल्याएको केटीसँग बिहा गरेपछि दुवैले केटीका आमाबाबुको सम्मानमा १ शीशी रक्सी र २२ रु० दाम लिएर जानुपर्दछ । यति नगरेसम्म यो बिहालाई कानूनी मानिदैन । कछारे चेपाङहरूको बिहा प्रणाली धेरै

सजिलो छ । केटोले दुलहीको जूठो खाएपछि मुख्य रिवाज पूरा हुन्छ । यिनीहरू छोरीलाई दाइजोमा च्युरीको रूख दिने गर्दछन् । आफ्ना जातीय कुलदेवताहरूको पूजा र नुवाइ खाने उत्सव अतिरिक्त चेपाँगहरू देश, तिहार सक्रान्ति आदि चाड पनि मनाउँछन् । भाद्र महीनाको तेस्रो साता मंगलवारको दिन नुवाइको चाड पर्दछ । यो उत्सवमा मरिसकेका पुर्खाहरूलाई नयाँ अन्न र फलफूल चढाइन्छ । यो उत्सव जेठो-पाकोको घरमा मनाइन्छ । चेपाँग परिवारमा कसैका कुलदेवता पहाडको टुप्पामा र कसैका खोलाको मुहानमा हुन्छन् । यिनीहरू आफ्नो पुरेतलाई पाण्डे भन्छन् । धेरैजसो कछारेहरू भीर पहरामा एक अर्कोका भन्दा हजारौं फूट टाढा भुईं तले घाँस पातका छाप्राहरू बनाउँछन् । यिनका घरेलु सामानहरू केही माटाका भाँडा र बाँसका टोकरीहरू हुन्छन् । बाँसको टोकरी र घुम बनाउनु च्युरीको तेल पेलनु, जगलबाट काठ ल्याई आसपासका बस्तीहरूमा बिक्री गर्नु र भीर पखेरोमा केही मकै र कोदो उमानुं यिनीहरूको धन्धा यतिमै सीमित छ ।

अधिराज्यका विभिन्न जाति र लोकसाहित्य

विभिन्न जाति र नेपाली लोकसाहित्य—

यसरी आ-आफ्नो बोली, वेशभूषा र सस्कृतिले सम्पन्न भएका यी विभिन्न जातिहरूको आ-आफ्नै लोकगीत र लोकसाहित्य हुनु स्वाभाविकै हो । आ-आफ्नो जातिगत परम्परा, विश्राम र धारणाअनुरूप समय-समयमा निस्केका यिनीहरूको उद्गारले लोकगीतको रूप लिई देशको लोकसाहित्यलाई धनी तुल्याएको छ भन्नुमा अत्युक्ति पनि हुने छैन । यस अर्थमा विदेश लागेपछि मेचीदेखि महाकालीसम्मको मानिस जहाँ गए पनि नेपाली नामले बोलाइने भए भैं मेचीदेखि महाकाली र हिमालदेखि तराईसम्मका जुनसुकै जात र धर्मका मानिसले आफ्नो रीतभाँतअनुसार निकालेको उद्गार नेपाली लोकसाहित्य मानिन्छ ।

नेपाली लोकसाहित्यको विशेषता—अनेकतामा एकता—

यसरी अनेकतालाई एकतामा बाँधी आफ्नो व्यापकतालाई फेलाउनु नेपाली लोकसाहित्यको विशेषता हुन गएको छ । वेशभूषा, भाका र भाषामा फरक आए तापनि नेपाली लोकसाहित्यको मूल आधार एउटै हुन्छ । बञ्चरोको ठचाकठचाक, पतकरको स्व-याक स्व-याक, जाँतोको -याई -याई, ढिकीको

ढीक-ढीक ढीक-ढीक, घट्टको घट-घट, हावाको हुर-हुरी, नदीको कलकल, छहराको छरछर, चरीको चिरचिर, बनडाँडा, हरियाली, हिमाल लेक ब्याँसी, भीर पहरा गरा कान्छा, डोको र नाम्लो, थुन्से र सोली, नोल र खर्पन, टोकरी र ढाकर, ताल र जघार, रह र खोला, पोखरी र पैनी, नहर, कुवा कुलो र कुलेसो, हुडर कचहरी पिढी, अगेनी र चोक, छाप्रो, कुटो र कोदाली, हलो र फाली, बादल, तारा, इन्द्रेनी, तुसारो, तुवाँलो, सूर्य, चन्द्र, शिव र पार्वती, भिन्द्यो र गोसाईं, दिवा र थाम, जन्म र मरण, भूत-प्रेत, डाइने-बोक्सी, भगडा लडाईं, बिछोड, पानी नपरे सुख्खा, रौदी, अनिकाल, फसल, साहूले घरबार खोसेको, खसम परदेश गएको, सौता हालेको, गाउँलेको हेला, नन्दको टोकेसो आदि अनेक तरहका पीर बाधा समाजका कुरीति दुख-सुख आदिलाई गीत-कथा, उखानलाई गाउँघरे दाजुभाइले भिके होलान् । कहिले बूढीले नाति सुताउँदा, कहिले लाहुरिनी पनेरा जाँदा, कहिले डम्फु मादल भ्याली करताल, खैजडी, मुजुरा, मुर्चुंग, एकतारे बाँसुरी, घिने, खिने, बायाँ टिन्डु दुगानाको रन्कोमा एक डाँडा फारी कुलकुलाइरहेका खोला नालाको अविरल धूनमा सहेलीले गाए होलान् । वास्तवमा यिनै गाउँघरे दाजुभाइ, नथुनी र बिल्टु, चागबा र बाइबा, टुइसि र हाकुचा, कैले र बस्नेत साहिला र साहिलीको हृदय फुटेर आएका चोखा उद्गारले नेपालको सगीतमय हरियालीलाई ब्यूँताइराखेका छन् ।

विभिन्न जातीय लोकसाहित्यको विशेषता--

नेपाली लोकसाहित्यको मूल आधारमा एकता आए तापनि हरेक जातिको आफ्नो आफ्नो विशेषता छ । देखेका र भोगेका वस्तुको कल्पनामा र त्यसको चित्रणमा वास्तविकता र स्वाभाविकता हुन्छ । हिमालको विशालता र उच्चता नदेखेको मान्छेले हिमालको वर्णन गर्न खोज्यो भने त्यसले स्वभावैले यथार्थतालाई अँगाल्न सक्दैन । त्यस्तै सागर नदेखेको मान्छेले सागरको गम्भीरता र महानताको बयान गर्न खोज्यो भने त्यसमा सच्चाइ पनि आउँदैन । त्यस्तै आजसम्म पनि आधुनिक वैज्ञानिक साधनको उपभोगबाट वञ्चित रहेका भोलाभाला ग्रामीणको हृदयमा आफ्नो मनको भावना पोख्ने स्रोत आफूले देखेका र भोगेका आँखावरिपरिको प्रकृति वस्तुलाई अँगालेर गर्न खोज्नु स्वाभाविकै छ । त्यसैले ५,००० देखि १४,००० हजार फीट अग्लो हिमालमा बस्ने शेर्पा, राई, किराती, लाप्चे, गुरुङ, मगरले आफ्ना गीतकथा आदिमा त्यस भेगमा पाइने जीवजन्तु, चराचुरुगी, हावा-पानी, अन्न, लुगा-कपडा र अनेक चीजको प्रयोग गर्दछन् । जस्तो माथि लेखिएका जातिले कस्तूरी, मृग, र चम्प्रीगाई, मुनाल र नौरगे डाँफेको, सधैं हरियो धूपी र सल्लाको रूखको, हिमालको, अग्लाअग्ला लेकको, चिसो पानीको बरफको ढिक्काको, हिमाली जडीबूटी र कुटकीको, भेडी-गोठ र खर्कको, त्यस भेगमा उम्रने अन्न, जौ, तीतेफापरको हिमालको चिसोबाट बच्न आफूले लगाएको दोचा र बख्खु,

धुमराडी, फेटा र घलेकको, चम्प्रीको, छिप्रीको, चम्प्रीको नली-
हाडबाट तयार गरेको रक्सीको प्रभावबाट आफ्ना मनका
भावनालाई गीतका गेडामा उनेर कथाका पोका फोएर उखान-
का भुप्पा केलाएर टुगना डम्फू, मादलमा एक बटुको हुरै र, एक
पुङ्ग रक्सी, हिउँको हावाले सुकेको भेडाको मासुको पीठोबाट
तयार गरेको एक डल्लो ढिडो खाई भिके होलान् । त्यसमा
पनि गुरुडले आफ्नो घाटु नाचलाई र गीतलाई बढ्ता मान्यता
दियो होला किनकि यो उसको विशेषता हो । त्यस्तै राई र
किरातीले मुन्दुम र च्याम्ब्रुमुलाई अगाँल्यो होला । अनि तामाग
कान्छोले ह्यागको कथा शुरू गरेको वेला डम्फुले नाक उठायो
होला । त्यस्तै हरियो डाँडामा पाखामा पखेरामा बसेर खोरिया
बिराउने ब्याँसीमा खेती गर्ने सेते ठकुरी हरिदत्त तिवागी वहने
काइले रिट्टे हलीचाहि गाई भैसी बोका बाख्राको, तित्रा प्यूरा
चाँचर कालिजको, सुगा सिमलचरीको, कुटमिरो बर पीपल
चिलाउने फलॉट गुराँस बकैनो निगालो आदि रूखको खगालो
बर्की गुन्यो र चोलो कछाड र दौराका त्यस भेगको अन्न मकै
कोदो भटमास धानको तरेली परेका कान्छ्वागराको गाउँघरे पिढी
आँगन र पराले भुप्राको प्रभाव चुटके र मादले गीतमा भिक्यो
होला । पनेरामा उखान चल्यो होला । अगेनीमा कथा बेच्यो
होला । त्यस्तै शहरका श्रमजीवी किसान ज्यापूको घरमा घरबुने
लुगाको, भिन्डोको बेलसग विवाहको, पारपाचुकीको, गुफा
पसेको, कालीमाटी भिकेको, लसुनको खेती, कर्कलो, आलु,

चम्पुर र पालुगो, धान र गहूँको, पटुवा र लको भदगाउँले टोपीको वयस बाँसुरीमा चल्थो होला । अनि हाकुचा, भुयूचा, टयुसिगले सिलुमे र ब्याँचली, घिमिरे, टिन्छु बाँसुरीमा भिक्थो होला । अनि खड्गयात्राको बयान, लाखेको नृत्य, बाँसको लिगोमा चमर डोलाउँदै हिडेको, कठीचा नृत्य र देवीनाचको बयान धनसिहले गन्थो होला । देउसी खेलन सेते ठकुरी तम्सेको देखेर हरिदत्तले बालनको चुटका भिक्थो होला । त्यस्तै तराईको तेली थारू दनुवार मैथिलीले मुजुर नीलकण्ठे गैडा, बाघ भालू, लघुनार र खरायोको, धान तोरी रहर मूँग लहलह खेत हरा-भरा गराको, धोती र कमीज, कट्टू र गम्छाको दैनिक खाना, सत्तु र पानी, दहि र च्यूरा, दाल र भात, गोभी र भण्टाको प्रभाव एकतारे र ढोलकमा फुक्थो होला । अनि थारूले जगल फाँडेको सबै परिवार मिलेर बस्न बनाएको टहरो र घरबाहिर राखेको माटाका देउताको कथा भन्थो होला । त्यस्तै दनुवारले थाल नाच भिकेको भए मैथिलीले भिजिया नृत्य शुरू गरी आफ्नो विशेषता देखाए होलान् । यसरी विभिन्न धर्म र जातको बसोबास भएका नेपालका नेपालीहरू आफ्नो धर्म परम्परा रीति स्थिति रहनसहनलाई अँगालेर प्राकृतिक सौन्दर्यमा रमाउँदै आफ्ना मनका भावनालाई लयमा बाँधेर पोख्दछन् ।

नेपाली लोक साहित्यको सौन्दर्य—

यसरी नेपाली लोक साहित्यलाई नेपाल र नेपाली समाजको

वास्तविक दर्पण हो। भन्न सकिन्छ यसद्वारा यस देशका मानिसको मानस स्थिति र सम्यताको अध्ययन गर्न सकिन्छ। हरेक समाजको जरादेखि नै टुसाएर विशाल बन्ने गुण ओगटी लोकसाहित्य मौलाउँदछ। लोकसाहित्य भन्नेबित्तिकै सर्व-साधारण वा सादा जनता देखा पर्दछन्। नेपाली लोकसाहित्य भन्नेबित्तिकै पनि यसैले नेपालका जन-साधारणका गीत कथा उखान टुक्का आदि समावेश हुन्छ। हिमालयको चिसो पानी पिएर स्वच्छ वातावरणमा हुर्केका भीर, पखेरा, थुम, खर्क, प्रगन्ना, मौजा, लेक, ब्याँसीमा, खेतीपाती बन्द-व्यापार गरेर बस्ने भावुक सरल तथा सरस हृदय भएका गाउँघरे दाजुभाई दिदीबहिनीको हृदय फुटेर आएको चोखो उद्गार नै नेपाली लोकसाहित्य हो, नेपाली साहित्यको एक महान् अंग हो। वास्तवमा भन्ने हो भने लोकसाहित्य हरेक समाजको सुख दुखले भरिएको एक मौखिक इतिहास र अलिखित काव्य कुञ्ज हो। नेपाली लोकगीत नेपाली गाउँघरे भावुक हृदयको स्पन्दनशील लयदार कवितामय सामूहिक ध्वनि हो। जीवनको कटुतामा मनोहरताको मलम लगाउने, सुमधुर सगीतको आडमा सरलता नै प्राण भएको स्वतः प्रस्फुट हुने ग्रामीण हृदयको झकार हो। अरूहरू देशको लोकसाहित्य भैं नेपाली लोकसाहित्यको पनि छुट्टै पन छ। नेपाली लोकसाहित्य आफ्नो पनले भरिएको आफ्नो गेडामा उनिएको आफ्नो भाकामा मुद्धिएको र आफ्नो भाकाले सिगारिएको हुन्छ। समय समयमा

वृक्षमा मुना लाग्ने भर्ने गरेझै नेपाली जनहृदयमा सुखदुःखका मुना भर्ने र पलाउने गर्दछन् । जिब्राका टुप्पामा अडेर पुस्तौ-सम्म पनि जीवित रहने नेपाली लोकसाहित्यमा नेपालको तेजस्वी आत्मा लुकेको हुन्छ । नेपाली लोकसाहित्य कुनै बन्धनले बाँधिदैन । जनहृदयमा भट्ट जस्तो प्रभाव पर्दछ त्यसैलाई भाका भाषा र गेडामा गुंथेर वास्तविकताको यथार्थ चित्रण गर्ने नेपाली लोकसाहित्यको विशेषता हो । नेपाली लोकसाहित्य अविचल बग्ने खोला भै नेपाली जन-जीवनको अनुभूति र उद्गार बोकेर अटूट बगि नै रहन्छ । हावालाई दूत बनाउनु, पशुपछीसग मितेरी गाँस्नु, रूख झारपातसग कुरा गर्नु इत्यादिले नेपाली ग्रामीणको सरल हृदय र हरेक विषयमा माया गाँस्ने मयालु स्वभावको परिचय दिन्छ । नेपाली लोकसाहित्यको सृष्टि विशेष गरी ढिक्की, जाँतो बन-पात गर्दा जात्रामात्रा जाँदा, खेप, गर्दा, रोदीघर पस्ता गाउँका मानिस जम्मा हुँदा हुन्छ । प्राय जुनसुकै बेला पनि गीत गाइन्छ । नेपाली लोक गीतमा नृत्य मिलेको हुन्छ । बढता मात्रामा चुटकिलो, छरितो र छोटो गीत हुन्छ । असारे, कर्खा, कथानक गीत र सगिनी आदि बाहेक अरू कमै मात्रामा लामो गीत गाउन सकिन्छ । बढी मात्रामा भाकाले गेडालाई छोप्ने हुँदा र कतै अन्त्यानु-प्रासले गर्दा माथि या तल्लो पत्तिले मात्र तथ्यको बयान गरेको हुन्छ । त्यस्तै उखानटुक्कामा सरल ढगबाट नियम उपदेश दिइन्छ । गाउँखाने कथामा बौद्धिक ज्ञान सिकाइन्छभने लोक

कथामा व्यवहारिक गुण सिकाउँदै शिक्षा दिइन्छ। लोक साहित्य पुस्तौदेखि एकपछि अर्कोले केवल सुनेको भरमा जनजिब्रोले जिलाइराख्दछ। यसमा कुनै रचना र सिर्जनाकार देखा पर्दैन, त्यसैले लोक साहित्य सधै बेनामी हुन्छ। नेपाली लोक साहित्यका कुनै पनि उम्दा गुण र सौन्दर्यलाई कुनै पनि मेचीदेखि महाकालीका नेपालीले मेरो भनेर त्यसमा गर्व गर्न सक्दछ। नेपाली लोकसाहित्य भन्नेबित्तिकै भोटो र कछाड पटुका बाँधेर आलुको खर्पन बोक्ने सानुमान, खगालो र दौरा लाएर डोको बोक्ने बहने काइलो, दोचा र बख्कु लाउने आँग बाबु धोती र गम्छामा एक टोकरी भण्टा बोक्ने नथुनोको चित्र हाम्रो अगाडि आउँदछ। यही नै नेपाली लोकसाहित्यको विशेषता हो र यसैमा नेपाली लोकसाहित्यको सौन्दर्य निहित छ।

नेपाली लोकगीत

(क) नेपाली लोकलयको उत्पत्ति र त्यसको प्रसार
मानिस ग्रामाको गर्भबाट भरेदेखि उसले हृदयमा उकुस-
मुकुस भएका भावना सुखदुःखलाई स्वरमा घोलेर पोख्दछ ।
जब मानिस जगली अवस्थामा थिए त्यस बेला उनीहरूले
जगलका भयकर जीवजन्तुसग लडन्त भिडन्त गर्दा 'हुहु र हाहा'
को सगीत झिके होलान् । मानिसले बनमा चराचुरगीको
आवाजबाट साइसाइ र सुइँसुइँ, चाइँचाइँ र चुइँ-चुइँको सगीत-
लाई अपनाए होलान् । जब चेतनाको तह बढ्दै गयो तब
दाउरा काट्दा निस्केको ट्याक ट्याकबाट नयाँ स्वर र
सगीतको सृष्टि गरे होलान् । नेपालीहरू बर्ता सगीतप्रेमी हुनको
कारण घुम्तीमा अविरल गतिमा सुसाउने खोला छाँगा र छह-
राको सगीतमय ध्वनि बालखकालदेखि परेको प्रभाव बनमा
जाँदा चराचुरुगीको चिरबिर आदिबाट परेको प्रभावबाट र
देशको प्राकृतिक वातावरणले नेपालीलाई संगीतप्रेमी बनायो
होला । हुन पनि नेपालीहरू गाएरै जन्मन्छन्, गाएरै बढ्दछन्
काम गर्दछन् । नेपालीहरू कुनै पनि नयाँ सगीतको चाहना
गर्दछन्, त्यसमा रमाउँछन् त्यसलाई समाउन कोशिश गर्दछन् ।
भेडागोठ सार्दा, नून किन्न जाँदा, माइती घर आउँदा, लाहुर

जाँदा, जात्रामात्रामा जाँदा, मेलापात भर्दा, बस्ती सर्दा, खेप जाँदा, रोदीघर बस्ता विभिन्न जाति र समुदायसगको सम्पर्क र नयाँ ठाउको आवागमनले नयाँ नयाँ लयको उत्पत्ति भए होलान् । वैज्ञानिक साधन कम भएर केवल उत्साहको भरमा ढीठ मानेर सुनेको भरमा जिब्रोको टुप्पोको सहाराबाट लय समाउँदा एक पारको लय एक गाउँबाट आर्को गाउँ पुग्दा आर्को भएर रहरलाग्दो नयाँ लय सृष्टि हुन्छ । सायद यो गीत कुनै धनकुटे युवक या युवतीले बस्तुभाउ लिएर वन जाँदा या फर्कँदा हातमा लिएको सिपकनो भाँचंद वरपरका प्राप्ता साथी भाइ-लाई हेर्दै आफ्नो हृदयको भावना यसरी पोख्यो होला ?

झँयाउकिरि रोयो बन थर्काई हो ।

कहाँ गयो माया मन फर्काई,

लौ लौ रे माया लौ लौ ।

हिमालचुली के जस्तो हो ?

मालिमा गाईको दूध जस्तो ।

सगरको जून के जस्तो ?

बैसालु ज्यानको रूप जस्तो ।

लौ लौ रे माया लौ लौ ।

यो गीतको भाकाले पारि गाउँको भैसी खेपमा आएको एक युवकलाई गीत गाउन र त्यो भाका छोप्न कुतकुतायो होला । तर जिब्रोको टुप्पाले समाएको नौलो भाका अलमलिदा त्यो

आठराईको युवकले आधा भाका छोप्यो होला आधा आफ्नै
ढबसँग मिल्न गयो होला ।

बादल उठ्यो मेघ ड्याम्म
लहराले रूख भ्याम्म
गहुन काटी ठोसर छ
नरो त भन्ने को हुन्न से सैला
पानी र भरी निरझाया
तिम्रो र हाभ्रो जलमाया
लौ हजूर रुमाल खसाल से सैला

त्यो आठराईको उत्साही युवकलाई हिजोको भाकाले अभै
समाएको थियो होला । अनि ऊ .आर्को दिन बन पस्दा तितर-
बितर भएका वस्तुभाउलाई हातको लौरो हल्लाउँदै ओह्ला-
लोमा यस प्रकारले हँ हँ भन्दै भन्थ्यो होला, हॉ, हॉ, हॉ, हॉ,
हॉ, हॉ, भन्दै वस्तुभाउलाई एकत्रित गर्नु होला, अनि ओह्ला-
लोमा अधिअधि भरेकी युवतीलाई देखी यही भाकामा गीत भन्न
खोज्यो होला ।

बहर गोरू दाउँ त
नलाउने माया लाउँ त
सिरीमा सिरी विरसनी
संझाउने र बिर्साउने कुरकुर ।

यसो भन्दै कान्छो बन पुग्यो होला, बनमा गाईवस्तु नालो
एउटा रूखमुनि सियाँल ताप्ल बस्यो होला अनि ~~रुदा~~ गोर्खाबाट

मादल ठोकदो होला, आर्को नाचन थाल्यो होला, उसले माया
घर जाँदा जानेको भाका यसरी भिक्नयो होला ।

रातोमा धागो तूल जस्तो
हितकी ठूली कान्छी त
टिपेर ल्याउँ ल्याउँ फूल जस्तो
बिर्सने मेरो मन कस्तो
कुरकुरे रेसम चमचम
हो है कुरकुरे रेसम चमचम

नाचदा नाचदै सानीले पनि आफ्नो माइता घरमा जानेको
भाका नृत्यमा सिल्ने गरी यसरी भिक्नहोली ।

डाँडामाथि पिप्पले छायो
छाडी जाने साथीको के मायौं !
बरको छायो पिपलको छायो
करमको के छायौं !
बाटामा भेटे पुतली जस्ती
घरको के मायौं !

आँसु काढी नरोए माया
घर छाडी जानेलाई सम्झेर ।

नकलीको यो भाकाले दिदी भेट्न आएकी रामेछापकी
सानिकान्छीले आफ्नो गाउँको भाका यसरी भिक्नहोली ।

धुन्नु
मातै र खाने त्यो राम सैली धानको
तर जिब्राक खाने थोरैको रेसम

हातमा खरु जसो होला बरु
 जान्छु डाँडो काटेर रेसम
 पानी र पन्यो त्यै रिमिभ्रिमी
 हिउँ पन्यो थुम थुमैमा
 एक डाँडा तिमि एक डाँडा हामी
 माया छ कुमकुमैमा
 रातो र माटा खनी र खोत्री
 तरुलेको ठुन्को
 जोखौ तुलौ भरौ माथि
 कसको न माया ठूलो :

सानी कान्छीको यो नयाँ भाका सुनेपिको भाकालाई यसरी
 पूजामा मामाघर गएको रिठ्ठेले त्रिशूली
 भिक्वयो होला—

माहिला

घारिमा साहिला घारिमा
 वनकेराको घारीहीइन
 हाम्रो त घर यहाँ गापारि
 त्रिशूली देउता माहिला
 देउता साहिँलीको देउता
 हिमाने सबै जना
 लान्छु मलहनमा एउटा

ता नौलो
 दरुदा गोर्खाबाट

घारिमा साहिंला घारिमा माहिला
वनकेराको घारी

यसै गरी चूटके भाका र मादले भाका, बालन भजन,
असारे र दोहरी मारूनी र मादले गीतहरू निस्कन थाले
हैलान्, अनि पश्चिमा गीत पूर्वमा शुरू भयो होला, पूर्वको
पश्चिममा पुग्यो होला ।

हेरौं पश्चिमी गीतको धुवा । पूर्वको एक केटा पश्चिम
मनकामना जाँदा कुनै घरमा वास बसेको थियो होला ।
आँगनमा पुग्दा कातेर वसेकी एक युवतीले यसरी गुन-
गुनाइहोली ।

बरको छायाँ पिपलको छायाँ
कर्मको के छायाँ !
बाठैमा भेटे सुतली जस्तो
घरको के मायाँ !

एक मुरमा उसले आफ्नो प्रियतमलाई सम्भेर पारि काह्ला-
मा भयाउँकीरी वासेको सुनेपछि त्यही भयाउँकीरीलाई गीतमा
भेर सन्ध्याको वर्णन यसरी गरिहोली ।

भयाउँ भयाउँ भयाउँकीरी वास्यो
अँधेरोले डुबायो पँधेरो,

युवकले
तर जिब्रोको टु
आएनौ पापी
ग हालेर सुस्केरो ।

अचानक उसले यो पारले गाएको सुनेर उसको पूर्वमा
दिएकी दिदीकी छोरीले आफ्नो गाउँको भाका यसरी
भिकिहोली ।

डॉडामाथी पिपले छायाँ ,
छाडी जाने साथीको के मायाँ !

सानीको गीतलाई च्याण्टीले यसरी छोपिहोली ।

छ कि मायाँ तैपनि भनी ।
डॉडा काटी आएको म पनि ॥

यस प्रकार गीतको उठान भएको सुनेर तही पालीमा वास
बसेको दैलेखे युवकलाई पनि गाउन मन लाग्यो होला अनि
उसले आफ्नो गाउँको भाका सबैलाई लोभ्याउने गरी भिक्न्यो
होला ।

रेसमले नानी , यो पिरती लाउँला,
याली बनैमा ।

रेसमीले नानी पानी पन्यो रिमीभिकी,
रानी बनैमा ॥

रेसमले नानी छाताले तर्काउँला,
याली बनैमा ।

रेसमले नानी यो पिरती लाउँला,
याली बनैमा ॥

एक कुनामा बसेको दैलेखे युवकले मीठो स्वरमा नौलो
भाका भिकेको र उसको गीतमा सबै रमाएको देख्दा गोर्खाबाट

झ्याङ जान आएको साने गुरुंगले आफ्नो गाउँको भाका
यसरी भिक्न्यो होला ।

सुन्दर ज्यू गर्ने पन्यो रमाइलो रमाइलो जै हरि रुमालैमा
सेतोमा कागज रातोमा मसी
लेखने कलम कलम जै हरि रुमालैमा
आमालाई सेवा बुबुलाई खेवा
हजुरलाई सलाम सलाम जै हरि रुमालैमा
मधेसेको दम्बारैमा सुन्दरज्यू
बाघ मान्यो गुनेले गुनेले जै हरि रुमालैमा
सुन्दरज्यू गर्ने पन्यो रमाइलो रमाइलो जै हरि रुमालैमा

साने गुरुगको यो नाचुँ नाचुँ लाग्ने भाका सुनेपछि ससुराली
आएको पाल्पाली वीरेलाई पनि आफ्नो गाउँको भाका भिक्न
मन लागेर आफ्नो गाउँको भाकाको मेलो यसरी सान्यो होला ।

घाँटीमा फूलको माला
कर्म भए यो जोवन काह्रौं जाला !
प्रवासको चिसो हावा
पिपलुको छायो !
कल्लाई सुनाउँ गीत मैले
कल्लाई दिउँ यो मायाँ !
घाँटीमा फूलको माला
कर्म भए यो जोवन काह्रौं जाला !

चन्द्रै मगरले घेरै काल तराईमा बिताएकोले एकतारेको धूनमा कसैले रचेको एक गीत गायो होला ।

बाउसे गर लाटेहो ,
आफ्नो आफ्नो देशलाई ।
डवल चुराका छन्छन् तालमा ,
घरतीलाई व्यूँझाई ।
सारन युवती स्नेहको बैनी,
प्राण र प्यारको गीत सुनाई ।
बाउसे गर लाटेहो,
आफ्नो आफ्नो देशलाई ।

चन्द्रे मगरले तराईको भाका भिकेपछि मनकामना जान घरबाट हिडेको कालूचाले काठमाडौंका नेवार जातिले गाउने व्याचली र बाह्रमासेको मेलो सान्यो होला तर उसले नेवारे भाषामा सारेको गीतको धुवा पर बसेको धनबहादुरले बुझ्न सकेन भनी उसंगसगै गएको हरि श्रेष्ठले नेपालीमा अनुवाद यसरी गन्यो होला ।

हे सखि श्यामजुको दर्शन होला कि !
भोलि बिहान उठेर हेरि मात्र रहूँ कि !
सधैँ आउने त्यो ठाउँको गोठाला गयो कि ,
है सखि तिमि गई हेनुँपन्यो कि !
कतिको फसाद दिन लाग्यो कृष्ण ,
दर्शन देऊ मलाई करुणा राखेर ।

चैत्रमा फुल्यो बनमा जाई फूल,
वैशाख चुवा फूल गुलाफ नीलो फूल ।
भरिआयो बसन्तको यौवन,
कसरी सहँ प्रियविना मैले ।

यसरी कालुचालं व्याचली र बाह्रमासे गाएको सुनेपछि पारि कुनामा बसेर भात पकाउन लागेको भुयुचाले चैत्र महीनामा कालीमाटी खन्न जाँदा कालीमाटीले पुरिएको छोरालाई सभेर यो गीत गायो होला ।

अबु जुया नुगल मछिना,
मत ज्वना मालावन ।
कंगाले ह्युंया स्वयां,
जिकायया पाली निपा खनेदत ।
अबुजुया मि वुग दाया खेया,
जिकायया ख्वाल गन बना स्वया ।

बत्ती लिएर छोरा खोज्न गएँ, कालीमाटी भिक्ने खाल्डो खोलेर हेर्दा छोराका दुइटा पैताला देखिए छोराको मुख कहाँ हेर्न जाऊँ भनेर बूढाले गाएको सुनेर यस्तो बेलामा यस्तो गीत गाउनुपर्छ भन्दै त्यो बैसको बोभले नुहेको नन्दलालचाले काठमाडौँ उपत्यकाको रसिलो गीत गाउन थात्यो ।

राजामति कुमति जिके बसा पीरती
हया ब्यू राजामति चा,
खेखोला ध्याक्बे दं, पस बजी धूदं

राजाभति भूलुसुलुदं
सँ धासा कुलीकुली मिखा घासा बाला तिला
सक्कमिया ह्याय् मचाला ।

यसरी काठमाडीबाट आएका नन्दलालचा आदिको गीत सुनेर भोजपुरे राईले चण्डी पूर्णमा भिक्ने मुन्धुम यसरी झिक्न्यो होला । वास्तवमा मुन्धुम राईहरूको वेद भने पनि हुन्छ ।

साख्य कू तुलुंगकुम
रोथुंम पारे हांग सुगनिगया
मखिदे लाली साउने
भांगी माच्यो दोलो कुम्दो
मांग चांग सुंमने वारा डोला ।

चण्डेश्वरीमा आएर हामीले मान्न आएका विश्व रचनाकार उनै महादेव-पार्वती हुन है, नाच्ने किन्नर-किन्नरी भगवानलाई हृदयमा राखेर हामीले नाच्नुपर्दछ नि भनी लच्छिकलो भाकामा भोजपुरे राईले मुन्धुम गाएको सुनेर तराईको लल्लु कलवारले आफ्नो गाउँमा आँपका मुजुरा चलेपछि पहेला धोती लागेर सबै मिली रमाएर होरी खेलेको होलीको गीत यसरी गायो होला ।

होरी खेलत श्याम जुगल जोडी ,
किन कहि हाथ कनक पिचकारी ।
किन कहि हाथ अवीर भोरी ,
रामजिके हात कनक पिचकारी ।

यसरी तल्लु कलवारले होरी गीत गाएको सुनेर आफूले

असारमा धान रोप्दा गाएको गीत सम्भेर सप्तरी डिमनकी
रघुनीकी स्वास्नी यसरी गाउन थाली होली ।

हो बाबा हाम रोपै छपछप धान ,

पशुपति तोछह पशुकेरे मालीक ।

हम छी गरीब किसान हो बाबा...

यसरी रघुनीकी स्वास्नीले गाएको सुनेपछि दाग देउ-
खुरीको दगौरा थारूले माघी गीत संभेर त्यसमा नयाँ पन दिदै
गायो होला ।

पतियातो तुमरी माली रे माली,

नैनी तोरी अनमोल ।

जमुना जोरी नुमरे जाडी ,

बडे रसले जिया लैले ।

एवम् प्रकार एक गीतको लय मेचीबाट कोशी र कोशी-
बाट मेची पुग्दै प्रसार भएर नयाँ नयाँ भाकाको सृष्टि
गरिएको होला ।

(ख) रोदी-घर

रोदीघर नेपाली गाउँघरे दाजु-भाइ दिदीबहिनीको मन
बहलाउने मनोरञ्जन-गृह हो । रोदी यो गुरुड भाषा हो र
यसको अर्थ हो नाच्ने र गाउने घर । प्राय. यसको चलन गुरुड
जातिमा बढता हुन्छ तापनि यसले आफ्नो व्यापकतालाई
मेचीदेखिन् महाकालीसम्म पुऱ्याउन लागेको छ । रोदीमै

विभिन्न लोकसाहित्यको सृष्टि हुन्छ । यही नेपाली सरल हृदय भएका ग्रामीणहरूको मुटुको वेदना फलदछ । आपसमा आत्मीयता बढाई मन बहलाउने रोदीघर, गाउँका मान्छेलाई पायक पर्ने ठाउँमा तयार गरिएको हुन्छ । दिउँसोभरि काम गरी थाकेर घर आएका जोशिला नवयुवक युवती रोदीको दैलोमा हूल बाँधेर जम्मा हुन्छन् । रोदीको सघार काटेर भित्र पसेपछि कसैले कसैलाई भेदभाव गर्न पाउँदैन, कसैले कसैलाई वासनाको आँखाले हेरेर करकाप गर्न सक्दैन, सबैले सबैसग दाजु बहिनीको व्यवहार गरेर हाँसखेल गर्न र सुखदुःख पोख्न पाउँदछन् । निद्रा नलागुञ्जेल नाचगान गरेर आफ्नो घर फर्कन्छन् । रोदीमा युवक-युवती गीत गाउँदछन्भने बूढा बूढी उखान हालेर हाँस्दछन् । बूढी आमै पुवा कात्दै नातिलाई गाउँखाने कथाको थेंगो सुनाउँछिन्भने माइती आएकी चेली लोककथाको मेलो सार्दछिन् । यसरी नै रोदीमा लोकसाहित्यको हरियो मुना पलाउँदछ । नेपालको यस प्राकृतिक हरियालीमा लुटपुटिएका भावुक ग्रामीणको जीवनमा प्रेम र विरहका गीतले पनि उत्तिकै स्थान पाएको छ । समय समयमा गाइने गीतको अलावा नेपाली लोकगीतमा देउडा, जुहारी, देहरीले परिचित अपरिचितलाई भुलेर प्रेमको बारीमा सगीतमय हलो गलादार फालीले गोडी भावनामय सगीतको रन्कोमा प्रेमको फूल फ्लाउँदछन् । सरल तथा सरस हृदय भएका भावुक ग्रामीणहरू गाएरै हुर्कन्छन्, गाएरै काम गर्दछन् गाएरै मर्दछन् । जुहारी

खैल्दा माथि लेकबाट कानमा हात राखी गीतका धुवा उठा-उँछन्, वारि डौँडाबाट पारि डौँडामा ठक्कर खान पुगेको भक्त स्वर्ले पत्थरको दिलमा पनि प्रेम र सहानुभूतिको लहर चला-उँदछ । आफ्नो स्वच्छ हृदयको परिचय दिदै गीतका गेडा भर्न नपाई भाका छोपेर जवाफमा भट्ट्याउनु नेपाली लोकगीतको एक विशेषता हो । सातौँ दिनसम्म पनि गीतैमा जवाफसवाल गर्नु गीतैबाट दिल जाँची जीवनभर सगै बस्ने प्रण गरेर सम्बन्ध राख्नु नेपाली सरलपनाको निखररा परिचय हो । धर्मको आधारबाट जातीय चलनअनुसार यहाँका धेरै युवकयुवतीहरू आपसमा घुलमिल गरेर आफ्नो मनको बह पोख्ने अवसरबाट पछि परे तापनि नेपाली गाउँघरे दाजु भाई दिदी-बहिनीले आफ्नो चाहनाको पूर्तिको लागि रोदीघरको सिर्जना गरेका छन् ।

रोदी पसेको एक तामाङ युवक हानमा लिएको डम्फू बजाउँदै एउटी बैसालु युवतीको रूपको वर्णन गर्दछ । साथै प्रेम गर्न प्रस्ताव राख्दछ ।

हिमालचुली के जस्तो ,
 बैसालु ज्यानको रूप जस्तो ।
 सगरको जून के जस्तो ,
 मायाको गोल मुख जस्तो ।
 वरपिपलको चौतारो ,
 चारै सुरमा बिसाउने ।

कोरेलो बोलचाललाई ,
रिसाउने कि सुखाउने ।

यसरी आफूलाई एक युवकले हाँक मारेको देखेपछि बैसको
बोभले नुहेकी युवती जवाफ दिन किन पछि पर्दथी ।

फूलको माला उनौली ,
शीतको थोपा नझारी ।
मरेर जाने जुनिमा ,
बोल्नलाई केको रिसाउने ।

युवतीले हाँसेर जवाफ दिएको सुनेपछि युवक यस्तो भन्दछ ।

लेकको चम्री चरन ,
संगसंगै होला मरन ।
कलिलो मन हँसाउ त ,
माया र प्रीति बसाउ त ।

जवाफ दिनलाई गडेर र गमेर सुनिरहेकी युवती युवकको
गीत सकिन नपाउँदै यसरी गला फुटाउँछे ।

जिन्दगी हो है घामझायो ,
बैसमा लाउने हो मायो ।
नफुक्ने गोटो कसेर ,
माया र प्रीति जोरेर ।
सँगसँगै मरौं हाँसेर

यस्तै अर्का थरी युवक युवती आफ्नो परिचय दिन लागि-

रहेछन् । यसमा एक युवक आफ्नो अगाडि हाँसिरहेकी युवतीलाई देखेर उनको नाउँ र गाउँ सोद्धछ ।

घर कहाँ बैनीको नाम

बैरागीले सँकुला जान्न कि ?

एक युवकले अचानक आफ्नो नाउँ र गाउँ सोधेको सुनेपछि गीत गाउन पछि नपर्ने युवती आफ्नो परिचय दिएर उसको परिचय माग्दछे ।

घर मेरो द्यौराली डोँडा

नाउँ मेरो लेकाली साहिली हो ।

दाइको घर कुन गाउँ होला —

डोँडापारि कि डोँडावारि हो ?

दाइको घर के कति जहान

गाई वस्तु गोठका मनन ?

यसरी ती युवतीले आफ्नो नाउँ गाउँ सोधेको सुनेपछि युवक जवाफ दिन्छ ।

घर मेरो सिम्लेको फाँट

नाउँ मेरो अन्तरे माहिला हो ।

चार गोरू दुइ बाखा छन् ।

पाँच गाई दुई भैंसी लइन

आमाबाबु दुवै छन् मेरा

भाइ तीन बहिनी चार जना ।

आफ्नो परिचय दिएपछि उतापट्टि हाँसेर सुनिरहेकी युवती-
को बैसमा मक्ख परेको युवक प्रीति गाँस्ने हो कि भनेर सोद्धछ ।

बहिनीको के सुर छ अब,
लाउने हो कि पीरती गाँसेर ?

नाउँ घर सोधेर उसले प्रीति लाउने प्रस्ताव राखेपछि युवती
आफ्नो मयालु हृदयको पारिचय यसरी दिन्छे ।

फूल हेर्नु मयालु आँखाले
टप्प टिपे गइहाल्ला सुकेर ।
मुनालाई नभौँच हातले
वैली जाला घामको धूपले ।

युवतीले यस्तो पारले जवाफ दिएको मुनेपछि त्यो युवक
अलि गर्माएर छेड हान्दछ ।

मधेस ज्यानको लहरे पीफ वैलायो धूपले
यत्तिका बैसमा घरवार छैन के गर्नु रूपले ।

यसरी आफूलाई उसले छेड मारेको मुनेपछि ऊ पनि
यसो भन्छे ।

कौवालाई भन्दिनँ चाँचरी,
दाइ भन्नेलाई पोइ भन्ने कसरी ?
लाउन्नँ माया नलाउन कर,
यो जुनि त अरूको भैसक्यो ।
यो समाचार लागिदे चरी,
घरमा तेरी राइ रहिछ भनेर ।

उसका यस्ता बिलौना सुनेर ऊ जस्तै खसमको बिछोडमा
बमको रापले पिल्सिएकी एक युवती यसो भन्दछे ।

आकाशको नौलाखे तारा मेरो राजा म गन्न सक्दिनँ
पेटका कुरा मुखमा ल्याई मेरो राजा म भन्न सक्दिनँ
दिन गयो गनेर औली बैस सुक्यो भएन चइन
फेरि पनि आउला कि मलाई लालु पाते फूलको जोवन
पन्छी भए उडेर जान्थे बादलमा सिंगौरी खेलदै
सय खोला नौ डाँडा काटी खोजी हिँड्थे
तिमीलाई बोलाउँदै ।

विरहले मन पोल्छ सधै सुक्यो पानी आँखाको नानीको
क्यै पनि रहेनछ माल बगी जाने आँखाको पानीको ।

अनि अर्कातिर पनि एक युवती लडाइँमा गएको आफ्नो
खसमको विरहमा यसो भन्दछे ।

घर मेरो डाँडामा, मेरो घरको पुर्खा त
गयो जर्मन लडाइँमा
न है चिड्डी आउँदछ, न है ज्वान आउँदछ
यो ज्यूको मेरो आजरू, नरो भन्ने को हुन्छ ।

यसरी धेरै युवक युवतीले आफ्नो मनको बह पोखेको देखेर
बैसमा लोग्नेसँग छुट्टिएकी युवती एक कुनामा बसेर पुवा काट्दै
यसो भन्दछे ।

बाँच्नुभन्दा मर्नु छ निको
बैरागीले जहर पिएर

वारि पारि दुइ गुँड दुइतिर
मेरो आँसु भर्दछ बरबर
के खायो के लायो होला
मेरो माया बनको चरीले
केही नहोस् त्यो मेरो मायालाई
दुःख जत्ति हे दैव फूल मै होस् ।

उसको यस्ता विरही कुरा सुनेर नजीक वसेकी एक अधबैसे
नारी उसलाई यमरी सभाउँदछे ।

हातमा बाला घाँटीमा सिकरी
आउला माया नमान फिकरी ।

अभ आँसु भाउँ भक्कानो पारेर रुँदै यसो भन्दछे ।
हिमालचुली त्यो पारिबाट हिउँ पर्न छाड्दैन
बगेको खोला उडेको चित्त थामेर थामिन्न
बिसुँ माया बिसर्न सकिन्न
संभु माया म कति रोइरहने ?

जहानिया शासनबाट पिसिएका नेपालीमा एकै देशका
मानिसमा पनि भेदभाव र घृणा उत्पन्न हुने खालका भावनाले
जरो हाली तँ भदिसे तँ पहाडी भन्ने तुवाँले विचारले नेपाली-
लाई ढाकेको थियो । जहानिया शासनको अन्त भएर देशमा
पञ्चायती प्रजातन्त्र आएपछि मेचीदेखिका नेपाली वास्तवमा
एक भएका छन् ? जसको फलस्वरूप तराईबाट गर्मी छल्ल
गएकी एक युवती रोदीमा जाँदा आफ्नो मनको भावना यसरी

पोख्दछे । ऊ भन्दछे-मेरो स्वामी मलाई छाडेर किन बैरागी भयो । यो महोत्तरीकी युवतीले तराई गीतको मेलो यसरी सारिहोली ।

हो रामा काहे लागी सैया भेले जोगीया
सुतल छलहुँ पीयासँग सेजिया
सेजिया से पीया भेले जोगीया हो रामा
जहुँम जनित हुँ पीयाचल जय ताहँ
बन्दी तहुँ मे रेशमकं डोरिया हो रामा
यी हम जन्ती हुँ पीया निरमोहिया
घडीत हुँ मे जोगिनीके भेष हो रामा

यसरी रामदीन रावतकी स्वास्नीले गाएको सुनेर भैरहवा तौलीहवातिरका एक बथान युवती यसरी गाउँदछन् ।

भोर भैले हे पीया मीन साख भैले है
उठन पलंगीयासे काइलीया बाल है
हम उठबे करवै गोघनी हम उठदे करबेगे
देइना मेरे ठवा हम कलकता जैबोगे

यसरी सबले आफआफ्नो ढगको भाकाको गीत गाएको सुनेर मनकामना जाँदा रोदी बसेको काठमाडौंको भीनद्यो कान्छा फागुको वेलामा गाउने गीत गाउँदछ ।

ध्यों दंक बजी तय् हेखें निगः काला तय
जिचा भाजु बैबले खापां का का छ्व ।

यसरी भीन्धोले फागुको गीत गाएपछि हीरामैचा र बांगचा यसरी गाउँदछन् ।

हीरा मैचा—दालचीनी पाता नैक्या होखा
सिलेवरया चिलंचो दाइ
वहे बजां मतोन धाःसा
जन्मजन्म गाइगु यो दाइ माया मदुला ।

बागचा—म्हिग बहनी हुबुया ल्यासे तता फफसोल
छन्हु वया खापा मचा निन्हु वया न्ह्यलंमचा
अपायसक सता हंहे मधा माया मदुला ।

असल पातो नरिवलको हुक्का सिलेवरको चिलिम भएको तमाखु खाएनौं भने बोलचाल बन्द भन्दै हीरामैचाले भनेपछि बागचाले आएँ फर्केर गएँ हेरिनौं, कहिले ढोका बन्द थियो बोलाएँ सुनिनौं, केको माया माने भनेर जबाफ दियो । यसरी नै रोदीमा नेपाली भावुक हृदयको वेदना फल्दछ, फुल्दछ र मौलाउँदछ ।

(ग) कर्खा वीररसको गीत

हामी नेपाली हौं, हाम्रो देश नेपाल हो । यो देशको हृदय धरती जस्तै विशाल र हिमाल जस्तै गम्भीर छ । हिमालयबाट भरेका नदीले फस्टाएको यो देशको पवित्रता यिनै नदीले बोकेर बगेका छन् । वास्तवमा यो देशमा जन्मेका महान् आत्माको

मायालु प्रकाशले विश्वको कुनाकुनामा अमिट छाप लगाएका छन् । कालसग सिगौरी खेली देशको लागि प्राणको बाजी थाप्ने नेपालीहरूको वीरताले मानिसलाई जीउँदो भएर बाँच्न सिकाउँछ, हुन पनि यो मञ्जुश्रीले डाँडा फोरी बस्ती बसाएको देश हो, यो नेमुनिको देश हो । किरात, सेन, लिच्छवी, मल्ल राजाले पौरख देखाएको देश, शाहवशी राजाले विशाल बनाएको देश हो । शिव र बुद्धको देश, सीता र भृकुटीको देश, कपिल मुनिको देश, अरनिको र एकलव्यको देश यो वाल्मीकिको देश, यो वेदव्यासको देश, यो अमरसिंह र भक्ति थापाको देश, यो बलभद्र र चामु मगरको देश, यो नथुनी र बिल्दु मडारको देश, यो देवकोटा र मोतीरामको देश, यो गजे घलेले तीर हान्न सिकेको देश, यो रारा दह र फेवा ताल भएको देश, यो चमरी गाई र कस्तूरी मृगको देश, यो मुनाल र डाँफेको देश, यो मुजूर रानीचरीको देश, यो कोशी काली कर्णाली र वाग्मतीको पवित्र जलले सिचेको देश, यो मेरा असंख्य वीर पुरुखाले रगत पसीना भारी हरियाली डाकेको देश, यो अन्नपूर्ण र मकालुले सगर ताकेको देश, यो बादलभन्दा माथि हिमालय उठेको देश, यो मेचीदेखि महाकालीका नेपालीको देश हो । यिनै वीरहरू र बहादुरीमा विश्वविख्यात नेपालीको अमर गाथा गाउने गाइनेको कर्खा लोकगीतको पनि नेपाली लोकगीतमा ठूलो स्थान छ । कर्खाको गीत केवल गाउने पेशा भएका गाइने जातिले सागरगीको धूनमा गाउँघर घुमेर चौतारीमा बसेर गाउँछन् । कर्खा लोक-

गीतमा नेपाली शूरवीर युवकहरूको बहादुरी जोश र हिम्मतको
बयान बढता पाइन्छ ।

लाहुरे दाइको फेशनै राम्रो
रातो रुमाल खुकुरी भिरेको
भागी मरे गिद्धले खाने
लडी मरे जीउँदै स्वर्गमा
लाहुरे भै खुकुरी भिरेर
केको डर बैरिलाई देखेर
मर्दैन नेपाली छोरा

चिसो पानी खाएर हुर्केको
हट्टदैन नेपाली छोरा
धावैमा बैरिलाई देखेर ।

गोर्खाली भाइ भजनू कालीको नाम
सरकारको निमक खाई सोझो गर्नु काम
बैरिसंग नभुक्नुहोला
स्वर्गबाट सराप्लान् पुर्खाले
खोला खोला नहिँड्नुहोला
दुश्मनले चिनेर हिर्काउला ।

यस्तै तल दिइएको कर्खागीत बलभद्र कुँवरसग सम्बन्धित छ ।

चक्र बाहुँ बीर बाहुँ धीर सूर वीर
धन्य वीर बलभद्र कुँवर ।

मन्तरी भै पौरख देखायो
धन्य तिप्रो काम
राख्यौ ठूलो मान
फिरंगीको वैरो चल्यो
गोली चल्यो बरबर
हुकुम दियौ फौजलाई
लड्न् अधि सर
बैरि काम्यो थरथर
मन्तरी बलभद्र कुँवर ।
फिरंगीलाई निहुराया
जुहारत खजाना सुन द्रव्य चोदी
हीरा हार मोती पन्ना मानिक
बाजा त तुरुग
जग्गा पति सबै ऋत्तिस जात
एक भई भई हूल बाँधी
फिरंगीको सातो खाया
धन्य हो धन्य
मन्तरी बलभद्र कुँवर ।
बलभद्र कुँवरका मन्त्री भारादार
थापा, पाडे, बस्नेत, मगर
भिस्सेन नैनसिंह रामसिंह राना
चामु गुरुंग रणबम, भीमवर पाँडे

गंगाधर शशिधर देवीदल थापा
बहादुर सिपाइहरू

तुरुंगीको बाजा
बलभद्र कुँवर ।

ढाल फटफटाए फेरी घुरौ बादी आण
फिरंगी र गोर्खालीको पन्यो घमसान
बुद्धिबल कप्तान लड्यो जोघार्नि
हाकाहाकी प्राण दिने शेरमानसिंह
यसपालि पन्यो ठूलै घमामान नि
बैरि पनि धेरै नि

रणभूमि हेर्ने गए बलभद्र आफै,
जामा खोली फेटा भिकी पुञ्ज लागे रगत
धन्य वीर भन्दै उन्ले टाउको उठाए
हिक्का छोडी बुद्धिबल स्वर्गतिर लागे
आँसु काढी बलभद्र पञ्चधौरी ओढाया
धन्य बलभद्र कुँवर ।

हल्ला चल्यो बुद्धिबल बिते मनी
रुन थालिन् डाँको छोडी कान्छी कप्तान्नी
दलभञ्जन, शेरजंग सम्झाउन थाले
कप्तान आउलान् भन्ने ठूलो थियो आशा
मूर्छा परी कप्तान्नी खलंगाको माझ
गुलाफजल सिरीखण्ड

तुलसीको जल
माथा छर्किन थालिन्
कर्णोल्नी मानसिंह
आखा खोली पुलुक्क
स्वामी भनी बोलिन्
हातका चुरा फोरी
टीकाटाला पुछिन्
अन्न माल धन माल
हीरा हार मोती
छुट्यो खसम सिरैको सिन्दूर
कातानको चीना देख्दा रुन्छन् दौतरौ
धन्य जोधा राना बुद्धिबल नि !
मरदकी पत्नी भई
किन रुनुपर्दथ्यो
उठिन् ऋट्ट देवीसरी
फिजी भौको बोल्न लागिन्
कान्छी कप्तान्नी
फिरंगीको सातो लेऊ
मेरो धीर वीर पारे
बैरि मास गोर्खालीको शिर
मरे पनि स्वर्ग पुगे मेरो बुद्धिबल
बोकी छुन् अझै यहाँ उनका दलबल

रणमा भाग्योभने होला
माथि खलबल
अधि सर अब बैरि मारन मेरा दलबल
धन्य होऊ बलभद्र कुँवर ।
यति भनी कातान्नी सती गइनु हामी
गोर्खालीको बहादुरी फिरगीले जान्यो
गला तोप बारूद छाडीकन भाग्यो
असोज महीनाका दिन चौध जाँदा
अधमपुरमा लडाईँ पन्यो घममान
पक्रियाका बैरिलाई तोपले उडायो
बडा बडा वीर योद्धा पीठ फर्कायो
गोरखाली वीरहरू जय काली भन्थे
काली भन्दा फिरगी त सातो गई कुद्धे
खेली खेलावट भीममान तहाँ थिया
त्यस्ता त्यस्ता बहुत लड्न आया
गोर्खालीको फेला पन्यो अब कहाँ जाउला
खेलावटको देखाउँला तमाशा
धन्य मन्तरी बलभद्र कुँवर ।
हल्ला दियो पल्टनले
भिक्यो खुकुरी
फिरंगीको माझ पसी उधम मच्चाए
रगतको नदी बगाए नि

बलभद्र कुँवर नि !
चारै पल्टन भयो अनि ऋष
लौ भाइहो रहन फेरि काट
जमामर्दी छ पल्टनले देखाएको किम्मत
यस्तै गरी बैरि मार नहारे हिम्मत
कान्तिपुरमा लेखिनेछ तिम्रो हाम्रो नाम
स्वयम् मन्त्री बलभद्र तंसिएर आए
फिरंगीको फौजको हेर सातो खाए
धन्य बलभद्र कुँवर ।

यस्तै मदन कीर्तिशाहले नेपाल (काठमाडौ) हान्दाको
कर्खा यस प्रकारको छ

महाराजका भीम भाइ
चौतरिया मदनकीर्ति शाह
पहिला नुवाकोट बेलकोट मारे
ककनी आई साध लगाए
नुवाकोटदेखि चल्थो फौज
पुग्यो बेलासपुर
थानसिङ कपिलास
पच्छे धातु दर्जा कने
सिन्धु धक्कालाई
दल दर्गा साई

पूर्व सिन्दु नाल्दुँगमा नै
मदनकीर्ति शाह
फिल्दुँग डडुवा दहचोक
चन्द्रागिरि सर गर्न
पुगे मदनकीर्ति शाह
थाना तिष्टुँग पालुँग
फरपिगको मारा
जेठा चौतरिया
बुढनचोली जाइ ठाना देउन
सात गाउँ लुटी ल्याउ
जेठा चौतरिया
वुँगमती खोकना
सानागाउँ मारी
सहरलाई धक्का देउन
मदनकीर्ति शाह
जेठा चौतरिया
पाटनमा मारे तीन सहर
चौतरिया मदनकीर्ति शाह
सिउपुरी बारौ भन्छन्
गढीको हान्नलाइ
टोखा धरमथली लुटी ल्याई
भाग्न लागे तीन सहर

जयप्रकाश मल्लका सिपाइ
धन्य रे धन्य मदनकीर्ति शाह
नेपाल हान्ने चोजो गर्नु
कीर्तिपुर सिमछेत्र बार्नु
सोंखु चोंगु दुवै मारी
डुंगरुँग थाना जानु
डुंगरुँग मारी ठिमि आउला
तीन सहर प्रदेश गर्नु
भादगाउँका रणजितलाई
डोली चढाई ल्याउनु
शिवमण्डल फलाञ्चोक
ठाना पन्यो भमरकोट
महादेव पोखरी बलियो गर
आउला रानीकोट
बारतिमाल हात ली छुट्याएको देश
चमुडा कस्तूरी बाजे तुरुँगा
लिष्टि लिष्टि पादें भनेछ
धन्य है मदनकीर्ति शाह ।

(घ) नेपाली लोक गीत र प्रकृति चित्रण

प्रकृति पूजारी सगीतप्रेमी नेपालीको हृदय स्वच्छ तथा हिमालको छहरा जस्तै निर्मल छ । नेपाली जनहृदय वसन्तमा

हरियो मुना लाग्दा, बादलमा सगत रंगे इन्द्रेनी पर्दा, हिमालको सेतो टहकमा बिहानको घाम लाग्दा, हिमालबाट अबिरल गतिमा भरेका खोलाको कलकलनाद सुन्दा, आकाशमा सिढी परी भेडाभुत्ले बादल सिगौरी खेल्दा, पहाडका गरामा लहलहाउँदा जुनेलो, कोदो, फापर भुल्दा, व्याँसीमा पहेला धानका बाला वहेली खेल्दा यसमै लीन भएर कसरी आफ्नो हृदय फुटाउँदछन् । भेडाभुत्ले बादलसँग सिगौरी खेल्दा, सगर ताक्ने हिमालयको सेतो चाँदीकल्पे चुचुरोमा नपाकेको सुन्तले घामले धुँदा, अनि हिमालमा चिप्लेटी खेलेर हरियो धूपीका कापबाट छिरी ग्रामाका साथ गुँडुल्किएर लुटपुटिएको कस्तूरीलाई भस्काएर व्याँसीमा खसेका सूर्यका तेस्रो किरण आँगनका आँखीझ्यालबाट छिरेपछि हिजो रोदी घरमा देउडा खेलेर अबेर सुतेको लेकाली कान्छोले बिहानको सुन्दर दृश्यमा रमाएर सिरानीको मादल ठटाउँदै यो गीत गाएका थियो कि ?

सुन्दरज्यू िानी हिमाल भल्कियो भलभल

ब्याउलीको सिन्दूर जस्तो

सुन्दरज्यू तर्पाए डाँडो लौ हेर लौ हेर

स्वर्गको सिढी जस्तो

सुन्दरज्यू बिहान हिमाल भल्कियो

भलभल कान्छीको पोते जस्तो

सुन्दरज्यू पारिका पाखो लौ हेर लौ हेर

पाकेको बयर जस्तो

सुन्दरज्यू बिहानी हिमाल ऋत्तिकयो ऋलऋल
लौ हेर कति राम्रो
सुन्दरज्यू फेदीमा हाम्रो घरवार घर ऋन्
हेर कति राम्रो

अनि लेकाली साहिलोले चाहि आफ्नो भावना यसरी पोखे-
को थियो होला—

धामको बुकुवा घसेर
हांस्यो हिमाल सुन्तले रँगमा
कति राम्रा तर्पाए गरा
थुम्के डोडा बादल लेकमा
नागवेले सुनका खेत
शरीरदेखि खोलाको तीरसम्म

यस्तै गरी अन्तरेले पनि आफ्नो मनको भाव यसरी पोखेको
थियो—

वारि पारि नीलो डोडा
हिउँको हिमाल सेतो
नथाकेर ऋर्छ सधै
दूधफिजे ऋंगो

हाम्रो घर, सगरको छेउ

ढुंगे पहाड, खोपेर चिनेको ।

हिमालको मनमोहक दृश्यमा रमेको च्याँगबा यो देशमा

जन्मन पाएकोमा गर्व गर्दछ अनि मरेपछि पनि फेरि एकपल्ट
यही देशमा जन्मन ईश्वरसग प्रार्थना गर्दछ ।

हिमालयको छ चिसो पानी
जति खायो भन् बढ्ने जवानी
हिउँको चुच्चो सेताको सेतै
रातमा मइन भै बल्दछ
हरियो धूपीको रूख
सधै भने हरियो पर्दछ
भाग्य नभै जन्मन्न कोही
माया फुल्ने सुन्दर देशमा
मरे पनि जन्माइद्यौ शंकर
हिउँचुलीको सियाँल ताँछु म
मरे पनि जन्माइद्यौ शंकर
डाँफेको नौरंग छाँछु म
मरे.....

कस्तूरीको सुगन्ध टिँछु म ।

पूर्व आठराईको एक युवक लेकमा वास बसेको रात सधै
बादलले ढाक्ने लेकमा राती जून लाग्दा र बिहान घाम लाग्दा
यसो भन्छ—

अर लुंबे फूदा दाक्या सेसंग
उनेमा स्यासड अरलुंबे फूला

यसरी नेपाली गाउँघरे दाजुभाइ आफ्नो हृदयमा भट्ट

जस्तो प्रभाव पर्दछ त्यसलाई गेडामा उनेर भाकाले सिगारी आफ्नो भावना पोख्ने हुनाले नेपाली लोकगीतमा आसपासको प्रकृतिको चित्रण पनि प्रशस्त मात्रामा देखा पर्दछ ।

(ड) ऋतुकालीन लोकगीत

नेपाली लोकगीत अविरल कुलकुलाउने खोलानाला जस्ता छन्, पहाडको छाती फोरी धरतीमा हरियाली ढाक्न निरन्तर झगझग गर्दै भर्ने दूधफिजे छागो जस्तो छ । यो सागर जस्तै गम्भीर, हिमाल जस्तै उच्च, हिमालका फेदीमा लाम्बिएर आकाश ताक्ने धूपी जस्तै सधै हरिया र कस्तूरीको बिना जस्तै सुगन्धित हुन्छ । प्रकृतिको सौन्दर्यले परिपूर्ण भएको र मन्दिरै मन्दिरले भरिएको यस देशका विभिन्न धर्म र जातका मानिसहरूले वेला-वेलामा चाडपर्वमा आफ्नो वेशभूषा र भाकाको प्रदर्शनी गरी आ-आफ्नो सस्कृतिलाई जीवित राखेका छन् । जन्मदाखेरि, मर्दाखेरि, विवाह हुदाखेरि, धान रोप्दाखेरि, धान काट्दाखेरि गीत गाउँदछन् नाच्दछन् । यस प्रकार समय-समय-मा र ऋतु-ऋतुमा पनि बेगला बेग्लै गीत गाउँदछन् । जस्तो नेपालीहरूको सबभन्दा ठूलो चाड दशै र तिहारमा गाउने र नाच्ने मारुनी, र सोरठी, भैलो, र देउसी, धान काटेपछि गाउने दाई गीत, धान रोप्दा गाउने जुहारी, देउडा, दोहोरी, बिहामा गाउने खाँडो र रत्योली, बाला चतुर्दशीमा गाउने भजन र मालनी, गोसाईंथान जाँदा गाउने सिलुमे, फागुनको

फागु गीत, चण्डी पूर्णको मुटुम र च्याङ्गु, जात्रामात्रा र मेला-पर्वमा गाउने ख्याली मादले र चुटके र इष्टमित्रको सगको वियोगमा गाउने फाग इत्यादि सामूहिक गीतहरूले वेला-वेलामा नेपाली घर आँगनमा पुगेर सबैलाई जुरमुच्याई रमाउन लगाउँदछन् ।

दशै र तिहारमा गाइने गीत . देउसी,
भैलो, मारनी, सोरठी

दीपावलीको तेस्रो रातमा गाउँघरका युवक बालक, बूढाहरू मिलेर वर्षौं देखिको आपसी रीसरागलाई भुलेर सबैको सुख र समृद्धिको लागि ईश्वरसग प्रार्थना गर्दै आफ्नो हृदयको आन्तरिक शुभकामना व्यक्त गर्न सबैको घर आँगनमा गएर देउसी गीत गाउँदछन् । देउसी गीत गाउँदा आफ्ना आफ्ना गाउँका युवक ठिटाहरू मिलेर गाउँको बूढोपाकोको नेतृत्वमा मादल बजाउँदै गाउँदछन् । गाउँको बूढाले पहिलो चरन भट्याउँछ, त्यसपछि सबैले बूढाको भाका छोपेर सबै एक स्वरमा मादलको तालमा देउसीरे भन्दै गीत गाउँदछन् । वास्तवमा तिहारतिर सबैको घरमा सेल पाक्दछ । यसलाई सेलको चाड भने पनि हुन्छ । जुन घरमा देउसी रे जान्छन् त्यहाँबाट उनीहरूले सगुन भनेर सेल मिठाई आदि पाउँदछन् । यसैले उनीहरू देउ सेल रे भनेर माग्दा होलान तर शब्दको अपभ्रंश भएर देउसी रे भएको हुनुपर्दछ । यो देउसी गीत यस प्रकार छ ।

- ए भन भन भाइहो - देउसी रे
वर्ष दिनको - देउसी रे
चाहाड ठूलो - देउसी रे
बौचेकाँ हुँदा - देउसी रे
पाएको माच - देउसी रे
रीस र राग - देउसी रे
छाडिदेउ सब - देउसी रे
गाईवस्तु बढुनु - देउसी रे
माटोसरि द्रव्य - देउसी रे
घरभरि अब - देउसी रे
भरिपूरण होत्रोस् - देउसी रे
नपरोस् दुःख - देउसी रे
नपरोस् पीर - देउसी रे
शंकरले रक्षा - देउसी रे
दिन दिन गरूनु - देउसी रे
सेल र रोटी - देउसी रे
रुपियां पैसा - देउसी रे
जो दिनुपर्ने - देउसी रे
घर घर जानु - देउसी रे
हामीलाई पर्छ - देउसी रे
भिल्लिमिली भिल्ला - देउसी रे
सेल रोटी मिल्का - देउसी रे

ए पख पख भाइहो - देउसी रे
 ए भन्यालबाट हेरे - देउसी रे
 ए दिनै लागे - देउसी रे
 ए थाप थाप बाबु - देउसी रे
 ए मन मन भाइहो - देउसी रे
 गाईवस्तु बढुन् - देउसी रे
 नलागोस् रोग - देउसी रे
 भलो वस्तु कपडा - देउसी रे
 भित्रियून् घरमा - देउसी रे
 अबपात बढोस् - देउसी रे
 हीरा र मोती - देउसी रे
 रुपियां पैसा - देउसी रे
 जै जुहारात - देउसी रे
 सून र चांदी - देउसी रे
 तामो र पित्तल - देउसी रे
 माटोमरी वैरून् - देउसी रे
 ए मन मन भाइहो - देउसी रे
 ए मन मन भाइहो - देउसी रे

यस्तै भैलो गीत यस प्रकार छ.

हे औसी वारो

गाई तिहारो, भैलो

• हरियो गोबरले
लिपेको
लक्ष्मीपूजा गरेको
हे औंसी वारो
गाई तिहारो मेलो
अगेनी आइन् आगन
गुने चालो मागन
हे औंसी वारो
गाई तिहारो, मैलो
हामी यसै आएनौ
बलि राजाले पठाएको
हे औंसी वारो गाई तिहारो, मैलो
जसले दिन्छ मानो
उसको सुनको छानो
जसले दिन्छ मुरी
उसको सुनको धुरी
जसले दिन्छ पाथी
उसको सुनको छाती
हे औंसी वारो
गाई तिहारो, मैलो
घर घर बत्ती बालेर
मनको मैलो फालेर

(८३)

इष्टमित्र डाके है
सेल र रोटी पाके है
हे औसी बारो
गाई तिहारो, भैलो

यस्तै मारूनी नेपालको ज्यादै पुरानो र ख्यातिप्राप्त नृत्य र गीत हो । यो गीत नेपालीको ठूलो चाड दशैमा निकालिन्छ । यसमा आइमाई र लोग्नेमान्छे नाचदछन् । खुद छोरीमान्छे र छोरामान्छे नाच्दा मारूनी र केटालाई केटी बनाएर नचाउँदा पुरसुगे मारूनी भन्दछन् । मारूनीको अघिपछि लागेर नाच्ने-लाई ढट्टुवारे भन्छन् । यसमा वरिपरि १६।१७ जवान गीदागी-हरू मादल बजाएर गीत भन्दछन् । त्यै गीत र मादलको तालमा नृत्य शुरू हुन्छ । यो गीत र नृत्य भण्डै रातभर जसो चलदछ ।

कोशीको किनारैमा कसले पूजालाई,
गगतले बालुवा भिजाई ।
हो, हां राम रसै मुरली,
गोकुलमा कुण्डाले बजाई ॥
तामे दुवकुर बनमा शिकारीको,
वाणाले लडाई ।
नरोऊ न नरोऊ हे आमा,
कमै उस्तो के दोष अरूलाई ॥

नौलाख तारा सगरभरि,
कसले आमा गन्न सवयो ।
हो हो राम चले वनिवास,
कर्म टार्न कसले सवयो ॥
कोशीको किनारैमा कसले पूजालाई,
बालुवामा मूरती बनाई ।
हो हो रामै रस मुरली,
गोकुलमा कृष्णाले बजाई ॥
अरुणैको ढुंगिया,
देउन माझी म ख्याउँछु बहना ।
हो हो राम रसै मुरली,
म ख्याउँछु बहना ॥
तमोरकै गहिरो नदीमा,
देउन माझी म ख्याउँछु बहना ।
हो हो राम रसै मुरली,
म ख्याउँछु बहना ॥
कोशीको किनारैमा कसले पूजालाई,
रगतले बालुवा भिजाई ।
हो हो राम रसै मुरली गोकुलमा,
कृष्णाले बजाई ॥
कोशीको किनारैमा कसले पूजालाई,
बालुवाको महल बनाई ।

हो हे। राम रसै मुरली,
गोकुलमा कृष्णले बजाई ॥

दशैदेखि तिहारसम्म प्रचलनमा ल्याइने प्रमुख गीतमध्ये सोरठी पनि एक हो । यो पनि नृत्यसहितको गीत हो । यसका नृत्य र गीत धुवा दुवै राम्रो हुन्छ । सोह्र प्रकारले नाचिने र गाइने भएकोले यसको नाम सोरठी रहेको हुनुपर्छ । यसको प्रचलन विशेष गरी गुरुग जातिमा पाइन्छ । यो गीत यस प्रकार छ ।

यसै पापी दाजैको आस छैन मलाई
चलिजाऊँ माइतीको देश
वारीको रायो तुषाराले खायो
सानीआमै यो ढिडो केसँग खाऊँ ।
वालककालमा खसम बितिगयो
सानीआमै यो बेराम कसलाई सुनाऊँ ।
यसै पापी राजैको आस छैन मलाई
चलिजाऊँ माइतीको देश ।
लिन आऊ सगी मेरी फाटिदेऊ बादल
म त हेछुँ माइतीको देश ।
यसै पापी राजैको आस छैन मलाई
चलिजाऊँ माइतीको देश ।

तीजको वेलामा गाइने गीत : सगिनी

तीज अर्थात् ऋषितर्पणीको वेलामा खास गरी जवान युवती माइती आउँदा महादीप बालेर नदीको सुसाइ र हावाको वहाइमा स्वर मिलाई सगिनी गाउने गर्दछन् । यस्तो गीतमा लामो लामो गीत पनि पाइन्छ । यसमा विशेष गरी घरमा आफूले भोग्नुपरेको दुःखको पनि वर्णन र माइतीमा आफ्नो स्नेहपात्रलाई पुकार गर्ने र आफ्नो दुःखमा काखी बजाउनेलाई नसुनाउने प्रण गर्दछन् । सगिनीको अर्को अर्थ छ—आफूसँग मिल्ने आफ्नो साथी र उससँग आफूले पाएको दुःख र सुख पोखी मनको बह सुनाई मानसिक शान्ति लिने । सगिनीको केही नमूना तल दिइएका छन् ।

(एक)

सालको पात खाइरहेछु रूखको बोका लाइरहेछु ।
दुःख लुकाइघौ चरी ! सुख बुझाइघौ ।
बाबै हाम्रा सुने त ऋट्टै भरिया पठाउलान्
आमै हाम्री सुने ता कोसेली बनाइ पठाउलिन्
भाउजु हाम्री सुने ता कोखेलो बजाउलिन्
सालको पात खाइरहेछु रूखको बोका लाइरहेछु
दुःख लुकाइघौ चरी सुख बुझाइघौ ।
मामा हाम्रा सुने त ऋट्टै लिन आउलान्
माइजु हाम्री सुने त कोसेली बनाइ पठाउलिन्

बुहारी हाभ्री सुने ता कोखेलो बजाउलिन्
 सालको पात खाइरहेछु रूखको बोका लाइरहेछु ।
 भाइ हाभ्रा सुने ता रुपियो पैस-पठाउलान्
 दाइहाभ्रा सुने ता लुगा फाटो पठाउलान्
 भदा हाभ्रा सुने ता मीठो चोखो लेराउलान्
 काका हाभ्रा सुने ता अन्नपात पठाउलान्
 माइजु हाभ्री सुने ता आँखामा आँसु रसाउलिन्
 बहिनी हाभ्री सुने ता थपडी बजाई पठाउली
 दिदी हाभ्री सुने ता खाइथिस् भनी पठाउली
 सालको पात खाइरहेछु रूखको बोका लाइरहेछु
 दुःख लुकाइघौ चरी सुख बुझाइघौ ।

(दुइ)

नरोऊ नरोऊ साबानी ती पनि तिम्रै माइती हुन्
 हिमालचुली पल्लापट्टि ऋज्यो चिसो पानी
 खैजडीमा पैसा बज्यो टिपी लैजाऊ नानी
 सान्नानी जाँदो म आउँदो नौतुनामा भेट हुँदो
 पाटनको ठूलो साहू सौतेनीको माइतीनी है
 सौतीले ल्याउँछे सोली या डोली हामीलाइ वचन है
 कि ल्याऊ बाबा सोली या डोली
 कि ल्याऊ बाबा छुरिया है
 सान्नानी जाँदो म आउँदो
 नौतुनामा भेट हुँदो

छुरिया हामी दिदैनौ चेली
लैजान चेली डोलीया नै
सान्नानी आउँदो म जाँदो
नौतुनामा भेट हुँदो ।
नरोऊ नरोऊ सान्नानी
ती पनि तिम्रै माइती हुन् ।
शिरमा लाउने शिरफूल
बहिनी मेरी कान्छीलाई
कानैमा लाउने कुरडलु
बहिनी मेरी कान्छीलाई
नैनसूतको फेटा बैनीज्वाइँलाई
नरोऊ नरोऊ साच्चानी दिउँला तिमीलाई
नरोऊ नरोऊ सान्नानी
ती पनि तिम्रै माइती हुन् ।
हिमालचुली पल्लापट्टि
रुन्यो चिसो पानी
खैजडीमा पैसा बज्यो
टिपी लैजाऊ नानी ।
नाकैमा लाउने फूली
बहिनी मेरी कान्छीलाई
साटनको चोलो दिउँला
बहिनी मेरी कान्छीलाई

(८६)

घॉटीमा लाउने नौगेडे माला
बहिनी मेरी कान्छीलाई
नरोऊ नरोऊ सान्नानी
ती पनि तिभ्रै माइती हुन् ।
हिमालचुली पल्लापट्टि
भ्रूयो चिसो पानी
खैजडीमा पैसा बज्यो
टिपी लैजाऊ नानी ।

(तीन)

एक बीस पौचका हरिमल्ल राजे
चार पुगी पौचकी म बल्ली रानी
यी दुइको विवाह भयो
न आमै मेले नि हातमा लिउं
न आमै मेले काखैमा लिउं
माइती देश पठाइदेउ हे मेरी आमै
न माइती यसका न छु है मावली
यो गर्भे टुहुरी हरिमल्ल राजे
कहाँ जा भनिछु
बार हेर बीस नि भरिया लैजाउ
हीरा र मोती सुन चोदी लैजाउ
भलो वस्तु कपडा अन्नपात लैजाउ

गाई र भैसी वस्तुभाउ लैजाउ
 वारेर वर्ष पढेर बस
 पोस्तोक बाँच्ने परिडत बन
 घर फर्क हरिमल्ल राजै
 बैसको बोझले नुहेकी होलिन्
 स्वामीको पाउ समाउने होलिन्
 वरिष १७ की भवमल्ली रानी
 त्यहाँदेखि हिडेका बाले
 वाटामा भेटे दहीको भार
 के साइत पन्यो नि
 रहु नि रहु हे मेरा संगी
 परदेश जान्छु नि
 वाटामा भेटें भरेको घैलो
 के साइत पन्यो नि
 रहु न रहु परदेशी दिदै
 म पानी अचाउँछु ।
 त्यहारदेखि हिडेका राजै
 गोस्वामी कुटी पुगे नि
 साधु र सन्तको धुनीमा पुगे नि
 घर छोडी आएँ म नि
 यै मेष घर्छु यै बसी पढ्छु
 घरैमा होलान् बा महतारी

रुँदिहुन् संझी हितकी रानी
नढाँट हाम्लाइ हरिमल्ल राजै
यो भेष त हुँदैन
घरमा छैन बा महतारी
न छुन् मेरा हितकी रानी
यै भेषमा बस्छु यै भेषमा पढ्छु,
ए साधु बाबा म परिडत बन्नेछु ।

बाह्र वर्षपछि हरिमल्ल आफ्नो पढाइ सकेपछि कुटीका
गोस्वामीलाई पहिले आफूले ढाँटेका कुरा सत्य बताई घर जाने
तरखर गर्दछन् ।

आज र मैले के देखे सपना
भनूँ कि नभनूँ !
सुन र सुन हे साधु बाबा
भनूँ कि नभनूँ !
के देख्यौ सपना हरिमल्ल राजै
न छली भने है
जो देख्यौ राजै त्यो सबै बताऊ
पूर्णा है होला कानचिरे जोगीलाई ।
घरैमा रेड्छिन् महतारी मेरी
हितकी रेड्छिन् भवमल्ली रानी
सपना यै देखें ।

दुइ बीस चार भरिया लैजाऊ
 रक्षैको लागि बिगुत लैजाऊ
 बाघको छाला बिछाउनी लैजाऊ
 मुगको छाला पछ्यौरी लैजाऊ
 वनको फल सामल लैजाऊ
 भोली र तुम्बा भिरेर लैजाऊ
 हातमा लौरी टेकेर लैजाऊ
 घरैमा फर्क हरिमल्ल राजै
 कानचिरे भैपैमा
 आशीर्वाद लैजाऊ हरिमल्ल राजै
 कानचिरे भैपैमा ।

गहमा आँसु

जोर पाउ लागे हरिमल्ल राजै
 गोस्वामीको पाउमा
 त्यहाँको देखि हिडेका वाले
 पुगे है ब्यांसीमा
 जंठको रोपाईं
 कसको हलो कसको रोपार
 के चासो पन्यो कानचिरे जोगीलाई ।
 नौमति बाजै अघिपछि लगाई
 चेली सुसारे पछिपछि लगाई
 बाँकी रोपारेलाई दोपहरै बाँड्न

भवमल्ली रानी दोपहरे वॉडदैंल्लन्
आलीको छेउका हरिमल्ल राजे
हंदैंल्लन् रमिता ।

रानीले देखिन् श्यामसुन्दर योगी
कानचिरे जोगीलाई

सुन रे सुन ए साधु बाबा
लौ थाप दोपहरै ।

वयै पनि छैन हे मेरी रानी
द्यौ तिम्रै पञ्च्यौरी

डरलाग्दो फुस्रो कानचिरे जोगी
कसरी दिनु पञ्च्यौरी मेरो नि !
दोपहरे बाँडी फर्किन् नि रानी
रोपाई सकेर

सगसंगै लागे कानचिरे जोगी
रानीको घरतिर

बिन्डोड हुँदा पाँचकि थिइन् भवमल्ली रानी
कसरी जानुन् पाँचकी बाला
हरिमल्ल भनेर ।

घरैमा पुगिन् सौँभनी पख
डोलेले बिसाए

महलमा गइन् भवमल्ली रानी
आगनको छेउमा गै बसे कानचिरे जोगी

बास देउ भनेर ।

कानचिरे जोगीलाई के चाहियो बास

जुन बाटो आयौ त्यै बाटो जाऊ दिन्नौं हामी बास

उठ रे जोगी फटकार छाला

जहाँ भए पनि एक पेट खाला

मरिद छैनन् यो घरमा हामी दिन्नौं हे बस्न बास ।

सोंभको पाहुना नभन त्यसो

एक रात बस्न देऊ मेरी रानी सिकुवा बास

खत तिम्लाइ पढैन ।

अँगनको छेउ नपाउने फुस्रो

सिकुवा ताकदै छ ।

भिन्नको तिम्रो मूल ओछ्यान देउ त मलाई

कोरी र बाटी गरेर फापर पकाइदेउ मलाई ।

लौन नि लौन ओर्लन ओर्ल हे मेरी बज्यै

डरलाग्दो फुस्रो कानचिरे जोगी

मूल ओछ्यान ताकदै छ ।

त्यहाँ र देखि ओर्लिन् नि आमा

निहाली हेरिन् कानचिरे साधुलाई

मुसुकक होंसे हरिमल्ल राजै आमैलाइ देखेर

आमैले पनि लौ चिनिहालिन् हरिमल्ल भनेर

हत्त र पत्त अङ्कमाल गरिन्

सुम सुभि सुस्थाइन्

गहका ओसु तपतप खसं
अचम्म भइगो
टाउको र गालै मुसारी हेरिन् हरिमल्ल राजैको ।
सुनमा सुन हे मेरी बधू
तिम्रा खसम हरिमल्ल राजै
लौ भट्ट ल्याउ सुनको झारी सुकिलो पारी
पाउ र धोई जल तिमी आउन
कानचिरे जोगी डरलाग्दो फुस्रो
कसरी चिनुँ म
चार पुगी पाँचकी थिएँ र आमै
खसम जाँदा म
खसम आफै हे मेरी आमै
कसरी जानुँ म !

दाई गर्दा गाइने गीत· दाई गीत

मगसीरमा धान काटेपछि दाई गर्दा गाउने गीत भएकोले यो दाई गीतको नामले प्रख्यात छ । यो दाई गीत मेचीदेखि महाकालीसम्म प्रख्यात छ । धान काटेर पहिलो भ्रमट चुटेपछि बाँकी रहेको धान र परालको कुन्यु लगाएको हुन्छ । पछि केही दिनपछि यसलाई गोरूद्वारा कुल्चाएर धान भादछन् । गोरूको रिंगाइमा एक स्वर बाँधेर दयारेहरू यो गीत गाउँदन्छ

आफ्नो चलनअनुसार दाइँ गर्दा दाइँको थलोमा गाडेको मियो
को पूजा र बलि दिएपछि गीतको शुरू हुन्छ ।

हो, हो, हाम्रो बर्दालाई बाँध्यौ नि

मेरो मैया राजै हो

माल दाम्ला फिजारीदिण

मेरो मैया मियोको गोरू चर्दों हो ।

मियो हल्लाउँछ पालीको गोरू

मेरो मैया राजै हो

बूढो छ ढ्योँघो यसै दलमा

राखी पूजा गरौला भोटे च्यांग्रा

मियोको टुपामा बसी गयो कोइली

आजको दर्या रैलाई डढेका चोइली

हां, हो, हाम्रो बर्दालाई बाँध्यौ नि

मेरो मैया राजै हो

माल दाम्ला फिजारीदिण

मेरो मैया मियाको गोरू चर्दों हो

हाम्रो बर्दालाइ फोइदिण

मेरो मैया थकाइ त मादों हो

मियो हल्लाउँछ पालीको गोरू

मेरो मैया राजै हो

हाम्रो बर्दालाइ बाँध्यौ नि

मेरो मैया राजै हो ।

बालाचतुर्दशीमा गाइने गीत . भजन, चुटका या खैजडी

यो गीत विशेष गरी बालाचतुर्दशीको रात सतब्यू छर्न आएका काँठका मान्छेहरू जाग्राम बस्दा गाउँदछन् । यसको अलावा यो गीत पूजाआजा भएको बखतमा पनि गाउने चलन छ । यो गीत विशेष गरी रामायण, महाभारत, देवीभागवत, कृष्णचरित्र, स्वस्थानी व्रतकथा आदि पौराणिक विषयवस्तुमा आधारित हुन्छ । यो गीतको सृजन पूर्व १ नम्बरबाट भएको हो र यसको श्रेय पतञ्जलि गजुरेललाई दिनुपर्छ भनी कुनै गीतमा यसको उत्पत्तिको बयान गरेको पाइएको छ, तर जे होस्, यस भाकाले लोकगीतको विशालतालाई अँगाल्न पुग्दा ऋतुकालीन गीत भएर समेत प्रचलनमा आएको छ । अरुमा सामूहिक गीतका गेडा जस्तै चाका एउटै भए तापनि यसको गेडा भने गीतै पिच्छे र गाउँपिच्छे नै फरक हुन्छ । यो गीत गाउँदा वरिपरि गीदागी बस्दछन् । बीचमा एउटा भट्याउने खैजडी बजाएर गीतको धुवा उठाउने गर्दछ । अनि उसले नारायणको श्रेयो भरेपछि सबै गीदागी एकै स्वरमा नारायणको दुर्गा ठोकदै गीत गाउँदछन् । खैजडीको प्रमुखता हुने भएकोले यस गीतले खैजडी गीतको नामले पनि प्रसिद्धि पाउँदछ । एउटा खैजडी यस प्रकार छ :

बुझेनौ कि भाइ हो जो चाहिने सो, इन्द्रजीतको बाण लागी
जब लक्ष्मणजी मूर्च्छा पर्नुभएथ्यो जो चाहिने सो

रामजी मान्छे जस्तै विलाप गर्न लाग्नुभयो ।
जो चाहिने सो बुझ्नेनौ के नारायण हरिहर
मूर्छा परे लक्ष्मण भनी रामजी रुनुभो
मयालु हातले हे भाइ भनी गालामा छुनुभो
नारायण हरिहर बुझ्नेनौ रामजीले यसरी विलाप गरेको
सुनेर जो बाहिने सो सारा बानर बिलखबन्दमा परे
बुझ्नेनौ के यमो चारैतिर मुघीवले नजर फिराए बुझ्नेनौ के
यसमा लायक हनुमानलाई लायक देखी मृतसञ्जीवनी
बूटी ल्याउन खटाए बुझ्नेनौ के नारायण हरिहर ।
हनुमान कृदे रामजीलाई ढोगी ङ्ग्रीको खोजमा
नचिन्दा बूटी जगलै बोकी ल्याइदिए निमेषमा
हो हो ल्याइदिए निमेषमा नारायण बुझ्नेनौ के
हनुमानले बिन्द्राचल पहाड बोकी रामको अगाडि राखिदिए
हत्तरपत्त वैद्यराजले बूटी खोजी लक्ष्मणजीलाई दिए
भयो बुझ्नेनौ के नारायण हरिहर ।
मूर्छाबाट लक्ष्मण व्यूँझे हँसिलो आंखाले
हनुमानलाई स्यावासी दिए सुग्रीवराजले
हो हो सुग्रीवराजले
कौंधको ठोका वारामा जोरी हान्न थाल्नुभो
लक्ष्मणजीले इन्द्रजीतलाई मूर्छा पार्नुभयो
हो हो मूर्छा पार्नुभो
नारायण हरिहर ।

खेजड़ी गीतको अर्को नमूना यस प्रकार छः

जब अक्रुरजीले कृष्ण र बलरामलाई कसको ढोकामा के
पु-याएथ्यो बुभेनौ के नारायण ।

दौडेर गयो कंसको हात्ती हाहाकार भो
मुव्वकीले हानी कंसको हात्ती कृष्णले मार्नुभो
नारायण हरिहर
सँडमा तानी मुडकीले हानी कृष्णले मार्नुभो ।

जब कृष्णजीले दश हजार क भएको हात्तीलाई बुभेनौ के
यसरी मार्नुभएपछि कौसीबाट कसले दुईटा बुभेनौ के

मोटा काला बलिया दुइटा मल्ल युद्ध भो
निमेषभरमा कृष्णजीले प्राणै लिनुभो
हो हो प्राणै लिनुभो ।

जब यस्ता शूरवीर पहलमानलाई कृष्णजीले बुभेनौ के
बिरालाले मूसा मारे भै मार्नुभएथ्यो बुभेनौ के कस आफं
श्रीकृष्णलाई माछुं भनी दौडेर आयो ।

छातीमा टेकी जोर धुँडा घसी घोको फोर्नुभो
श्रीकृष्णजोले कंसलाई मारी द्वारिका पाल्नुभो
हो हो द्वारिका पाल्नुभो
नारायण, द्वारिका पाल्नुभो ।

यस्तै बालन गीत पनि बाला चतुर्दशीमा गाइने गीत-
मध्येको हो । यो गीत ठूलो एकादशीमा पनि गाइन्छ । यस
गीतमा पनि देवदेवीको लीलाको वर्णन गरिएको हुन्छ । बालन
गीत मात्रै नभएर नृत्य पनि हुन्छ । ८ पाइले १६ पाइले ३२
पाइले र ६४ पाइले नृत्य गीतको गेडामा पनि फरक हुन्छ । यो
गीत यस प्रकार छ ।

हो, हो, तम्रै शरणमा खेलन आयौ,

आज्ञा देऊ धरतीमाता ।

हां, हां, सत्यको कीर्ति गणपति,

लम्बोदर विधाता ॥

हो, हो, तिल भीरमा शमीको रूख,

मान्छेको अधम तहौं ।

हो, हो, त्यै पापी दैत्यले के माला सबलाई,

तलाई माने गोकुलमा ॥

हो, हो, तम्रै शरणमा खेलन आयौ,

आज्ञा देऊ धरतीमाता ।

हो, हो, सत्य कीर्ति ब्रह्मा शशिधर,

नागपास शिरधर ॥

हो, हो, कालकूट विष तनतनी खायो,

भक्त जनको उद्धार ।

हो, हो, सत्य कीर्ति ब्रह्मा गणधर

व्याघ्र चर्म महादेव ॥

हो, हो, भक्तजनको लागि प्राण दिन्छु
दिन दिन जोभन मन ।

हो, हो, तम्रै शरण खेलन आयौ
आज्ञा देऊ धरतीमाता ॥

धान रोप्ने वेलामा गाइने गत असारे या जुहारी

प्राय जम्मै समयमा गाए पनि वट्टा आषाढमा गाइने गीत भएकोले यसलाई असारे र यस गीतलाई युवक युवती मिली गीतमा जवाफ-सवाल गर्ने हुँदा जुहारी भन्ने चलन छ । आषाढ-का समयमा जब धान रोप्ने काम गुरु हुन्छ तब असारे गीत मौलाएर आउँछ । खेतमा धान रोप्नको लागि व्याडे हिले रोपारहरू हुन्छन् । यसमा रोपारको काम विशेष गरी युवतीले लिएका हुन्छन् । आलीमा बसेर रातिमा हेर्ने युवकहरू बैसको बोभले नुहेकी कान्छी र च्याण्टीसग गीत गाएर कुरा गर्दछन् । असारे गीतको मूल फुटेपछि करीब ७ दिनसम्म पनि नथामिएर चल्दछ । कहिलेकाही गीतबाटै प्रेमको सम्बन्ध कायम भएर विवाहसमेत हुन्छ । यस्तो बखतमा गीतबाटै आफूले जान्न चाहेका वस्तुको सवाल गरिन्छ र त्यसको जवाफ गीतबाटै पाइन्छ । वीचबीचमा लामो भट्ट्याउने र थेंगो मारेर कानमा हात राखी तीखो स्वरमा भाका भिक्ने असारेको आफ्नो विशेषता हो । असारे गीत गाउनु शुरू भएपछि यसको भाका र रसिला टुक्राले गर्दा-डोँडा-डोँडाका मान्छेलाई पनि एक ठाउँमा जम्मा गराउँछ ।

सानुमा सानु नरिवले हुक्का
भिरै लाईलाई खोलेर
नजली ज्यानको स्वर मात्रै सुन्छु
कता होला बोलेको
अमिलो मोहीले मेरो माया दुइले
कता होला बालेको
हरे राम राम बादलमाथि घाम
कता होला बालेको
डाँकोमा बुन्ने त्यो हातको सीपले
गुन्द्री बुन्ने हतासो
महको गोली चरी तिम्रो बोली
उडाई ल्यायो बतासले

लेकको परी
पानी खान भुगी
लाको सानु माया
जंघारलाइ तरी
माया लाउने नकलीले
हेर कस्तो कुरा गरी
दैवको लीला हरे
कठै नि बरी
माया लाउँला भन्दा भन्दै

जगलैमा परी
श्याल गिद्ध वरिपरि
सात दिनसम्म जंगलैमा लाश
भ्याउँ स्याउँ कीरा परी
वायु डाक्दा आइँ रूँदै
पिचासको रूप धरी
हे हरि फटे नि बरी
गाउँदा गाउँदै गाउँमा नै भरी
माया लाउने बानी
माया लाउँछु भनी
आको अधिसरी

हे पातली ज्यानकां भवर मात्रै सुन्छु
कता होला बोलेकां
मिश्रीको गोली चरी तिम्ना बोली
कता होला बोलेकां
देवको लीला के भएकां होला
कता होला बोलेकां

युवती :- श्री कृष्णजीको गाईलाई सोसय
ल्याउने भन्दा लिन गो
अमिलो महिले मेरो माया ऐलें
केलाइ हुकुम मर्जा भो

हरे राम गम वादलमाथि घाम
केलाइ हुकुम मर्जी भो ।
दैवको लीला के भग्ग होला
हत्ते प्राण हालेको

सत्तेमा सत्ते किन हाल्छौ हत्ते
तिम्रो हाभ्रो माया बसे कल्ले दिन्छ पत्ते
यो जुनिमा हुने छैन काम तिम्रो फत्ते
तिमी जूता माया लाउने धेरै जना लत्ते
ढिकी जौतो गर्दा गदै पारितिर पुग्थे
वाघजुङ्गेकी छोरीलाई ताक्ने श्यालसिंहले
फन्दा पान्यो बोलिहाले अब किन बोलथे

एके र मुठी त्यो जिरीको साग
नरम तेलमा झानेर
नबोलुंभने सुख पाइने मैले
बोल्थो फन्दा पारेर
हरे राम राम घुमी चारै घाम
बोल्थो फन्दा पारेर ।
दैवको लीला गयो अब बेला
बोल्थो फन्दा पारेर ।

युवक :- हरियो बल्लु हिमालको घुपी
बकैनो त बल्दैन

(१०५)

तिम्नो र हाम्रो हित चित्त मिल्यो
जात भात मिल्दैन
भातै र पाक्यो त्यो है गुदुगुदु
त्यो रूख राम्रो पातैले

तिम्नो र हाम्रो हितचित्त मिल्यो
के गर्छ रे जातैले

मल हाल्नु राम्रो आलो पटकेको
दूधै खानु थोरेको

नमुकी जावोस् माया प्रीति हाम्रो
बल्लम बल्लम जोरेको

हरे राम राम वादलमाथि घाम
बल्लबल्लम जोरेको

मेरो माया तिम्ले के भनेको त्यसो
बल्ल बल्ल जोरेको

तरकारी खाने मूला प्यूठाने
ठिमीले दाइको किरमत

मयालु ज्यानको दर्शन नपाउँदा
दिन दिन लाग्छ बिस्मात ।

युवती :- धान हैन तोरी बागवीरकी छोरी
उरालेर छर्ने जौ

तिम्नो माया गरी वस्छु जनमभरी
उरालेर छर्ने जौ

माझा वस्त्र लेउमा आज तिम्नो छेउमा
धक फोएर बोल्ल देऊ

मधेमे ज्यानको हेर मत्ता हात्ती
खान्त्र रे पिपल खेपे वाम

नकले ज्यानको मुहार नदेख्दा
मन हुन्छ एकतमास

हरे राम राम वादलमाथि घाम
मन हुन्छ एकतमास

देवको लीला के भनेको होला
मन हुन्छ एकतमास ।

हरियो वल्ने त्यो धूपीको रूख
बास्ना चलने सान्धूप

मान्छेकी छोरी बँध्ने माया डोरी
खाइदेऊ जात भात शुपुक्क

भातै र पाक्यो त्यो है गुदुगुदु
रूख राम्रो पातले

जात र भातले मान्छे हुन्न राम्रो
मान्छे राम्रो मनैले

हरे राम राम वादलमाथि घाम
मान्छे राम्रो मनैले

चण्डी पूर्णको वेलामा गाइने गीत तामाग या दोहरी

चण्ड पूर्णको वेलामा बाईसवारा नुहाउन आउने वेलामा यो तामाग सेलो बर्ता चल्ती हुन्छ । हुनत यो सेलो युवक-युवती भेट भएपछि गीतमै आफ्नो भावना पोख्दछन् । जुहारी जस्तै तामाग युवक-युवती गीतमै जवाफ मवाला गर्दछन् । यसलाई दोहरी खेल्ने पनि भन्दछन् । डम्फु र दुःखनामा तामाग सेलो खूब मृन्दर र गाउने मन लाग्ने हुन्छ ।

वारीमा डाँडा पारि माजा
नौ मय गीत नौ मय बाजा
मकै मुठी पूल खाजा
कान्छीको माया कान्छालाई
कान्छाको माया कान्छीलाई
दोहरी गीत भन्दै जा
दोहरी प्रीत लाउँदै जा
हाप्रो त घरको मूसाले
कोदा त खाँदै खाँदै
दिनको तीन तोला घ्य खान्छ
मूसा भन्दा बाल्दै
धानचरी भन्दा ज्यू भन्छ
लेकलेक हिड्ने लेक मुगें
गरीबको छोरौ दुइ भाइकां

कल्ले नि देख्ला भोक तिखें
कल्ले नि मान्ला पीरसुतीं
वहर गोरू दाउने हो
न है चिड्डी आउने हो
न है माया आउने हो
न है दर्शन पाउने हो

गहुँ काटी ठोसर छ
यो मन मेरो रोइरहन्त्य
पापीको मायाले यहाँसम्म
नरो भन्ने को हुन्छ ।

पापी माया कलकत्ता
कता हो कता बेपत्ता
आकाश ज्यानको निरह
कसरी थामुँ विरह

मिरूमा पाते खुकुरी
फुक्लेर गयो थाह छैन
चिड्डी र पत्र आउँदैन
मरेको ज्यूँदो थाह छैन

युवक :— वरपिपलको चौतारी
वारै सुरमा बिसाउने
कोरले बोलचाललाई
रिसाउने कि खुसाउने

(१०६)

युवती :- भैंसी त चने रञ्जान गो
मैंरो दुला कान्छाले
आजके सैबुन दिनमा
कम्तो कुरा भन्ने हं

दृवक :- दन्तमा लाउने लाल बीरे
चोलो त लाउने कस्मीरे
पिरती लाउन हुन्छ कि
माया त लान हुन्छ कि
गेगी खेतको मासी धान
असिनाले उठायो
दशे अम्ला हात जोरी
मेरी टूली कान्छीलाई
हजुर बिन्ती चढायो
सन्दुस खोली वयै छैन
सानो छ कन्तुर खोलेर
च्यान्टे त पैसा छानेर
मेरी टूली कान्छीलाई
सोधनी गच्यो बसेर
उँभो त सेलुँग लंकेमा
घाँसै काट्यो जा.नेलं
एउटा बिन्ती चढाउँछु
सुनेर बस तपाईंलं

सुरुवालमाथि मयलपोस
मेरी ठूली कान्छीले
आजको संवुग दिनमा
शीतल वचन मर्जिहोस्
लौ लौ कान्छी मर्जा होस् ।

युवती .-फारेया लाउने माकिनका
चोलो त लाउने ताराचिनको
मेरो त ठूला कान्छाको
बोली त सुन्छु हार्बिनको
उँभो माउ चिनमा
आजको यिन दिनमा
मेरो ठूला कान्छाले
कम्तो कुरा भन्ने हो
फूलका माला उनौला
लौ लौ कान्छा भन्नुहोस्
अल्लारं ठूली कान्छीले
एक छेउ बसी मुनौला ।

युवक :-गैरीमा खेतको रोपाईंलाई
सानोमा विन्ती चढायो
पिरती लाउने मनले
ठूली र कान्छी तपाईंलाई

उँधो त जानं किराती
लाउन त लाउला पीरती
बरपीपलका चौतारी
चार मुरमा बिसाउने
पीरती लाये मनदेखि
मन छ कि टूलीको रिसाउने

फूलको माला उनौला
मेरी टूलीको त्यो बोली
बाबुको छोरा वीरलं
एक छेउ बग्गी सुनौला

मेरी टूली कान्छीले
माया र प्रीति जोनुहँस्
लौ लौ टूली भन्नुहोम् ।

युवती :—मोहर न्गानौ दाम गनौ
मेरा टूला कान्छाले
पीरती लाउने मनले
सुनुहोला म भनौ

फूले लाउने सिरमा
टूलेसग रिसाउन
शखा छैन उठाउन
धन्दै छैन त्यसमा

(११२)

मर्दकी झोरी ठूलीले
बाबुको वचन नाघेर
लाउँदैन प्रीति ग्नुशीले
खसमको धर्म छाडेर
बाबुलाई ज्यूँदै मारेर
पिरती लाउने कसरी
धर्म र सत्य छाडेर

मानिस ज्यूँदै बस्दैन
कालले कसलाई सोँदैन
बाबुकी झोरी कान्छीले
पिरती यसै लाउँदैन
उ जुनिको पापले
यो जुनिमा दुःख भया
बैँसको चल्दो उमेरमा
खसमसग बिछोडमा
देवको आँखा छोपिन्न
यो जुनि फेरि पाइन्न

मरे त स्वर्ग जादैन
पिरती जेठू लाउँदैन
अल्लारे ठूली कान्छीले
पिरती लाउँदै लाउँदिन

युवक --आसीले काठ काटेन
 भैसीले घांस खाएन
 अबत पिरती खोज्दैन
 कान्छीले पनि ओटेन

मेरी ठूली कान्छीलाई
 बाबुको छोरा कान्छाले
 मनमा ईख राख्दैन
 धन्दै छैन तिमीलाई
 बाबुको छोरा वीरेले
 बाबुकी छोरी कान्छीलाई
 करले माया लाउँदैन
 करले पाउँदै पाउँदैन
 मेरी ठूली कान्छीलाई
 अल्लारे ठूला कान्छाले
 वचन ठूलो लाग्ला कि
 सल्लाम सल्लाम पाउलागी
 सल्लाम सल्लाम, पाउलागी
 है पाउलागी

श्रावण भाद्रमा गाइने गीत सिलू लोकगीत

नेपाली लोकगीतको इतिहासमा सिलु लोक-गीतको पनि प्रमुख स्थान छ । यस गीतमा एक जोडा पति पत्नी सिलु तीर्थ

अर्थात् गोसाईकुण्डमा जाँदा बिछोड भएको कुरा दर्शाइएको छ
तापनि सयोगान्त रूपमा यो गीतलाई अन्त गरिएको छ ।

अबेर घर पार्कको आफ्नो पतिसग पत्नीले आफ्नो उत्सुकता
यसरी पोख्छे ।

हाय रे हाय प्रभु स्वामी कहाँ गे आज आउनुभो ?

पतिले आफ्नी स्त्रीको शका भेटाउन यसरी जवाफ दिन्छ ।

धन्दा किन यो सुर्ता किन आफ्नै कामको निति हो ।

अनि फेरि पत्नीले आफ्नो खेद प्रकट गर्छे—

हामी दुइको बीच पनि सल्लाह कति नै छैन रे ।

कहाँ जानुभएको आज हाय कहाँ जानुहुन्छ रे ?

यसको जवाफ पतिले यसरी दिन्छ :—

सिलु तीर्थ नुहाउन पाए ठूलो यश पुग्थ हुन्छ रे ।

सिलु तीर्थमा जानलाई गएँ मत साथी खोज्ने रे ।

साथी खोज्ने किन स्वामी जात्रौ तीर्थ हामी दुवै ।

पतिपत्नी तीर्थ गएँ ता रून् अति नै पुग्थ हुन्छ है ।

तर सिलुतीर्थमा पतिपत्नी एकसाथ जाँदा बिछोड हुन्छ
भन्ने परम्परागत धारणामाथि विश्वास पतिले लिन थाल्छ ।

हामी दुवै जानलाई जोशी देखाउनुपर्छ रे ।

जोशी देखाई हेरे प्रिया,

तर हाय बिछोड हुन्छ रे ।

तर यो पुगानो रूढीवादी परम्परामाथि पत्नीको विश्वास
हुन्छ र ऊ यस परम्परालाई तोड्न चाहन्छे । अनि ऊ आफ्नो

पतिको पछिपछि लाग्छे । तर पतिने उमलाई आफ्नो ढिपी छोड्न अनेगरी प्रयत्न गर्छ । उ जगन्निदन र अर्गावर सिलुतीर्थ पुगी छोड्छे । य त्तकैमा उ आफ्नो सौन्दर्यमाथि मोहिल भई राजाले उलाई हरेर लैजान्छन । विछोडको वेदनाले तडत्रिएर पति-चाहि आफ्नो घर फर्काउनु र फकीरको रूप धारण गरी देश देशान्तर घुम्न जाने विचारले बाहिर निस्कन्छ । उता राजाले उमलाई रानी बनाउन प्रयत्न गर्छ ।

धन्दा किन लिन्छौ रानी यो सुता किन लिन्छ्यौ तिमी ।

धेर सुकुमारी केटी दिन्छु नेकर चाकर सबै ।

हीरा मोती जुहार पन्ना राम्रा राम्रा दिन्छु सबै ।

हे रानी, त्रिपासा खेलौ जाओ भित्र हामी दुवै !

रुन्छ तथा अगाध प्रेमका लागि राजदरवारको बिलास-भाइ ऊ तिलाजली दिन खोज्छे र चातुर्यद्वारा राजदरवारको बन्धनबाट फुट्न खोज्छे ।

मेरो बिन्ती सुन्नुहोस राजै,

मेरो बिन्ती लागोस् है ।

चातुर्मास व्रत रु मेरो यो पूरा गर्न दिनुस न हे ।

प्राणागण सबैलाई अनि भोजन गराउनुपर्छ है ।

अधिराज्यका जोगी सबै सामेल गराउनुपर्छ है ।

व्रत सागेको दिन आफ्नो चातुर्यद्वारा फुत्को जोगिनीको भेषमा उभाले जोगीको भेषमा आएका आफ्ना पतिलाई भेट्न पुग्छे र दुवै प्यहाँनाट आफ्नो घरतिर जान सकल हुन्छन् ।

धन्य धन्य मेरो कर्म फेरि मेले पाएँ प्रभु रे ।

यहाँ किन बसौँ प्रभु स्वामी जात्रौ आफ्नो घर रे ।

यसरी यो गीत सयोगान्तमा समाप्त हुन्छ । यो गीत श्रावण भाद्र महीनामा गाइने चलन छ ।

किनभने सिलु तीर्थ अर्थात् गोसाइँकुण्डमा जाने मेला पनि यही महीनामा पर्छ । यसरी यस गीतमा एक नारीको आफ्नो पतिप्रति भएको अगाध प्रेम तथा स्नेहले राजमहलको विषय-वासनालाई पनि चुनौती दिइएको छ । यो गीतले नेवारी समाजमा लिन सकेको व्यापकता नै यसको विशेषता हो ।

(च) कथानक गीत

वास्तवमा नेपाली लोकसाहित्य नेपाली समाजको ऐना हो । गीत, गाउँखाने कथा, लोककथा, उखानटुक्का, कथानक गीत नै लोक साहित्यका भण्डार हुन् भने रोदी घरमा युवक-युवती गीतको सृजना गर्छन् । रोदी घरको आँगनमा पूवा कात्त बसेकी बूढो आमै उखान-टुक्का भिक्दछिन्, अनि वरिपरि बसेका सानासाना भुराहरूलाई बौद्धिक वृद्धि गर्न गाउँ-खाने कथा भिक्दछिन्, अनि ढुगामुढा पशुपन्छी बाघ-भालु आदि जीव-जन्तुलाई मानिसको भाषा बुझ्ने तुल्याएर लोककथा जन्माउँछिन् । त्यस्तै माइतबाट घर गएको चेली र पँधेर्नी दिदी, घटेरी बहिनी, विधवा फुपू, बैमालू नानी, आफ्ना मनका भावलाई लयमा बाँधेर च्यूरा कुट्टा वनपात जाँदा

कथानक गीतको सृजना गर्दछन् । जिभ्रोको टुप्पामा अङ्गे यी गीतहरू गाउँ गाउँ पुगेर बढ्ने घट्ने गर्दछन् ।

यसै सिलसिलामा प्रस्तुत छ पश्चिम १ नम्बरतिरको एक कथानक गीत, मैतालु चेली । यस्तै गीत पूर्व आठराई धन-कुटा र पश्चिम पाल्पातिर बागलुगतिर पनि पाइन्छ । धेरै कुरा मिल्दोजुल्दो भए पनि कतै लामो कतै छोटो, कतै आफ्नो गाउँको विषयसँग गाभिएको हुन्छ । यस गीतमा पश्चिम १ नम्बरतिरको रहनसहन बारे प्रकाश पारिएको छ । घरमा आएको ज्वाइँलाई भएसम्म मान्ने प्रथा र विवाह गरेको वर्ष माइत वसेकी छोरी शुक्र अस्तमा घर पठाउन हुन्न भन्ने अन्ध-विश्वास र स्नेहको सम्बन्ध दरिलो भएका वखत कुनै घटना घट्न गएमा त्यस व्यक्तिलाई सपनामा मानसिक सूचना हुने कुराको झल्को यसमा दिएको छ ।

मैतालु चेली

मादलै बज्यो धिन्तांगमा धिन्तांग
आहै ढोल बज्यो घुमघुमती
यत्तिका बैसमा घरबार छैन
म घुम्छु फनफन्ती ।
बेतको लौरो नि छिल्लिङ्गै बज्यो
बाहिर हेर हे मेरा दाज्यै
को आयो पाहुना

फुकेको छ कि कुकुरको गला
 मुक्दछ वेसरी
 डाकन डाक हे मेरा दाजै
 त्यो पांथो डाम्नालाई ।
 मान्द्रीमा फोइदेऊ हे मेरा दाज्यै
 मान्द्रीमा फोइदेऊ
 मान्द्रीमा बस्ने आएको रैनछ
 घुमराडी बिल्छ्याइदेऊ
 हे मेरा दाज्यै, घुमराडी बिल्छ्याइदेऊ ।
 राडीसा बस्ने त्यो मान्छे होइन
 चकटी बिल्छ्याइदेऊ
 हे मेरा राजै तगेको चकटी
 जोर पारी बिल्छ्याइदेऊ ।
 चकटी होइन हे मेरा दाज्यै
 बाघको लाला बिल्छ्याइदेऊ
 बाघको लालामाथि बस्दैन दिदै
 मेतालु पटाइदेऊ ।
 सामु ल्छ शुक्र यसैमा वर्ष
 पठाउनु हुँदैन हे मेरा जुवाइँ !
 पठाउनु हुँदैन
 हे मेरा जुवाइँ !
 पठाउनु हुँदैन ।

वेशाख पन्ध्रै भाइको बिहे
नपठाई हुँदैन दिदै
नपठाई हुँदैन ।

बाबाले घरमा
नल्याएदेखि म बस्नुपर्दैन
बाबाको वचन नहाल खेर
तोलाको वचन खेलामा परे
म बस्नुपर्दैन ।

बाबाको वचन मनमा धरं
मनमा धरे हे मेरा जुवाइँ !
पठाउनु हुँदैन ।

आएको मान्छे फर्केर जान्नं
नलिईकन म यसै जान्नं
बाबाको वचन मनमा राख्न
किमार्थ हुँदैन ।

ओर्ल न ओर्ल हे मेरी रानी !
भाइको बिहे पन्थो
ओर्ल न ओर्ल हे मेरी चेली !
कपालै कोनुपन्थो ।

मादलै बज्ला धिन्तांगमा धिन्तांग
ढोल बज्ला घुमघुमती
नौ सय जन्ती नौ बाजा

नरसिहे बाजा
दमाई बाजा बजाई जाला
भत्केरू जाला
वासको हुयो बांसको काँगियो
चुरा र पोते तेल र फूल
जन्तीको बथान
हूलका हूल
छ मुरी चामल बुत्याउन सवने
३ बीस घारी छ छैन केरा
एक मुरी लाग्ला खुदो र सख्खर
एक मुरी लाग्ला एक राते दही
पाँच पाथी लाग्ला सिलामको अचार
जन्तीलाई स्वाउन
हे मेरी चेली, बिहे छ भाइको ।
हे मेरी चेली, फर्केर आउली
एक सातापछि नै
हातैमा लाऊ बाला र चुरा
गोडैमा कल्लीया
शिरमै लाउ शिरफूल ठूलो
माथैमा शिरबन्दी
नाकैमा लाउ नथिया चेली
कानैमा लाउ ढुंगरी

गलामा लाउ नौगेडे माला
पोते र तिलहरी
छातीमा लाऊ जन्तरू टूलां
हलेसो लाऊ कुरडलु पाउ
रेसमी चोलो
रेसमे सारी
पङ्खौरी ढाकाको
निधार राम्रो सिम्रिक रातो
हातमा बज्ने डबल चुरा
आँखामा नानी गाजले कोश
हे मेरी चेली बिहे छु भाइको ।
हे मेरी सामु पठाइदेऊ चेली
बिहे छु भाइको ।
ओर्ल न ओर्ल समरथ चेली
एक दिनको बाटो काटेर जुवाइँ
आएछन् लिन
भाइको विहेलाई
कपालै कोरी देऊ है चेली
कपालै कोरिदेऊ ।
ओर्लिन्नँ आमै कोर्दिनँ कपाल
म यसै नै जाउँला
हुँदै न भन्दा नञ्चाड्ने ढिपी

म यसै जा-जाउँला ।
हातैमा लाउन्नं हे मेरी आमै !
बाला उ चुरीया
शिरमा लाउन्नं शिरफूल पनि
गोडैमा कलिया
माथ्रैमा लाउन्नं शिरवन्दी पनि
नाकैमा नथीया ।
कानैमा लाउन्नं ढुगरी आमै !
झार्तीमा जन्तरू
लाउँदिनं आमै नौगंडे माला
फानैमा कुरडलु ।
रेसमे चोली लाउँदिनं आमै !
पल्लुघौरी ढाकाको
हुँदेन भन्दा नल्लोड्ने ढिपी
म यसै जाइजाउँला ।
अल्लारे चेली, नभन त्यसो
के भन्ला जोरीले
ससुराज्यले देखेमा चेली
जुवाइँलाई हकार्लान्
सम्भिनिज्यले देखेमा चेली
गहमा आंसु पारेर हेलिन्
जठाजुलं देखेमा चेली

इज्जत गयो भनेर रोलान्
देवरज्जुले देखेमा चेली
चाटैमा जन्ती फर्काई आउलान्
जटानीज्जुले देखेमा चेली
नाक लोर्पा होंसलिन
देवरानीज्जुले देखेमा चेली
काँचैला बजाउलिन
नन्दमाज्जुल देखेमा चेली
गुनिड भन्नेछन्
आमाज्जुले देखेमा चेली
खाइथिस् भन्नेछन्
हे मेरी चेली, खाइथिस् भन्ने छन् ।
माइज्जुले देखे हे मेरी चेली
रोड रोड मनेछिन्
भाइले देखे हे मेरी चेली
लाहुर फर्नेछन् ।
ओर्ल न ओर्ल समरथ चेली
कपाल कोरिदेऊ
गहन पहिरिदेऊ
एक दिनको बाटो जुवाइ आए लिन
लौ लुगा पहिरिदेऊ
जाऊ है घर तही है चेली

जाऊ है घर जाऊ ।
गएँ है गएँ घर है आँमै
गएँ हे घरमा
नरोए आँमै, नपुछे आँसु
म जाने वेलैमा ।
निदारमा लाइदेऊ दहीको टीको
सिन्निक मुछेर
हातमा देऊ दहि र कंरा
सगुन भनेर
आशिष देऊ हे मेरी आँमै,
कपाल पनि नदुखोस् भनेर ।
दुःखमा परे हे मेरी आँमै,
चरीको हात सम्चार पठाउँला
सुखमा परे हे मेरी आँमै,
भरिया खोजी
कोसेली पठाउँला
सगुनको टीको लाइदेऊ आँमै,
दर्शैमा आउँला ।
उकाली ओराली त्यो काली पाखा
हुरुक्क मलाई बाडुली लाग्ला
सम्झँदा आँमैले
उकाली ओराली बाडुली लाग्ला

सम्भेदा दाज्यूले ।
उकालीओराली त्यो काली पाखा
टेस है लागी रगत भर्ला
भाउजुको सरापले
उकाली ओराली त्यो काली पाखा
टेस है लाग्दा रगत भर्ला
नन्दको सरापले ।
बेहोश चेली भन्नेछन् मलाई
सामुले भर्केर
मरुँला आमै तिमलाई सम्भेर
अग्नी बसेर
सिमसारको लेकमा पानी हे पन्यो
चामल च्यूरा गहत छाटा
असारे अचार सत्तु र सामल
निसक्कै भिजायो
ससुराज्यूलाई कोसेली ल्याको
निसक्कै भिजायो ।
हिडन हिड समरथ चेली
सिमपानी वर्षेको ।
सिम पानी सिमसिम
दकेर आयो हे मेरा दाज
कहौं गै बसेँला !

विन्धौनी पञ्च शीतलु पाटी
हे मेरी चेली तहि गे बसुँला ।
को ल्याउँछ दाउरा
को ल्याउँछ पानी
को बम्झ भान्छैमा
हे मेरा दादै को बम्झ भान्छैमा ।
नमान सुर्ता नमान धन्दा
हे मेरी चेली
म ल्याउँला दाउरा
म ल्याउँला पानी
म जाउँला भान्सेमा ।
दैवको लीला हरे कठै बरा
हुरीमा आयो तास आयो
बिजुली चम्पयो चटघांग पन्या
पहरो लब्धो
छहरो भन्यो
मैतालु नानीलाई हुंगाले थिच्यो
सुतेको सुत्यै
भै गइन् मुतुवक ।
वारूले कम्बर
फुकेको ढाड
सलसलाउँदी

कलकलाउँदी

दोहरा आंगकी

हिउँ भै गोरी

वागवीरकी छोरी

भै गइन् मुतुक्क ।

वाबाले भन्लान् घर गइन् छोरी

ससुरा भन्लान् आउलिन् बुहारी

दैवको लीला हरे कठै बरा !

के मरन लेखेछ ।

आमा त भन्दिहुन् घर गइन् छोरी

सामू त भन्दिहुन् आउली बुहारी

दैवको लीला हरे कठै बरा !

के मरन लेखेछ ।

दाज्यू त भन्दा हुन् पठाएँ वैनी

जेठाजु भन्दा हुन् आउँछिन् बहू

दैवको लीला हरे कठै बरा !

के मरन लेखेछ ।

भाउजु भन्दिहुन् पठाएँ नन्द

जेठानी भन्दिहुन् आउँछिन् वैनी

दैवको लीला हरे कठै बरा !

के मरन लेखेछ ।

भाइले भन्दा हुन् पठाएँ दिदै

देवर भन्दा हुन् आउंछिन् भाउजु
दैवको लीला हरे कठै वरा !
के मरन लेखेछ ।

दिदीले भन्तिन् पटाण बैनी
बैनीले भन्तिन् पटाण दिदै
आमाजु भन्तिन् आउंछिन् वह
आमाजु भन्तिन् पटाण नन्द
दैवको लीला हरे कठै वरा !
के मरन लेखेछ ।

बाबुको वचन शुकको ग्रह सामुन्ने परेछ
आमाको वचन शनिको ग्रह पाउमा परेछ
के मरन लेखेछ ।

रित्तै छ डाली रित्तै ऋ खाली
कहाँ हालिस् मैतालु
खोड ल्याइस् मैतालु !

नसोध मलाई हे मेरा बाबै
नसोध मलाई हे मेरी मुमा
नसोध मलाई हे मेरा दाज्यै
नसोध मलाई हे मेरी भाउज्यु
नसोध मलाई हे मेरा मामा
नसोध मलाई हे मेरी माइज्यु

म चल्छु विदेश
 मै चल्छु विदेश ।
 एकै र हात बन्दुकी देऊ
 एकै र हात गुकुरी देऊ
 तर्वार देऊ बर्छिया देऊ
 चटक्क मलाई छिनाइदेऊ
 मैलाइ मारिदेऊ ।
 हुरिया आयो
 वतास आयो
 पैरामा गयो
 दुगिया लड्यो
 छातीमा थिच्यो
 पाटीमा मरिन्
 भुतुक्क परिन्
 हे मेरा बाबै भुतुक्क परिन्
 दैवको लीला
 हरे कठै बरा ?
 हे मेरी आमै
 भुतुक्कै भइन्
 बोल्न नै पाइनेँ
 हे मेरी आमै
 बोल्न नै पाइनेँ ।

बाटै र मुनि नगाडिदेऊ दाज्यू
बटुवा थुक्दछन्
बाटै र माथि राखिदेऊ दाज्यू
देउराली पुग्दछन् ।
हरिमा हरि सुन कठै बरी
उ मरो भुत्तुक्क ।

उता माइतमा गएको राती मैतालु चेलीको दाज्यूले
सपना देख्दछन् ।

गएको राती सपना देखे
हे मेरी आमै, सपनी देखे नि
मैतालु चेलीलाई सपनी देखें नि
भरिया खोज्यौ
कोसेली ल्याइदेउ
म भेटी आउँछु नि
आमै, म भेटी आउँछु नि !
चिउरा कुट्टा सिरौला भए
चामल कुट्टा खडेउली भए
भीरबाट लडे
बंगारा झरे
कुकुर सुक्यो
पाडाले लंघान्यो ।

हं मेरी आमै के देखे सपना
कुराउनी पकाउँदा बिगुती भयो
के देखे सपना ।

चुल्ठी बाटी गाजल लाई
सुतेको मैले
के देखे सपना ।

म भेट्न जान्छु
मैतालु चेली
के देखे सपना ।

टाढाको बाटो हुँदैन जान
भान्सामा तयार छ हे मेरा बाबु,
भान्सा नै गरी जाऊ ।

आउँदिन आमै गर्दिनँ भान्सा
मैतानु चेली नभेटेसम्म
म भातै खाँदिनँ

मैतालु चेली भेटेर आउँछु
मै हिडिहाल्दछु ।

समुन्द्र तर तिखैले मरे
बाहिर निस्क मैतालु चेली
पानी हे खान देऊ ।

तिमरी वैनी छैनन् है जेठान
गाइगोठ मुनि हे हैरे जेठान !

गाई र गोठका बाटो है आएँ
खै मैले भेटिनै ।
तिमरी बैनी छैनन् हे जेठान
भैसी गोठ खोजन ।
भैसी र गोठको बाटो है आएँ
खै मैले भेटिनै ।
समुन्द्र तरे तिर्खाले मरे
पानी है खान देऊ
मैतालु चेली
लौ पानी खान देऊ ।
तिमरी बैनी छैनन् है जेठान
भेडी गोठ हेर्न जाऊ ।
भेडी है गोठको बाटा है आएँ
खै मैले भेटिनै ।
कति म ढाँटु कति म छल्लु
हे मेरा जेठान
दैवका लीला हरे कठै बरा !
परलोक मै गइन्
स्वर्गवास मै गइन् ।

यस्तै डाँफेको सपना अर्को कथानक गीत हो ।

जाडो लागेपछि पहाडका मानिसहरू जाडो छल्लन तराई र
अन्य विदेश भर्दछन् । यसरी घर छाडेर जाँदा विदेशको रहन-

सहन र भिलिमिलीमा एक सोभो मान्छे कसरी फँस्दछ भन्ने कुराको बयान बिभिन्न ढगबाट गाइनेहरूले गर्दै हिँदछन् । साथै यस डाँफेको गीतमा गाउँको रीतिस्थितिको पनि बयान गरिएको हुन्छ । यसमा लोकगत सग्रहकतलि व्याकरणमा ध्यान दिएको छैन । जस्तो लोकगीत कलाकारले गाए त्यस्तै सार्ने प्रयास गरिएको छ ।

नीर चर नौरंगे डाँफे लाहुरे बैसको
नीर चर नौरगे डाँफे भरखरे बैसको
नीर चर नौरंगे डाँफे थलथले बैसको
नीर चर नौरंगे डाँफे कुलकुले बैसको
कह। हो तिम्रो नौरगे डाँफे
जनमभूमि
कहाँ हो तिम्रो गाउँ ?
हिमालचुली नाकमा फुली
म भन्दा पनि थक्कैमा ठूली
मायाले ठूली जनम लियौ गाउँ
पातीको भिजा खरूको घाँस
खन्ध्याक खुरूक
खन्ध्याक खुत्रुक
वनका भिजा बटुली ल्यायौ नि ।
कन्ध्याक कुचुक
मन्ध्याक मुचुक

भच्याक मुचुक पारी
 डॉफेकी आमाले गुँडै लायौ नि ।
 छइ मास बरीखा दिन
 दिनदिन डॉफेकी आमा
 गर्भवास भइछौ नि ।
 यता ढल्कँदा
 उता ढल्कँदा
 बाडखुट्टी तान्दा
 डॉडै कर्काउँदा
 आँखा पल्टाउँदा
 विच्याउँदा
 कराउदा
 ऐया बाबा मरें भनिछ्यौ नि ।
 तल्ला घरका बूढा बाजे डाकिघौ भन्यौ नि ।
 तल्ला घरको ठूलो भाले काटिघौ भन्देउ नि !
 ज्वानोको फोले तोरीको तेल बनाइघौ भन्देउ नि ।
 फनफनी घुम्दा
 भित्ताको आडमा बल गरी बस्ता
 सुरेली खेल्दै
 बल्लतल्ल गर्दै
 बाडखुट्टी तनक्क तानी
 एउटा फूल पान्यौ नि ।

२७ दिनको फेर पारी

डॉफेकी आमा

कवात कवात कवात कवात

कोरल्ल लाग्यौ नि ।

२७ को फेरै पारी

डॉफेकी आमा

ट्वाक ट्वाक ट्वाक ट्वाक

चुच्चाले ठुंगी बच्चैमा काढ्यौ नि ।

चियाप चियाप

कराउन लाग्यौ नि ।

बिहानको मुलुक मुलुक

मुल्के घाम

पहेला ग्वाँख झल्याकमुलुक

बया कति राम्रो नि

दिनदिन नौरंगे डॉफे

बैसको भयौ नि

भर्खरे बैस

लाहुरे बैस

तन्नेरी बैस

कृकुंरे बैस

चञ्चले बैस

हलहले बैस

सिर्सिरे बैस
 फिरफिरे बैस
 आँखा पनि भूम्याक भूमिक गर्ने बैस
 दुगाले हानाहान गर्ने बैस
 चिमोटाचिमोट गर्ने बैस
 मालेको बैस
 पोथीको बैस
 यत्तिका बैसको नौरंगे डोफे
 घरबार छैन नि ।
 यो पापी डोफे सुतेको थियो
 सपना देख्यो नि ।
 नौरंगे डोफेले मुरली चरीको
 सपना देख्यो नि ।
 सपनाको मुरली चरी
 भुरुरू उड्यो
 लौन नि कहों गों ।
 सपनाकी मुरली चरी
 च्याट परेकी
 कम्बर छिनेकी
 दोहोरो आडकी
 पुड्कीमा पुड्की
 डल्लीमा डल्ली

नेाटीमा नेाटी

चेप्टीमा चेप्टी

अदुवाको कप्टेरा जस्ती

हलेदाको ठुन्का जस्ती

दरमतीका असला जस्ती

परेतीका पाटी जस्ती

उखलेका मृला जस्ती

पखालेका चाना जस्ती

हानेका काँढा जस्ती

पाकेका बिमिरा जस्ती

केराका थम्मा जस्ती

धनकुटे सुन्तला जस्ती

वट्टारे मास जस्ती

भीमहुगे उगु जस्ती

बियाबरको लासी जस्ती

मधेसको सुती जस्ती

जुम्लाको ओखर जस्ती

३ फेरा पिटेको सुन जस्ती

पखालेको चामल जस्ती

पशुपतिमा माकेर राखेको गडुवा जस्ती

श्याम सुन्दर

पूर्विया मंगली

चिड्डी स्याठ परेकी
तल्ला हाड मुकेकी
उपल्लो फुकेकी
सिन्दूर टीका गाजल मस्त लाएकी
मुरली चरी सपना देख्यो नि ।
सपनाको मुरली चरी
व्यंभदा कह पाउँ
दक्षिण जान्छु है मेरी आमै
दक्षिण जान्छु नि ।
डॉफ चरीको सजुरो घरबार
कहीबाट भग्न नि ।
आजको रोहिणीमा
सपना देख्यो नि ।
पूर्वका जैसी राजाले मलाई मुहाउदो
घरबार सपना देख्यो नि ।
पूर्वका जैसी राजाले लगन देउफल
पश्चिमका जैसी राजाले लगन देऊ फल
मुरली चरीको देशमा जान
कुन दिन जुर्छ कुन बार जुर्छ
कुन घडी जुर्छ कुन लगन जुर्छ
लगन देऊ फल
मुरली चरी । देशमा जान

(१३६)

लगन देऊ फल

खरी पाटी धूलौटो राखी

लगन हेन्यौ नि ।

सात बरेमा २७ नक्षत्र १२ राशि

१६ तिथि कुन राशि कुन बार रात्रो छ

खरीपाटी धूलौटी राखी

लगन हेन्यौ नि !

सातैमा बार जुन्याइ ल्याउँदा

आइतवारेले के भन्छ डोंफेलाई

मोबारेले के भन्छ डोंफेलाई

सभेर आउलान नि !

मगलवारेले के भन्छ डोंफेलाई

भागुला भन्छ नि !

बुधवारेले के भन्छ डोंफेलाई

बूढा मण्ण भन्छौ नि !

बिहिवारेले के भन्छ डोंफेलाई

बिथी लाउला नि !

शुक्रवारेले के भन्छ डोंफेलाई

हाइ सुख होला नि !

शनिवारेले के भन्छ डोंफेलाई

सात शनिश्चर लाग्ला नि !

यतिका जुरेको नौरंगे डोंफे

आइतबार निको छ
आइतबारको बिहानीपख
हमारी समारी समारी भन्नेमा
पाइला चालेछ
मुसी खोलाको तीरतीरे
खामो गाडेछ
छिनेको नाम्लो
फाटेको डोको
यो पापी डोफेले पाइलो सारेछ ।
आइतबार बिहानीपख उडेको डोफे
हरहर उडेको डोफे नुवाकोट पुगेछ
नुवाकोट भैरवीको दर्शन गरेछ,
नुवाकोट कत्तिका रैछ भैरवीलाई
साहित जुन्याइघौ
नुवाकोटबाट हरर उडेको डोफे
ऋषेश्वर भरेछ
ऋषेश्वरको इ चिसो पानीमा डुबुल्फी मारेछ
ऋषेश्वर महादेवको दर्शन गरेछ
ऋषेश्वरबाट हरर उडेको डोफे
मालागाउँ भरेछ
मालागाउँकी मगनीलाई
मोहनीलाई धुरुक्कै रुवाएछ

झन् पर जान्छ काली देख्छ
झन् पर जान्छ पुङ्की देख्छ
झन् पर जान्छ गाँडभाकी देख्छ
डाँफे चरीले चटक्कै डाडेछ
न मलाई घर न मलाई माइती
या पापी डाँफेले मिचैमा पान्यो नि ।
मालागाउ देखि उडेको डाँफे
टलकटलक झल झलक
गेना टल्केको चुरा झल्केको
बटौलीको बजार देख्न पुगेछ
बटौलीको बजार बसी
कम्मरै कसी
हातमा लिग्छ कलम र मसी
व्यापार गरेछ घुँडा धसी
वीस रुपियाँ हाली
मुरली चरीलाई
फरिया चोलो पटुका पछेउरी लिग्छ
पाच रुपियाँ हाली
गेना बट्टा धागो पोते थोक्रो
चुरा पोते काइयो
त्यत्ति थोक लिग्छ
सिन्दूरे बट्टा

कलसका ध्वजा
रेसमी सारी
साटनको चोलो
सानोमा सानो कुसुमे रुमाल
पोको र पुन्तरो पारेछ
गुलियो गंटी सेल र रांटी
सखर चिनी
दालचिनी ओखर
नरीवल छोरा
बदाम काजु
किसमिस तमागु
गुडगुडे हुक्का
नघले पातो
खप्तरे नली
डॉफेले किनेछ
बटौलीबाट उडेको डॉफे बेसीमा भरेछ
गाई चराउने गोठाला दाज्यै
यो बिन्ती सुनिदेऊ
पानीमा भर्ने पनेनी दिदै
यो बिन्ती सुनिदेऊ
मुरली चरीको म घर जान्छु
मूल बाटो कहिदेऊ

पूरिब नजाऊ
पश्चिम नजाऊ
उत्तर नजाऊ
नौरगे डोफे दक्षिण सोभै जाऊ
बेसीवाट उडेको डोफे
मुरली चरीको धुरीमा पुगी
नौरगे डोफे सुसेल्ल थालेछ
टूला घरकी नौरगे डोफे
निस्कन पाइछौ
भिन्न र बाहिर निमेक गरी
डोफेलाइ हेरीछौ
पेंधेरा जाने निहुँ नै पारी डोफेलाइ भेटेछौ
घनक्के पाइलोको पाउना आएछ
लिपेको पिंठी
गूँदको गुन्द्री
चौँदीको हुक्का
सुनको फूली
भ्याल काटे चिलिम
फूलभरा नली
तमाखु भरी हे रानी चरी
डोफेलाइ मानीछौ
विना साइतको यो तमाखु म खान्न भनेछ

(१४४)

बिना साइतको यो गुँदरीमा बस्दिन भनेछ
हे मेरा ढाँफे साइत खोजी ल्या त ऋट्टै नि
हे मेरा ढाँफे पुरानो साइनो नि
तिम्रा बालाइ हे ढाँफे चरी
बाटामा भेट्दा ससुरा भन्थे नि
तिम्री आमालाइ हे ढाँफे चरी
बाटामा भेट्दा सामू भन्थे नि
तिम्रा दाजुलाइ हे ढाँफे चरी
बाटामा भेट्दा जेठाजु भन्थे नि
तिम्रा भाइलाइ हे ढाँफे चरी
बाटामा भेट्दा देवर भन्थे नि
तिम्रो र हाभ्रो हे ढाँफे चरी बोलाउने साइनो
सोल्टी भर्नुला नि
अच्छै भन्यौ नौरगे ढाँफे
भलो बात कह्यौ नि
तिम्रो देशको के के हो खाना
अमला कमला
मलाई कहिद्यौ
हाभ्रो देशको खानु र लाउनु
मुरली चरी म कहीदिउँला नि
चैत्र आउँछ वैशाख आउँछ
काफनु पावछ, असेतु पाव५

ऐसेलु खाउँला काफलु खाउँला
 देह हुन्छ शीतलु
 चैत्र आउँछ वैशाख आउँछ
 गुयेली पाक्छ गुयेली खाउँला
 पहरा मुक्ति छ चिसो पानी
 कुलकुले कुलकुले प्युँला नि
 ऐसेलुको वोटमुनि धुलौंटा खलौला नि
 तिम्रो देशको के के खानु
 मुरली चरी हामीलाई कहिद्यौ
 हाभ्रो देशको नौरंगे डाँफे
 म पनि कहँला
 वर्षामा लाग्ला नौरंगे डाँफे गाउँमा सरौला
 हिउँद लाग्ला नौरंगे डाँफे व्यासीमा भरौला
 हाभ्रो देशको खानु र लाउनु
 तीन पाटनका फाँट वेग हानौला
 हाभ्रो देशको खानु र लाउनु
 नीलुवा फिनुवा
 वासमति चरी नगरे प्रान प्युरी
 मान्क मोल कृष्णभोग रामविलास
 समुन्द्रै फेन कनक जीरा
 हे डाँफे चरी बेसरी बसी
 घुडा घसी घसी, कम्बर कसी

धानको भोग लगाउँला
रूखकटहर मुईकटहर
आंप र लिच्ची, नरिवल खजुर
हे मेरा डाँफे खानु होला हजुर
खरबुजो तरबुझो, मक्कै र बयर
हे मेरा डाँफे खानु होला हजुर
लौन नि लौन फसाद पन्यो
हे डाँफेचरी यो गाउँको उल्लु
झाभरे बूढाले तिमीलाइ ताकेछ
झाभरे थपथपाउँछ आलीमा बसेर
हाम्रा गाउँमा यो नौलो चरी
कहोबाट आयो भुरु उडेर
लौन नि लौन नि हे डाँफे चरी
झाभरे बूढा दागा नै धरेछ
छः महीनाको निमेक गरी
खोरिया फोडेछ
टयाक टयाक टुक टुक
पटयाक पुटुक
हे मेरा डाँफे डल्ला फुटाएछ
काल्टा र काम्ला फिजे जस्तो
कोदो छरेछ ।
दिनदिनको निमेक भारी

व्योसीमा भरेछ ।
घोडाको पुच्छर, दाँतले च्यापी
साप्रामा राखी, व्यरवले माभी
लसक्क लसक्क, चसक्क चसक्क
हे मेरा डोफे पासो नै बाटेछ
खोरियाको छेउछाउमा
हे मेरा डोफे त्यो पासो थापेछ
एकै र दिनमा हे डोफे चरी
भोकले जाँदैनौ
दुवै र दिनमा हे डोफे चरी
भोकले जाँदैनौ
आजको रोहिणी हे मेरा डोफे
ननिको देख्यो नि
शिरमा हेन्यो नौरगे डोफे
कलकी भिकेको
निदारतिर नौरंगे डाफे
पटिया सारेको
नजरतिर नौरंगे डोफे
गाजल सारेको
ठूँडतिर नौरंगे डोफे
रूपले बांधेका
गलामा तिम्रो नौरंगे डोफे

पुवालो सारेको
ढाडमा तिम्रो नौरंगे डोफे
ढलौट सारेको
पखेटा तिम्रो नौरंगे डोफे
पौ पंखा सारेको
पुच्छर तिम्रो नौरंगे डोफे
नील तूथो सारेको
गोडा छ तिम्रो नौरंगे डोफे
सीसा नै गाडेको
धूपीको रंग, सुन्तले रंग
आकासे रंग, गुलाफी रंग
गोलीको रंग, ध्वसे रंग
पुवाले रंग, तुवाले रंग
हिउँको रंग
नौरंगे डोफे बया राम्रो सुहायो
आजका रोहिणीमा
यो सपना देखे
३ नै दिनका भोकले
यो डोफे मर्दैन
चौकमा आए, पानी तिर्खाए
मुरली चरी मरनै लागे नि
मुरली चरीको देशबाट उडेको डोफे

खोरियाको छेउमा थपक्क बस्यो नि
काल्टो काम्लो फिजे जस्तो
कुसुमे रुमाल रंगाए जस्तो
पौ जुरो पाकेको नि
खोरियाको छेउमा बसी
एक जुरो कोदो डोफेले खायो
लौ कति मीठो नि
भोकको भोकमा हे मेरा डोफे
कोदाको जुरो भन् मीठो लाग्यो नि
यो जुरा टिपी मुरलीलाई लगिदिउँ भन्दा
मन्टैमा पासो नि
नौरंगे डोफे मन्टैमा पासो नि
ढुकेर बस्या लुकेर बस्या
भ्याल तापी बस्या न्याल काढी बस्या
भ्नाभरे बूढाले नौरंगे डाफे
पासोमा परेको देखिनै हाल्यो नि
होँ होँ गन्थो सुसेली पठायो
घोचो उठायो, भुतुककै पान्यो
दैवको लीला
नौरंगेलाई, भुतुककै पान्यो नि
कन्याक मन्याक जानीमा हाल्यो नि
घुँडाका भर मन्टाका भर

(१५०)

लेकमा उकल्यो नि
बाहिर निस्की गनगने बूढी
क्या चीज ल्याए नि
यत्तिको राम्रो नौरंगे ढाँफे
हे पापी बूढा केलाई मान्यौ नि
न छोरा थिए न छोरी थिए
आफैले पाल्थे नि
यत्तिको राम्रो नौरंगे ढाँफे
हे पापी बूढा केलाई मान्यौ नि
नकरा नकरा गनगने बूढी
तातो झोल ग्यूलिस् नि
गाउँलेले सुने चौपट गर्लान्
भाग कति पुग्ला नि
यति राम्रो नौरंगे ढाँफे
यो पापी बूढाले पोलन लाग्यो नि
यति राम्रो यो नौरंगे ढाँफे
यो पापी बूढाले कुड्क्याउन ला यो नि
यो यति राम्रो नौरंगे ढाँफे
तेल तताई मेथी पड्काई
यो पापी बूढाले मुट्टुन लाग्यो नि
गाउँ गाउँका गोरी मिजार
बोलाउन लाग्यो नि

भारमाथिको मांगमुगे ध्याम्पो
भिकी ओहाल्यो नि
सुनखानीको सुन बटुकी
मिजारलाई दियो नि
चादीको बटुकी
बूढीलाई दियो नि
फलामे खानीको पुच्छरे बटुका
आफूले लियो नि
डॉफेभो मासु कुरुं कुरु
कोदोको हुरें सुरुं सुरुं
क्या कति मीठो नि
बूढो मादले, बूढी मारूनी
धिन्तां धिन्तां नाचन लागे नि
धानका दाता रे मकैका दाता रे
तारीक लाउला नि
नौरंगे डॉफे बिकालमा पन्थ्यां
बिंटासग पाइल जाउला नि
डॉफे, पराकां गीत गाउँदा गाउँदै
दिन गयो फूलुककै
सपनाबाट व्यूँभियो डॉफे
रूखमा पुलुककै ।

उपसंहार

नेपाली लोकगीतको महत्त्व

•

वास्तवमा नेपाली लोकसाहित्यको आफ्नै विशिष्ट परम्परा र पन छ। स्वर्ग र मर्त्यको साँघस्वरूप बादलको जटा गुंथेका उत्तुंग शिखरहरूले शोभायमान भएको, मेचीदेखि महाकाली-सम्मका नेपालीको पसोनाले बाउँसे गरेको सुन्दर शान्त धरतीमा बसोवास गरेका विभिन्न जाति तथा समुदायको सुख-दुःख, जय-परोज्यलाई अभिव्यक्त गर्ने नेपाली लोकसाहित्यमा विशुद्ध रूपले नेपाली जनमानस अभिव्यक्त भएको हुन्छ भन्नु अत्युक्ति हुनेछैन। लिखित साहित्यमा प्रबुद्ध तथा शिक्षित समाजको मानसले अभिव्यक्ति पाएको हुन्छ भने अलिखित रूपमा प्रचलित लोकसाहित्यमा अधिकांश जनसाधारणको मानसले ठाउँ ओगटेको हुन्छ। नेपाली लोकसाहित्य यसैले लिखित साहित्यको अपेक्षा अधिकांश नेपाली जनजीवनको प्रतिनिधिस्वरूप रहेको छ र यसमा नेपालको युगविशेषको ढुकढुकी, इच्छा र आकांक्षा आफ्नै विशुद्ध रूपमा टाँसिएर रहेको छ भनी कसैले भनेमा दुइ मत हुनेछैन। बगेको खोलाबाट दुइ चार अँजुली पानी निकाले भैं, लोकसाहित्यको अथाह स्रोत र अनन्त मोड भएको जन-जिभ्रोबाट टिपी अधिल्ला पाताहरूमा प्रस्तुत गरिएका केही लोकगीतबाट पनि यो कुरा स्पष्ट हुन्छ। वास्तवमा लोकसाहित्यको महत्त्व पनि यसैमा निहित रहन्छ।

●